ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 171.

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 15	1963ஸு மார்ச் & ஏப்ரல்மீ சுபக்ருத்ஸு பங்குனிமீ	ஸஞ்சிகை 3

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—60.

உலகுய்ய மால்நின்ற உயர்வேங்கடத்தே*
அலர்மகளை முன்னிட்டு அவன்தன்—மலரடியே*
வன்சரணாய்ச் சேர்ந்த மகிழ்மாறன் தாளிணையே*
உன்சரணாய் நெஞ்சமே உள்.

மால்	—ஸர்வேச்வரன்
உலகு உய்ய நின்ற	ஸகல லோகங்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக நின்ற
உயர் வேங்கடத்தே	உயர்ந்த திருமலையிலே
அலர் மகளை முன்னிட்டு	பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு
அவன் தன் மலர் அடியே	அப்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளையே
வன் சரண் ஆய் சேர்ந்த	திண்ணிய உபாயமாகப் பற்றின
மகிழ் மாறன்	—வகுளாபரணரான நம்மாழ்வாருடைய
தாள் இணையே	—உபய பாதங்களையே,
நெஞ்சமே	—ஓ மனமே!
உன் சரண் ஆய் உள்.	உனக்குப் புகலாக ப்ரதிபத்தி பண்ணு.

* "கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்கிறபடியே இன்னாரினையாரென்கிற வாசியின்றிக்கே ஸகலப் பிராணிகளும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகத் திருமலையிலே யெழுந்தருளி யிருக்கின்ற திருவேங்கட முடையானுடைய திருவடிகளைப் பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றின படியை *உலகமுண்ட திருவாய்மொழியி லருளிச் செய்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சமென்றாராயிற்று.

கீழ் *நீராய் நிலனாய்ப் பதிகத்தில் மிக்க ஆர்த்தியோடே பரமபதத்தளவும் கேட்கும்படி கூப்பிட்டார். அங்ஙனே கூப்பிடச் செய்தேயும் எம்பெருமான் வந்து முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் தளர்ந்து நோவுபட்ட ஆழ்வார், அப்பெருமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து நிலவுலகத்தே வந்து ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்கள் பண்ணி அக்காலத்திலே யிழந்தார்க்கும் இழக்கவேண்டாமல் திருவேங்கடமலையிலே நித்யஸூரிகளோடு நித்ய ஸம்ஸாரிகளோடு திர்யக்குக்களோடு வாசியற எல்லாரும் வந்து ஒருமிடறாக ஆச்ரயிக்கலாம்படி நித்யஸந்நிதி பண்ணியிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து அத்திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து சரணம் புகுகிறார்—*உலக முண்டவென்னுயித்திருவாய்மொழியில்.

சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமங்களுக்குப் பல நியமங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. புண்ணிய க்ஷேத்ரத்தில் செய்யவேணும், வேறிடத்தில்

செய்யலாகாது என்கிற தேசநியமமும், வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும், மற்ற காலங்களிலாகாது என்கிற காலநியமமும், ஸ்நாநம் பாதப்ரக்ஷாளநம் முதலியவற்றைச் செய்தபின் செய்யவேணும், வேறுபடியாகச் செய்யக்கூடாதென்கிற ப்ரகார நியமமும், த்ரைவர்ணிகரா யிருக்கவேணும், அத்ரைவர்ணிகர் கூடாதென்கிற அதிகாரி நியமமும், இன்ன பலனைத்தான் இது தரும், மற்ற பலனைத் தாராதென்கிற ஃபல நியமமுமாகிற இந்த நியமங்க ளெல்லாம் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமங்களுக்கு உள்ளனவேயன்றி சரணாகதிக்கு இந்த நியமங்க ளொன்றுமில்லை; இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணுமென்கிற விஷய நியம மொன்று மாத்திரமே இதற்குள்ளது. அதாவது—பரத்வம் முதலிய ஐந்திலுள்ளும் ஸௌலப் யாதி குணங்கள் பூர்ணமாயிருக்கப் பெற்ற இடமே விஷயமாகை. ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனை எம்பெருமான் தானே சொல்லப் புகுந்தாலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாதபடி குணங்கள் பூர்த்தியாயிருப்பது அர்ச்சாவதாரத்திலே யாகையாலே ஆழ்வார் சரணாகதியை இப்போது அர்ச்சாவதாரத்தில் தலையான திருமலையிலே செய்தருளுகிறார். ஒன்பது பாட்டாலும் சரண்யன்படி சொல்லி, பத்தாம் பாட்டிலே சரணம் புகுகிறார்.

திருவாய்மொழி யாயிரத்தில் நூறு பதிகங்களன்றோ வுள்ளன. அவற்றுள் ஒரு பதிகத்திற்கும் அமையாத அதிசயமொன்று இப்பதிகத்திற்கு அமைந்துள்ளது. அஃதாவது என்னெனின்; ஒவ்வொரு பாட்டிலும் விடாமல் திருவடியைப் பற்றின சொல் அமைந் திருப்பது நோக்கத்தக்கது. முதற் பாட்டில் *குலதொ லடியே னுனபாதம் கூடுமாறு கூறுயே. 2. * ஆறுவன்பி னடியேன் உன்னடி சேர் வண்ண மருளாயே. 3, * அண்ணலே! உன்னடி சேர அடியேற்கு ஆவாவென்னாயே. 4. * பூவார் கழல்க ளருவினையேன் பொருந்து மாறு புணராயே. 5. * திணரார் சார்ங்கத் துனபாதம் சேர்வ தடியே னெந்நாளே. 6. * மெய்ந்நா னெய்தி யெந்நா ளுன்னடிக்க ளடியேன் மேவுவதே. 7 * நொடியார் பொழுது முனபாதங் காண நோலாதாற்றேனே. 8. * நோலா தாற்றே னுனபாதங் காண. 9. * அந்தோ! அடியே னுனபாதம் அகலகில்லே னிறையுமே. 10. * புகலொன்றில்லா வடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே. 11. * அடிக்கீ ழமர்ந்து புகுந்து அடியீர் வாழ்மின். ஆக இப்பதிகம் முழுவதும் திருவடி ஸம்பந்தம் இடையறாத வரப்பெற்ற தென்னு மதிசயம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இதற்கொரு முக்கியமான ஹேதுவுமுண்டு. அதாவது, "முமுக்ஷுவுக் கறியவேண்டும ரஹஸ்யம் மூன்று" என்னப்பட்ட திருமந்த்ரம் த்வயம் சரம ச்லோகமாகிற மூன்று ரஹஸ் யங்களில், திருமந்த்ரத்திலும் சரம ச்லோகத்திலும் திருவடியைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவமே கிடையாது; அஃதுள்ளது சரணௌ என்கிற த்வயத்தில் மட்டுமேயாம். அந்த த்வயத்தின் அர்த்தாநுஸந்தான பரமான * இவ்வுலகமுண்ட பதிகத்தில் திருவடியின் ப்ராதாந்யத்தை ஆழ்வார் இங்ஙனே காட்டியருளினது சாலச் சிறக்கும். அன்றியும், மற்ற இரண்டு ரஹஸ்யங் களிலும் பிராட்டியின் ஸம்பந்தமும் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றிற்றில்லை. அக்குறையும் தீர த்வயத்தில் இரண்டு கண்டங்களி லுடையவும் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீசப்த விந்யாஸமுள்ளது. அதற்குச் சேர * அகலகில்லே னிறையுமென் றலர்மேல் மங்கை யுறை மார்பா* என்றருளிச் செய்தா ராழ்வார். அதற்கிணங்க இந்நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்திலும் "அலர்மகளை முன்னிட்டு" என்றருளிச் செய்யலாயிற்று. ... ... (60)

நல்வார்த்தை நானூறு—முன்தொடர்ச்சி.

20. வடமொழியில் வழங்கும் காலக்ஷேப மென்கிற சொல்லுக்குத் தமிழில் போதுபோக்கென்பது பொருள். ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவித்தல் பகவத் விஷயம் ஸேவித்தல் என்று சொல்லவேண்டிய ஸ்தானத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் பகவத் விஷய காலக்ஷேபம் என்றே தொன்றுதொட்டுப் பெரியார்கள் வழங்கிவருகிறார்கள். காலக்ஷேப மென்கிற சொல்லுக்கு 'ஸேவிப்பது' என்கிற பொருள் எப்படி கூடுமென்றும், இந்த ப்ரயோகம் எப்படி பொருந்துமென்றும் சில வ்யுத்பந்நர்கள் விமர்சிப்பதுண்டு. ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேப மென்றால் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைக் கொண்டு போதுபோக்குவது என்றுதான் பொருள். ஸ்ரீராமாயண காலக்ஷேபம் ஸ்ரீவசநபூஷண காலக்ஷேபம் இத்யாதிகளான ஸகல வ்யவஹாரங்களுக்கும் இதுதான் பொருள். இப்படி வ்யவஹரிக்கத் தொடங்கின பெரியார்களின் திருவுள்ளம் யாதெனில், விஷயங்களை க்ரஹிக்கிறோமோ இல்லையோ அது எப்படியாயினுமாகுக; நல்லபடியாகப் போதைப் போக்கினால் போதும்—என்பதேயாம். ஆர்த்தியில் "முன்னவராம் நம் குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம் முழுது நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்" என்று மணவாளமாமுனிகள் பணித்தபடியே பெரியோர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளால் போதுபோக்குவதென்பது ஜன்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவப் பயன். ... (20)

21. *காவ்ய சாஸ்த்ர விநோதேந காலோ கச்சதி தீமதாம். அந்யேஷாம் து மநுஷ்யாணாம் நித்ரயா கலஹேந வா* என்கிற ச்லோகமொன்று யாவரு மறிந்ததே. ஆங்காங்கு அவரவர்கள் தம் தம் போதுகளை எப்படி போக்கி வருகிறார்களென்று நாற்புறமும் பார்ப்போமாயின், உத்யோகஸ்தர்கள் வியாபாரிகள், பயிர்த் தொழிலாளர்கள், வக்கீல்கள் முதலானோருடைய போதுபோக்குகள் ஒருவிதமாக நிகழ்ந்து வருகின்றன. சில பேர்கள் தேச வ்ருத்தாந்தப் பத்திரிகைகளைப் படித்தல், நாவல்களைப் படித்தல், சூது சதுரங்கமாடுதல்...... முதலிய காரியங்களிலே காலத்தைச் செலவிடுகிறார்கள். இது தவிர, நால்வர் எண்மர் பதின்மராகக் கூடி ஒரு காசுக்கு முதவாத வம்பு வார்த்தைகளை வெகு அட்டஹாஸங்களுடன் பேசிக்கொண்டும், தங்கள் திரளிலே அந்வயிக்கப் பெறாமல் சுவடிகளிலும் பகவத் பாகவத பரிசர்யைகளிலும் போதுபோக்கிவரும் மஹான்களைப் பற்றி ஏதேனும் பழிமொழிகளைப் பறைசாற்றிக்கொண்டும் பத்து மணி காலத்தைப் பத்து நிமிஷமாகக் கழிக்கின்றவர்கள் சிறிய கிராமம் முதல் பெரிய நகரம் வரையில் எங்குமுள்ளார்கள். அன்னவர்கள் பெறுமானந்தம் அளவுகடந்தது. அவர்களுக்கு உலகமெல்லாம் தருணம். .... (21)

22. ஆழ்வார்களுள் இரண்டு ஆழ்வார்கள் போதுபோக்கைப் பற்றி வெகு இன்பமாகப் பேசியுள்ளார்கள். திருமழிசை யாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும். இவ்விருவருடைய இரண்டு பாசுரங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறோம் காண்மின். திருமழிசையாழ்வார் நான்முகன் திருவந்தாதியில் (63) * தரித்திருந்தே னாகவே.........தேரித்தேழுதி வாசித்துங்கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது * என்றருளிய பாசுரம் ஒவ்வொருவரும் நிச்சலும் நினைக்கத்தக்கது. போதுபோக்கும் விதத்தை இவரைப்போல் எடுத்துரைத்தவர் மற்று யாருமில்லை. தெரித்தல் எழுதுதல் வாசித்தல் கேட்டல் வணங்குதல் வழிபடல் பூசித்தல் ஆகிய இவற்றினாலேயே தாம் போதைப் போக்கினதாகவும் இவையில்லையாயின் தம்மால் உயிர்தரிக்க முடியாதாகவும் வ்யக்தமாக விளம்பியுள்ளார். ... ... (22)

23. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியின் முடிவில் (பா. 86) * கார் கலந்த மேனியான் கைகலந்த வாழியான், பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பணையான்—சீர்கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையி னாழ்துயரை, என்னினைந்து போக்குவரிப்போது* என்றுள்ள பாசுரம் சுவைமிக்க பொருளுடைத்து. எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் நிரம்பிய ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுஸந்தித்தால் பாவங்களும் துன்பங்களும் தொலையுமென்று சில பெரியார் நினைப்பதும் சொல்லுவதுமுண்டு; ஆழ்வார் என்ன சொல்லுகிறாரென்றால், பாவங்களும் துன்பங்களும் தொலைந்தால் தொலையட்டும் வளர்ந்தாலும் வளரட்டும், அதைப்பற்றி என்ன கவலை? இவ்வுலகில் நாம் வாழ்கிறவரையில் நம்முடைய போது போக வேண்டுமே; போதை எப்படி போக்குவது? பகவத்குணங்கள் மலிந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டுதானே போதைப் போக்கவேண்டும்; வேறு எதைக்கொண்டு போதைப் போக்குவது! ஒவ்வொருவனும் போதைப் போக்கியாக வேண்டுமே, குணாநுபவம் தவிர வேறு எந்தக் காரியஞ் செய்தால் போது போகும்? வேறொன்றாலும் போது போக்க வரிதன்றோ. சீர்கலந்த சொல்நினைந்து சூழ்வினையி னாழ்துயரைப் போக்காரேல் போக்கா தொழிக; இப்போதை என்னினைந்து போக்குவர்! என்று அருளிச்செய்கிற அழகு என்னே! ... (23)

24. உலகத்தில் ஒவ்வொருவனும் பகவத் குணாநுபவம் பண்ணியா போதைப் போக்குகிறான்? இல்லையே. சூது சதுரங்கமாடியும் உண்டியே உடையே உகந்தோடியும் மாரனார் வரிவெஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்தும் மற்றும் பல பல செய்துமன்றோ அவரவர்கள் போதுபோக்கி வருவது. குணாநுபவத்தால் போதுபோக்குவாராக ஒருவரையுங் கண்டிலோமே; "ஸாக்ஷாத்க்ருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு" என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தி லருளிச் செய்கிறபடி உலகியற்கையை ஒன்றறப்பாமல வுணர்ந்தவரான ஆழ்வார் "என்னினைந்து போக்குவ ரிப்போது" என்று குணாநுபவத்தாலன்றிப் போதுபோக்க முடியாதென்று ஏன் சொல்லுகிறார்? என்று கேட்கலாம்; இதற்கு இரண்டு கதைகள் கொண்டு ஸமாதானமடையலாம். அக்கதைகளை 25, 26-ஆம் வார்த்தைகளில் காண்க. ... (24)

25. கள்ளங் கவடறியாத ஒரு ஸ்வாமி தம் திருமாளிகை வாசலில் தென்னைமரம் வளர்த்திருந்தார்; அதில் காய்கள் நிறையக் காய்த்திருந்தன. ஒருநாள் இரவு திருடன் மரத்தின் மீதேறிக் காய்களைப் பறிப்பதாக அவர் அறிந்துகொண்டு இரண்டு மைல் தூரத்திலுள்ள டாணாவுக்குச் சென்று போலீஸ் சேவகனை யழைத்துக் கொண்டுவர எண்ணினார். அங்குப் போய்வர ஒரு நாழிகை ஆகுமாதலால் அதற்குள் கள்ளன் இறங்கி யோடிப் போய்விட்டால் என்ன செய்வதென்றும் ஆலோசித்தார்; ஒரு உபாயம் தோன்றி அப்படியே செய்தார். உள்ளிருந்து பெருமாள் திருவாராதனத் தீர்த்தத்தைக் கொணர்ந்து மரத்தின் கீழே நிறையத் தெளித்துவிட்டு 'இது பெருமாள் தீர்த்தமாகையாலே இதை யாரும் மிதிக்கலாகாது' என்று உரக்கச் சொல்லிவிட்டு உடனே டாணாவுக்குச் சென்றார். 'தேங்காய்க் கள்ளனைக் கையும் பிடியுமாகப் பிடிக்கவேணும், கையோடு வாருங்கள்' என்று சேவகனை யழைத்தார்; அதற்கு அவன் 'ஸ்வாமீ! கள்ளன் இன்னுமா மரத்தின்மேலேயே இருப்பன்? இதுவரையில் அவன் வீடு போய்ச் சேர்ந்திருப்பனே' என்றான். அதற்கு இவர் சொல்லுகிறார்— அம்மரத்தின் கீழ்ப்பாகம் முழுதும் பெருமாள் தீர்த்தத்தைத் தெளித்துவிட்டு கள்ளன் காதிலும் கேட்கும்படி அதை உரக்கச் சொல்லிவிட்டன்றோ நான் வந்திருக்கிறேன்; பரிசுத்தமான அவ்விடத்தை மிதித்துப் போக முடியாதாகையாலே அவன் மரத்தின் மீதுதான் இருப்பன், வாருங்கள் என்றார். தம்மையே யொப்பப் பிறரையும் நினைத்துவிட்டார். (25)

26. பரமைகாந்தியாய்ப் பரம வைதிகரான வொரு ஸ்வாமி இரவில் சயனிக்கும் போது தம் தேவியை யழைத்து 'அடீ! சொம்பிலே ஜலம் வைக்காதே; கவிழ்த்து வை' என்று கட்டளை யிடுவாராம். இவரது கருத்து என்னெனில்; இரவிலே கள்ளன் வந்தால் சொம்பைக் கொள்ளை கொள்ள நினைத்து அதனருகே வந்து அதை யெடுக்கப் பார்க்கும்போது, கையலம்பாமல் சொம்பைத் தொடலாகாதென்று தீர்த்தம் தேடுவனும்; தீர்த்தம் கிடைத்தால் கையை யலம்பிக்கொண்டு சொம்பைக் கவர்ந்துகொண்டு செல்வனும்; தீர்த்தம் கிடையாவிடில் அசுத்தமான கையாலே சொம்பை எப்படி எடுப்பதென்று கூசி சொம்பைத் தொடாமலே போய்விடுவனும்; இதற்காகவே "சொம்பில் ஜலமின்றிக் கவிழ்த்து வை" என்று தேவிக்குக் கட்டளை யிடுவாராம். இதெல்லாம் ப்ராசீந ப்ராமாணிகர்களின் சரிதைகள். தங்களுடைய ஆசாரமே கள்ளர்க்கும் உள்ளதாக அவர்கள் நினைப்பதுபோல் ஆழ்வாரும் பகவத் குணாநுபவத்தாலன்றி மற்றெதனாலும் தமக்குப் போதுபோக்க அரிதா யிருக்கு மியல்வையே உலகில் எல்லாருக்கு முள்ளதாக நினைத்து 'சீர்கலந்த சொல்நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையி னாழ்துயரை, என்னினைந்து போக்குவர் இப்போது'' என்று உள்ளமுருக வுரைத்தார். ...(26)

27. *நலத்தால் மிக்கார்* என்றும் *கலையிலங்குமொழியாளர்* என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு லக்ஷ்யபூதர்களாய் விளங்கும் மஹநீயர்களைக்குறித்து *அசக்தாஸ் தத்பதம் கந்தும் ததோ நிந்தாம் ப்ரகுர்வதே* என்கிறபடியே நிந்தனை மொழிகளைப் பலவகைகளாலும் பரவச்செய்துகொண்டு அதுவே போதுபோக்காக இருப்பவர்களைக் குறித்து இங்கு நாம் தெரிவிக்கவேண்டியதொன்றுமில்லை. ஈச்வரனுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்டியானது மிக விசித்திரமானது. பொய் சொல்வது களவு செய்வது வஞ்சனை பண்ணுவது முதலான தீய குணங்களையும், அஹிம்ஸை இந்த்ரிய நிக்ரஹம் க்ஷமை ஸத்யம் முதலிய நற்குணங்களையும் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் நாம் பார்த்துவருகிறோம். நற்குணங்களோ தீய குணங்களோ அவரவர்கட்கு இயற்கையாக அமைகின்றனவென்பதே பெரும்பான்மையான கொள்கை. வேம்புக்குள்ள கசப்பும் மாதுளைக்குள்ள புளிப்பும் கரும்புக்குள்ள தித்திப்பும் முதலியன எப்படி ஒரு நாளும் மாறுவதில்லையோ அப்படியே மனிதர்களுக்கும் ஜன்ம ஸித்தங்களான குணங்கள் (நல்லவையோ தீயவையோ) பேர்க்கவும் பேரா என்றே பெரியார் கூறுவர். இளமையில் பொய் சொல்லியும் களவாடியும் வழக்கம் பெற்றவர்கள் அந்த வழக்கத்தை ஒருநாளும் விடமுடிகிறதில்லையென்பதையும், இயற்கையாகவே ஸத்யம் முதலிய நல்ல குணங்கள் அமையப்பெற்றவர்கள் ஒரு நாளும் அஸத்யவழியில் செல்கின்றிலர் என்பதையும் எந்தவூரிலும் எந்த ஜாதியிலும் எக்காலத்திலும் பார்க்கலாம். .... (27)

28. மாதவாரியாக அநுஸந்திப்பதற்குப் பாங்கான நல்வார்த்தைகேளீர். ஐப்பசி மாதத்திலிருந்து புரட்டாசி மாதம்வரை வரிசையாக அநுபவிக்கவேண்டிய விஷயங்கள். ஐப்பசியில் பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்களெனும் முதலாழ்வார்கள் பிள்ளை லோகாசார்யர் மணவாளமாமுனிகள். (2) கார்த்திகையில்-திருமங்கையாழ்வார் திருப்பாணாழ்வார் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் நம்பிள்ளை. (3) மார்கழியில்-தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருவத்யயநோத்ஸவப் பெருமை. (4) தையில்-திருமழிசையாழ்வார், எம்பார், கூரத்தாழ்வான். (5) மாசியில்-குலசேகராழ்வார் திருக்கச்சிநம்பிகள். (6) பங்குனியில்-பெரியபிராட்டியார்; நஞ்சீயர். (7) சித்திரையில்-மதுரகவியாழ்வார், எம்பெருமானார் முதலியாண்டான் அனந்தாழ்வான். (8) வைகாசியில்-நம்மாழ்வார் பட்டர். (9) ஆனியில்-பெரியாழ்வார், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை. (10) ஆடியில்-ஆண்டாள்,

ஆளவந்தார். (11) ஆவணியில்-ஜீயர்சார்யன், பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (12) புரட்டாசியில். வேதாந்ததேசிகன்.......ஆக இவர்களைப்பற்றி விசேஷமாகச் சிந்தனை செய்வது. ... (28)

29. திருமாலையில் * வேதநூற் பிராயம் நூறு * என்கிற பாசுரத்தில் அருளிச்செய்யப் பட்ட விஷயம் இவ்விருள் தருமாஞாலத்திற் பிறந்து வருந்தும் அனைவர்க்கும் ஒக்குமாதலால் ஸாம்ஸாரிகரீதியில் கழியும் காலம்போக மிகுந்த காலத்தை ஒருநொடிப்பொழுதும் பழுதாக்காமே "தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது" என்று கீழே காட்டின திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தின் கட்டளையிலேயே போக்கி வரவேணும். * யந் முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே, ஸா ஹாநிஸ் தந்மஹச் சித்ரம் ஸா ப்ராந்திஸ் ஸா ச விக்ரியா * என்கிற ச்லோகத்தையும் * ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்ராந்தே முஹூர்த்தே த்யாநவர்ஜிதே, தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ந்ருணாம் * என்கிற ச்லோகத்தையும் பல பெரியார்களிடம் பல கால் கேட்டுத் தரித்து அடிக்கடி அவற்றையே சிந்திப்பதும் பிறர்க்குரைப்பதுமான இயல்புகொண்டிருக்கவேணும். ... (29)

30. ஆண்டாள் தமது திருத்தகப்பனாராகிய பெரியாழ்வாரையே பல படிகளிலும் பின்சென்றிருக்கின்றாள். சில படிகளை எடுத்துரைப்போம். பெரியாழ்வாருக்கு மங்களாசாஸநத்திலேயே பரிவு பொங்கியிருப்பது ப்ரஸித்தம். இது காரணமாகவே பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர் அவர்க்கு நிகழ்ந்ததென்பதும் ப்ரஸித்தம். ஆண்டாளுக்கும் மங்களாசாஸநத்திலேயே ஊற்றமென்பது திருப்பாவையில் வெளிப்படை. "சீரிய சிங்காசனத்திருந்து யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்தருள்" என்றவாறே 'வந்த காரியம் யாது? சொல்லவேணும்' என்று கண்ணபிரான் கேட்க; *அன்றிவ் வுலக மளந்தா யடிபோற்றி* என்று தொடங்கி மங்களாசாஸநமே தனக்கும் தொழில் என்னுமிடம் காட்டினாள் கோதை. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் "ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோப ஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்" என்றருளிச் செய்தபடியே இடைத்தனத்தில் முறுகி நின்றமை இவ்விருவர்க்கும் அஸாதாரணம். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைப் பாடினவர்கள் இவ்விருவரே. "மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழல்மேல் நுழைந்த வண்டு, இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தாய்" என்கிற ஒரு பாசுரமே பெரியாழ்வாருடையது. ஆண்டாளுடையதும் ஒரு பாசுரமே; "மென்னடை யன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூ ருறைவான்றன்" இத்யாதி. ... ... (30)

31. திருமாலிருஞ் சோலையிலே அதிக ஈடுபாடு இவ்விருவர்க்குமாம். அங்குள்ள நூபுர கங்கை யென்னும் சிலம்பாற்றை இவ்விருவருமே பாடினர்; "சிலம்பாறு பாயுந் தென்திருமாலிருஞ் சோலையே" என்றார் பெரியாழ்வார். "சந்தொடு காரகிலுஞ் சுமந்து தடங்கள் பொருது, வந்திழியுஞ் சிலம்பாறுடை மாலிருஞ் சோலை" என்றாள் கோதை. ("சிலம்பிய லாறுடைய" என்று பிறகு கலியனும் பாடினர்.) இந்திரகோபம் என்னும் [வடசொல் திரிபான] சொல்லை இவ்விருவருமே பிரயோகத்தில் கொண்டனர்; அதுதன்னையும் திருமாலிருஞ்சோலைப் பதிகங்களிலேயே இருவரும் கொண்டனர். 'இந்திரகோபங்கள் எம்பெருமான் கனிவாயொப்பான் சிந்தும் புறவில் தென் திருமாலிருஞ்சோலை" என்றார் பெரியாழ்வார். "சிந்துரச் செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும், இந்திரகோபங்களே யெழுந்தும் பரந்திட்டனவால்" என்றாள் ஆண்டாள். இந்திரகோபமாவது பட்டுப்பூச்சி.

அதனை எம்பெருமானுடைய திருவவதாரத்தில் பழுப்புக்கு உவமையாகவே பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும் அநுஸந்தித்தார்கள். ... ... (31)

32, தமிழில், பாணித்தல் என்று அபூர்வமாக ஒரு சொல் உண்டு; காலதாமதம் என்பது அதன் பொருள். இச்சொல்லை இவ்விருவருமே பிரயோகத்திற்கொண்டனர். "பாணிக்கவேண்டா நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே" என்பது பெரியாழ்வார் பிரயோகம். "பாணியாது என்னை மருந்து செய்து பண்டுபண்டாக்க வுறுதிராகில்" என்பது ஆண்டாள் பிரயோகம். ஒட்டரா என்பது ஒரு சொல். (ஒட்டம், தரா) என்கிற இரண்டு சொற்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒட்டரா என மருவிற்று. ஓடிவந்து என்பது இதன்பொருள். [செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம்.] இச்சொல்லை இவ்விருவருமே பிரயோகத்திற்கொண்டனர். "என்னிடைக்கு ஓட்டரா அச்சோ வச்சோ" என்பது பெரியாழ்வார் திருமொழி. "ஓட்டரா வந்து என் கைப்பற்றி" என்பது நாச்சியார் திருமொழி. ... (32)

33. தமிழில் குப்பாயம் என்பது ஒரு அபூர்வமான சொல். சட்டையென்பது இதன் பொருள். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் "குப்பாயமென நின்று காட்சிதருங் கோவர்த்தன மென்னுங் கொற்றக்குடையே" என்று பிரயோகம். நாச்சியார் திருமொழியில் "போர்த்த முத்தின் குப்பாயப் புகர்மால் யானைக்கன்றே போல்" என்று ஆண்டாளுடையவும் பிரயோகம். நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தினுள் இவ்விரண்டிடங்கள் தவிர வேறெங்கும் இச்சொல் காணக்கிடைக்காது. ... ... (33)

34. ஒரு வ்யக்தியே இரண்டு வ்யக்திகளாக வடிவெடுத்துப்பாசுரம் பேசும் திறன் இவ்விருவர் பக்கலிற் காண்பதாம். ஆழ்வார், * என்னுதன் தேவிக்கு * என்னும் திருமொழியில் இரண்டு கன்னிகைகளின் வடிவைத் தாமொருவர் பூண்டு, கண்ணபிரானைப்பற்றி ஒரு கன்னிகை புகழ்ந்து பேசுவதாகவும் இராமபிரானைப்பற்றி மற்றொரு கன்னிகை புகழ்ந்து பேசுவதாகவும் வைத்துப்பாடினர். * கதிராயிரமிரவி யென்னும் திருமொழியில் 'எம்பெருமானைக் கண்டவர்களுண்டோ?" என்று கேட்கிற வொருவருடைய பாசுரமாக முன்னடிகளும், 'இன்ன இடத்திலே கண்டதுண்டு' என்று விடை கூறுவார் பாசுரமாகப் பின்னடிகளும் அமைய வைத்தார். ஆண்டாளும் *பட்டி மேய்ந்தோர் காரேறு* என்கிற திருமொழியில் * இங்கே போதக் கண்டீரே * என்று கேட்பார் பாசுரமாக முன்னடிகளையும், *விருந்தாவனத்தே கண்டோமே* என்று விடை கூறுவார் பாசுரமாகப் பின்னடிகளையும் அமைத்திருப்பது காண்க. பிறகு திருமங்கையாழ்வாரும் இங்ஙனே தோழிமார் இருவரின் ஸம்வாதமாக * மானமரு மென்னோக்கி பதிகம் பாடினர். ... ... (34)

35. * பச்யதி பரேஷு தோஷாந் அஸதோபி, ஸதோபி நைவ குணாந், விபரீதமிதம் ஸ்வஸ்மிந், மஹிமா மோஹாஞ்ஜநஸ்யைஷ :* என்று வேதாந்தவாசிரியர் ஸாதித்தபடி பிறரிடத்தில் இல்லாத தோஷங்களை இருப்பனவாகக் காண்பதும் இருக்கின்ற குணங்களை இல்லை செய்வதும், தம்மிடத்தில் உள்ள தோஷங்களைக் காணமல் இல்லாத குணங்களை இருப்பனவாக ப்ரமிக்கையுமாகிற இந்த மஹாஸம்பத்தை மோஹாஞ்ஜந மஹிமையினல் சிலர் இயற்கையாகவே பெற்று வாழ்கின்றார்கள். ஆனல் இங்கு நாம் தெரிவிக்க விரும்புகின்றதென்னவென்றால், கேண்மின். யானையும் குதிரையும் பெருமாள் புறப்பாட்டுக்கு கப்பீரமாக

உபயோகப்படுவதுபோல மற்ற ஜந்துக்கள் ஏன் உபயோகப்படுவதில்லையென்று ஒருவர் கேட்டால் இதற்கு என்ன பதில் சொல்லுவது? யோக்யதைக்குத் தகுந்தபடி உபயோகம் நேர்கின்றது என்றிவ்வளவே சொல்லமுடியும். நல்ல வழிகளில் போது போக்க யோக்யதை யற்றவர்கள் ஏதோவொரு வழியில் தங்கள் போதைப் போக்கித்தானே யாகவேண்டும். குயிலும் காக்கையும் பெரும்பாலும் வடிவில் ஒத்திருக்கச் செய்தேயும் செய்கையில் ஏன் ஒத்திருக்கவில்லை யென்று யாரை யார் கேட்பது? அதுபோல, சிலர் சீர்கலந்த சொல் நினைந்து போதுபோக்காதே தங்களுக்கு ஸுலப ஸாத்யமான வகையில் போதுபோக்கி வருகின்றார்களென்றால் இதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லையே. ஸத்துக்களையும் ஸாதுக்களையும் நிஷ்காரணமாகப் பழிப்பதையே போதுபோக்காகக் கொண்டவர்கள் சிறிது விவேகிகளா யிருந்தால் ஒன்று ஆலோசிக்கவேண்டும்; மஹான்களைப் பற்றித் தாங்கள் செய்யும் நிந்தை களினால் தங்களுக்கு ஜன்ம ஸாபல்யமாகிற வொரு லாபம் ஸித்தித்தாலும் அந்த மஹான் களுக்கு என்ன நஷ்டமுண்டாகுமென்பதை மாத்திரம் விமர்சிக்க வேணுமவர்கள். .... (35)

36. திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் அற்புதமாக ஒரு பாசுரம் அருளிச் செய்கி றார்; அதாவது (5—3—5) * கடியன் கொடியன் நெடியமால் உலகங் கொண்ட வடியன், அறிவரு மேனி மாயத்தன்* இத்யாதி. இதன் பொருளின்பத்தைச் சிறிது விவரிப்போம். ஆழ்வார் ஆண்மை தவிர்ந்து பெண்மையடைந்து பேசும் பாசுரமிது. பராங்குசநாயகி யென்று இப்போது ஆழ்வார்க்குத் திருநாமம். இப் பெண்பிள்ளைக்கும் தோழிக்கும் பேச்சு நடந்து வருகிறது. தோழியானவள் இப்பெண்மணியை நோக்கி "பேதாய்! நீ பகவான் பகவானென்று எப்போதும் வாய் வெருவி வீணாக வருந்துகிறாயே; இந்த கஷ்டம் உனக்கு எதுக்காக? அவன் குணசாலியாயிருந்தால் அவனிடத்தில் நீ எவ்வளவும் ஈடுபடலாம்; குணஹீநனான அவனிடத்தில் நீ வீணாக ஆசைவைத்துத் தவிப்பது வேண்டாமே" என்று கூறினளாக, அதற்குப் பராங்குச நாயகி மறுமொழி கூறுகின்றாளிப்பாட்டினால். தோழீ! எம்பெருமானை நான் மஹாகுணசாலி யென்கிறேன், நீயோ அவனை குணஹீந னென்கிறாய். நான் சொல்லுகிறபடி யன்றிக்கே நீ சொல்லுகிறபடியே குணஹீநனானாலும் என் நெஞ்சம் அவனையல்லது அறியாது. அவனிடத்தில் நின்றும் என்னை மீட்பதற்காகவன்றோ நீ அவனை குணஹீநனென்பது. மிகவும் ஸந்தோஷம். குணஹீந னென்பது பற்றியே அவனை நான் மேல் விழுந்து விரும்புகிறேனென்று திண்ணமாகக் கொள்ளவேணும் நீ; அவனிடத்தில் குணமில்லை யென்பதைச் சொல்லவேண்டுமானாலும் தோழீ! நான் சொல்லவேணுமே யல்லது நீ சொல்லலாகுமோ? அவனையும் என்னையும் கூட்டிவைத்தது மாத்திரமேயன்றோ உன் காரியம்; அவனோடு உள்கலந்து பரிமாறினவள் நானே யல்லது நீயல்லையே; அவனிடத்திலுள்ளது தோஷமோ குணமோ எதுவானாலும் எனக்குத் தெரிந்தவளவு உனக் குத் தெரிய ப்ரஸக்தியில்லையே. ஆகையாலே குணமில்லாமையையும் தோஷமுடைமை யையும் என்வாயால் நான் சொல்ல நீ கேளாய் என்று பீடிகை போட்டுக்கொண்டு * கடியன் கொடியனென்று தொடங்கி இரண்டடிகளாலே அவனுடைய குணக்கேட்டைச் சொல்லு கிறாள் பராங்குச நாயகி (ஆழ்வார்). சொல்லுகிற குணக்கேடுகள் எவை யென்னில்; கேண்மின்;—[கடியன்.] தன் காரியத்தை ஸாதித்துக் கொள்வதிலே கனவேக முடையவன். அதாவது, தனக்கு விருப்பமுண்டானால் தானேவந்து மேல்விழுந்து விரைந்து கலக்குமவன் என்கை. [கொடியன்] எதிர்த்தலைபடுகிற கஷ்டம் பாராதே கல்நெஞ்சனாய்ப் பிரிந்து போமவன். [நெடியமால்] மிகவும் பெரியவன் என்பது இச்சொல்லின் பொருள். இதன்

கருத்தாவது, மேல்விழுந்து கலக்கும்போது பிரியவேணுமென்று நினைப்பன். அப்படி அவன் நினைத்ததை யறிந்து 'என்னையனே! பிரியலாகாது பிரியலாகாது' என்று கால்கட்டி விலக்கப் பார்க்கலாமே, அப்படி விலக்குவதற்குக் கூசி நடுங்கி அஞ்சியிருக்க வேண்டும்படி திடீரென்று பாத்துவம் பாராட்டி நிற்பவனென்கை. [உலகங் கொண்ட வடியன்] பிறருடைமையைத் தனக்காக்கிக் கொள்ள நினைத்தால் பின்னை அவர்களுக்கு ஒன்றும் மிச்சப்படாதபடி பண்ணி அவர்களைப் பாதாளத்திலே தள்ளுமவன். [அறிவரு மேனி மாயத்தன்] வடிவைக் கண்டால் ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணவிருக்கிறானோ? அன்றி ஸர்வஸ்வமும் கொள்ளை கொள்ளவிருக்கிறானோவென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடி ஆச்சரியமான தன்மையை யுடையவன். அடியேன் குடியேனென்று சில சொல்லி மயக்கிக் கண்ணிலே மணலைத் தூவி யோடிப் போமவன். இப்படிப்பட்ட குணக்கேடுகளைக் கோடிக்கணக்காகச் சொல்லவேணுமானாலும் நானன்றோ சொல்லவேணும், எனக்கன்றோ மருமம் தெரியும். தோழீ! இவை உன்னாலும் சொல்லமுடியாது, இதற்கென்றே இட்டுப் பிறந்த சிசுபாலாதிகளாலும் சொல்ல முடியாது. இவ்வளவு குணக்கேடுகளையும் நான் அறிந்துவைத்தேயன்றோ இவ்விஷயத்தி லீடுபட்டுக் கிடக்கிறது. இவை தோஷங்களே யானாலும் அவனுடைய தோஷங்களாகையாலே அவன் ஸம்பந்தத்தையிட்டு இவை நமக்கு உபாதேயங்களே யென்று என்னெஞ்சு கொள்ளுகின்றது; (அல்லது) கீழ்ச்சொன்ன விசேஷண பூதங்களான குணக்கேடுகளில் நோக்கு இல்லாமே விசேஷ்ய பூதனான அவனை மாத்திரமே என்னெஞ்சு பற்றியிருக்கின்றது. மாயாவாதிகள் "நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம" என்று விசேஷண ஸம்பந்த கந்தமுமற்ற விசேஷ்ய அம்சத்தை மாத்திரமே அங்கீகரிக்கிறாப்போலே குணமோ குணக்கேடோ ஆகிய விசேஷணாம்சத்தில் கண் செலுத்தாமல் வெறும் விசேஷ்யமான அவனளவில் மாத்திரமே என்னெஞ்சு ஊன்றியிருக்கின்றது என்பதாக [ஆகிலுங் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கு மெல்லே] என்கிற மூன்றாமடி அமைந்தது. .... (36)

37. இவ்வுலகில் பிறக்கின்றவர்கள் யாவரும் தோஷமே நிரம்பியவர்கள் என்றாவது குணமே நிரம்பியவர்கள் என்றாவது யாரும் சொல்லமுடியாது. உயர்ந்த பதவியில் இருக்கின்ற மஹான்கள் முதற்கொண்டு மிகவும் தாழ்ந்திருப்பவர்கள் வரையில் யாரை யெடுத்துக் கொண்டாலும் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் குணங்களும் தோஷங்களும் கலந்திருக்குமே யல்லது பரிபூர்ண குணசாலியாகவும் பரிபூர்ண துஷ்டனாகவும் ஒரு மனிதனையும் காட்ட முடியாது. எவரும் அயலாரை வஞ்சித்து விடலாமானாலும் தம்முடைய ஆத்துமாவைத் தாம் வஞ்சித்து விடமுடியா தாதலால் தம் தம்மிடத்திலுள்ள குண தோஷங்களை உள்ளபடி அவரவர்கள் கட்டாயம் அறிந்தே யிருப்பார்கள். அப்படி யறிந்திருந்தும், உள்ள குணங்களை மிகவும் அதிகப்படுத்திக் காட்டுவதற்கும், உள்ள தோஷங்களை அடியோடு மறைத்துக் கொள்வதற்குமே ஒவ்வொருவரும் முயற்சி செய்வது வழக்கம். அதில் ஸாமான்ய ஜனங்கள் ஏமாந்து போய்விடுவதும் நிபுணர்கள் உண்மையை அறிந்துகொள்வதும் இயல்பு. .... (37)

38. பொதுவில் ஒவ்வொருவருடைய நோக்கமும் எப்படிப்பட்டதென்றால் 'நம்மிடத்தில் எல்லாருக்கும் நல்ல மதிப்பு உண்டாகவேணும்; நம்மை நல்ல குணசாலியென்றே எல்லாரும் கொள்ளவேண்டும்; நம்மிடத்தில் தீமையிருப்பதாக யாரும் கருதக்கூடாது' என்றே ஆசைகொண்டு அதற்கு ஏற்றாப்போல் நடந்துகொள்வதிலேயே பெரும்பாலும் ஜனங்களின் நோக்கம் காண்கிறது. ஞானம், செல்வம், அழகு முதலானவை மிகச்

சிறிதளவு இருந்தாலும் அவற்றை மிகவும் அதிகமாகவே காட்டிக்கொள்ள விரும்புவாரும் உண்டு. அவை அதிகமாகவே யிருந்தும் அவற்றை டம்பமாகக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பாமல் வெகு அடக்கத்தோடு இருப்பவர்களும் உண்டு. சில பேர்கள் தங்களுடைய நிலைமையை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு 'நாம் எப்படி குற்றங்களுக்குக் கொள்கலமாக இருக்கிறோமோ இப்படித்தான் உலகில் பலரும் இருக்க நேரிடும்; இவ்வுலகுக்கு இது ஆச்சரியமன்று; ஆகலால் பிறருடைய குற்றங்களைப் பற்றி நாம் கவனிப்பது வேண்டா' என்று கொண்டு பிறரது குற்றங்களில் சிறிதும் புத்தியைச் செலுத்தாமல் தங்கள் காரியத்தோடே நிற்பர்கள். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் அதிகமாகத் தேறமாட்டார்கள். நூற்றில் ஒருவர் தேறினால் விசேஷம். 99 பேர்களின் இயல்வு எப்படிப்பட்டதென்றால் தம்முடைய நிலைமையைத் தாம் அடியோடு மறந்து எப்போதும் பிறரைப் பற்றிய பழிப்புரையே போது போக்காக இருப்பதாம். அன்னவர்கள் வாய்கொண்டு பேசத் தொடங்கினாலும் கை கொண்டு எழுதத் தொடங்கினாலும், இன்னாரைப் பற்றி இன்னவிதமாகத்தான் பேசுவர்கள் எழுதுவர்கள் என்கிற வரம்பு சிறிதும் இராது. ஒன்றுமறியாத மூடர்களை உயரத் தூக்கி வைத்திடவும் புகழ் பெற்ற பெரியோர்களைப் பாதாளத்திலே தள்ளிவிடவும் வல்லவர்களே. ... (38)

39. சில நபர்களிடத்தில் தூஷிக்கவேண்டிய காரணம் பூர்த்தியாக இருந்தாலுங்கூட தூஷிக்கும் வழியைக் கனவிலு மறியாமல் பூஷிப்பதே செய்வார் நல்லோர். பூஷிக்க வேண்டிய காரணம் பூர்த்தியாக இருந்தாலுங்கூட தூஷிப்பதையே தொழிலாகக் கொள்வர் தீயோர். எங்கும் தூஷிப்பவர்கள், பலபல மஹான்களால் கொண்டாடப் படுகின்றவர்களைத்தான் தூஷிப்பர்கள். யோக்யதை யில்லாதவர்களை தூஷிப்பதனால் என்ன லாபம்? என்ன த்ருப்தி? அதை யார் கவனிப்பார்கள்? அது பயனற்ற பணியாகுமே. நிறையப் பழங்கள் பழுத்துத் தொங்கப்பெற்ற மரங்களின்மீது கல்லடி தடியடி விழுமேயல்லது மொட்டை மரத்தையும் மலட்டு மரத்தையும் அடிப்பாரார்? அதுபோல் ஞானனுட்டானங்கள் நிரம்பியும், பலவகைகளில் புகழ்பெற்றும், பலரால் வணங்கப்பட்டும் விளங்குகின்ற மஹான்கள்பேரில்தான் தூஷணைகள் ஏற்படுமேயல்லது, 'யாரோ வழிப்போக்கன்' என்னும்படியான ஸாமான்ய ஜனத்தின்மீது பைத்தியக்காரன்கூட தூஷணைகள் செய்ய மனங்கொள்ளமாட்டான். ஆகவே, எந்த நபரின்மீது விசேஷ தூஷணைகள் ஏற்படுகின்றனவோ அதுவே காரணமாக அந்த நபர் மிக்க பெருமை வாய்ந்தவர் என்பது உறுதியாகும். உண்மையில் அவர் பெருமை வாய்ந்தவராக இல்லாவிடினும், தூஷணைகள் ஏற்படுவது காரணமாகவே அவர்க்குச் சிறந்த பெருமை அவசியம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. அமுதனார் அருளிய இராமானுச நூற்றந்தாதியில் "பழிக்கில் புகழ்" என்றது காண்க. இப்பாசுரத்தை விவரித்தபடியே யிது. ... (39)

40 மஹான்களைப் பிறர் தூஷிப்பதானது உண்மையில் பூஷிப்பதாகவே முடிவு பெறும். அவர்களுடைய கீர்த்தி எங்கும் நன்றாகப் பரவுவதற்கு தூஷணைகளே பெரிய கருவியாகும். பூஷிப்பது ஒரு மூலையில் அடங்கிப்போகும். தூஷிப்பதுதான் உலகமெல்லாம் பரவும். பாகவத தூஷணையாக ஒரு புத்தகம் வெளிவந்தால் அது எத்தனைபக்கமாயிருந்தாலும் எவ்வளவு வேலையிருந்தாலும் விட்டிட்டு வெகுரஸமாக வாசிக்க ருசியுண்டாகும். மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்' என்று ஒன்று வெளிவந்தால் அது நாலே பக்கமாயிருந்தாலும் வாசிக்கத் தொடங்கும்போதே கண்ணுறக்கமதாகும். உலகப்போக்கு இது. .... (40)

41. ஓரிடத்தில் இருவர்கூடி ஒரு மஹானைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தால் அங்கு மூன்றாவது நபர் வந்து சேருவது மிகவும் அரிது. அதுவே ஒரு மஹானைப்பற்றி தூஷிக்குமிடமாயிருந்தால் நாலு நிமிஷத்தில் நானூறு பேர்கள் கூடிப் பிரளயமாகும். இதை எங்கும் எளிதாகக் காணலாம். வாஸ்தவமாக இயற்கையாகவே ஸகல ஜனங்களுக்கும் பரதூஷணைகள் செய்வதிலும் அவற்றை ஆதரவோடு கேட்பதிலுமே விருப்பம் செல்லும். இவ்வியல்வுக்குத் தப்பிப் பிழைப்பவர் யாரோ சிலர். ஸ்ரீராமாயண கதைகளில் ஒரு சிறிதும் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களும் 'ராமன் வாலிவதம் செய்தது மிகவும் தப்புத்தான்' என்று தூஷியாமலிருப்பதில்லை. ஸ்ரீ பாகவதம் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் ஹரிவம்சம் முதலானவற்றில் ஒரு வரியும் காணாதவர்களும் கேளாதவர்களுங்கூட 'கிருஷ்ணன் கோபிகளோடு விளையாடினது மிகவும் பிசகுதான்' என்று தாராளமாகத் தூஷித்தே தீருவர். அங்ஙனம் தூஷிப்பவர்களிடத்தில்தான பகவானுக்கு மிகவும் உகப்பு என்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன. "வைது நின்னை வல்லவா பழித்தவர்க்கும்" இத்யாதி திருமழிசைப்பிரான் பாசுரம் காண்க. .... (41)

42. பெருமாள் பித்ருவாக்ய பரிபாலன நிமித்தமாகக் காட்டுக் கெழுந்தருளிச் சித்திரகூடத் தாழ்வரையிலே இனிது எழுந்தருளி யிருந்தபோது ஸ்ரீபரதாழ்வான் அயோத்தியில் சக்ரவர்த்தியின் சரம கைங்கரியத்தை நிறைவேற்றிப் பெருமாளை வனவாஸத்தில் நின்று மீட்டுத் திருவயோத்திக் கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போக ஸபரிவாரனாய் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்து தந்தை துஞ்சிய செய்தியைச் சொல்ல, பெருமாள் நெடும்போது மூர்ச்சித்திருந்து பிறகு உணர்ந்தருளி, பிராட்டியையும் இளையோனையும் நோக்கிக் கூறுகின்ற வார்த்தை—"**सीते! मृतस्ते श्वशुरः पित्रा हीनोऽसि लक्ष्मण!**—ஸீதே! ம்ருதஸ் தே ச்வசுர: பித்ரா ஹீநோஸி லக்ஷ்மண" என்பதாம். ஸீதே! உன் மாமனார் துஞ்சினார்; இளையா நீ தந்தையை இழந்தவனாயினை என்றாராயிற்று; 'ஐயோ! நம் தகப்பனார் துஞ்சினாராமே!! என்றன்றோ கதற வேண்டும்; 'ஸீதே! ம்ருதஸ் தே ச்வசுர:' (**सीते! मृतस्ते श्वशुरः**) என்று பிராட்டியை நோக்கிச் சொன்னது ஒருவாறு பொருத்தமாகவே யிருக்கட்டும்; இளையோனை நோக்கி "பித்ரா ஹீநோஸி" என்றது செவ்வைக் கேடாகவன்றோ வுள்ளது. சக்ரவர்த்தி தமக்கும் தந்தையாயிருக்க பெருமாள் 'நம் தந்தை துஞ்சினாரப்பா!' என்பதன்றோ முறை; சக்ரவர்த்தியோடு தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லைபோல இங்ஙனம் பேசியது என்னே! என்று சிந்திக்கத்தக்கதாக வுள்ளது. இதற்கு ஸமாதானம் "ஸ்ரீராமாயண ரஸ்ய ரஹஸ்யம்" என்னும் நமது நூலில் காணத்தக்கது. அது தென்மொழியிற்போல வடமொழியிலுமுள்ளது. .... (42)

43. பெருமாள் ராவண ஸம்ஹாரம் செய்து தலைக்கட்டிப் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறிச் செல்லுகையில் அயோத்திமாநகர் அணித்தானவாறே 'ஸீதே! இதோ நம்மூர் வந்துவிட்டது' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் கூறாது "**एषा सा दृश्यते सीते! राजधानी पितुर्मम**—ஏஷா ஸா த்ருச்யதே ஸீதே ராஜதாநீ பிதுர் மம" என்கிறார்; இதோ என் தகப்பனாருடைய ராஜதானி காண்கிறது பார் என்றார். தகப்பனார் துஞ்சிப் பதினான்கு வருஷமாகியும் பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் தந்தையின் சிந்தனையே குடிகொண்டிருக்கின்றமையை நோக்குங்கால் பெருமாளுடைய பித்ருபக்தி ஒப்புயர்வற்றதென்பது தெரியவரும். ... (43)

44. ***वेदेषु पौरुषं सूक्तं धर्मशास्त्रेषु मानवम्। भारते भगवद्गीता पुराणेषु च वैष्णवम्॥**
வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத் கீதா புரா

ணேஷு ச வைஷ்ணவம்.* என்னும் வசனமானது, வேதங்களுக்குள்ளே புருஷஸூக்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளே மநுஸ்ம்ருதியும், மஹா பாரதத்தினுள்ளே ஸ்ரீ கீதையும், புராணங்களுக்குள்ளே புராணரத்னமென்று ஆளவந்தார் திருநாமஞ் சாத்தின ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும் சிறந்தவையென்று தெரிவிக்கின்றது. பஞ்சம வேதமான மஹா பாரதத்தி னுள்ளே கீதோபநிஷத்தின் சிறப்பைப்பற்றி நாம் விவரிக்க வேணுமோ ? ஸகல மதஸ்தர்களும் ஆதரித்து ஸகல மதஸ்தர்களும் வியாக்கியானங்களும் மொழி பெயர்ப்புகளும் பாஷ்யங்களும் விமர்ச வியாஸங்களும் இயற்றப்பெற்ற கீதையின் சிறப்பு ஒப்புயர்வற்றதே. ... (44)

45. கீதையில் இரண்டா மத்யாயத்தின் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்திலிருந்தே சாஸ்த்ராரம்பமென்று கொள்ளலாம். அதற்குக் கீழுள்ள பாகங்களெல்லாம் அவதாரிகை யாக நிற்கிறது. அந்த பன்னிரண்டாவது சுலோகம் எவ்விதமாக வுள்ளதென்று பார்க்க வேணும். "न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः। न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम् ॥ [ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா:, ந சைவ ந பவிஷ்யாமஸ் ஸர்வே வயமத: பரம்] என்பதே அந்த ச்லோகம். இதன் பொருள் யாதெனில், ஸர்வேச்வரனாகிய நானும் இதற்கு முன் கழிந்த அநாதி காலத்திலும் இருந்தவனே; அர்ஜுனா ! நீயும் இந்த அரசர்களுமான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுங்கூட முன்பும் இருந்தவர்களே. முன்பு இருந்தது மாத்திரமேயன்றிக்கே மேலுள்ள காலமுமெல்லாம் நானும் நீங்களும் இருக்கப் போகிறவர் களே என்பதாம். ஸர்வேச்வரனும் பரமாத்மாவான நான் நித்யன் என்பதில் எப்படி ஸந்தேஹமில்லையோ, அப்படியே க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களாய் ஜீவாத்மாக்களான நீங்களும் நித்யர்க ளென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையென்று பகவான் தானே சோதி வாய் திறந்து பணித்துளன். இதனால் ஸர்வேச்வரனை பகவானிற் காட்டிலும் ஜீவாத்மாக்களுக் குண்டான பேதமும், அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பர முண்டான பேதமும் பாரமார்த்திகமென்று பகவான் தானே வ்யக்தமாகத் தெரிவித்ததாய்த் தேறுகின்றது. இந்த ச்லோகம் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு அடிப்படையாக வுள்ளதென்று நன்குணரலாம். நமது பாஷ்யகாரர் இந்த ச்லோகத்திற்கு இட்டருளி யிருக்கின்ற பாஷ்யம் மிகவும் விபுலமாக வுள்ளது. ... (45)

46. கீதையில் (7–16.) चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन। आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥—சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப.* என்பதில் ஆர்த்த: ஜிஜ்ஞாஸு: அர்த்தார்த்தீ. ஜ்ஞாநீ என்று நால்வகை யதிகாரிகள் கூறப்படுகிறார்கள். இவர்களை விவரிக்கின்ற சங்கராசார்யர் தமது பாஷ்யத்தில் आर्तः-तस्करव्याघ्ररोगादिना अभिभूतः आपन्नः ; जिज्ञासुः— भगवत्तत्त्वं ज्ञातुमिच्छति यः ; अर्थार्थी – धनकामः ; ज्ञानी—विष्णवोस्तत्त्ववित् " என்று எழுதி யுள்ளார். மத்வ பாஷ்யகாரரான ஆனந்த தீர்த்தர் ஒரு விவரணமு மெழுதவில்லை. சங்கரா சாரியர் திருடர் புலி பிணி முதலியவற்றால் துன்பமடைந்தவனை ஆர்த்தனென்றும், பகவானை யறிய விரும்புகிறவனை ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும், தனம் பெற விரும்புமவனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், விஷ்ணு தத்த்வமறிந்தவனை ஞானி யென்றும் விவரித்திருக்கின்றார். நமது பாஷ்ய காரரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்—ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமனை ஆர்த்தனென்றும், அபூர்வைச் வர்யகாமனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், கைவல்ய காமனை ஜிஜ்ஞாஸு வென்றும் ஸ்வஸ்வரூப முணர்ந்தவனை ஞானியென்றும் விவரித்தருளுகிறார். இங்ஙனே விலக்ஷணமான விவரணத்தை நம் ஸ்வாமி செய்தருளியதற்கு மூலமென்ன ? என்று விமர்சிக்குமளவில், ஆழ்வார்களின்

ஸ்ரீஸூக்தியே மூலமென்னத் தட்டில்லே. திருவாய்மொழியில் * ஒருநாயகப் பதிகமும், திருப்பல்லாண்டும் மூலம். இதை நம்முடைய த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வத்தில் விரிவாகக் காண்க. அது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களனைவரும் அவசியம் காணத்தக்க நூல். ... (46)

47. எம்பெருமான் நம்மைக் காத்தருள்வதற்குப் பல பல அவதாரங்கள் செய்கிறான். அவதாரம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு இறங்குவது—கீழேயிழிதல் என்று பொருள். மேலான நிலைமையை விட்டுத் தாழ்வான நிலைமையை ஏற்றுக் கொள்ளுதலே அவதாரமென்றதாயிற்று. எங்குமுளன், என்றுமுளன், எல்லாப் பொருள்களாயுமுளன் என்ன நிற்பதே எம்பெருமானுக்கு மேலான நிலைமையாகும். அந்நிலைமையினின்று நீங்கி, குறிப்பிட்ட வோரிடத்திலுள னாகவும் குறிப்பிட்டவொரு காலத்தி லிருப்பவனாகவும், குறிப்பிட்டவொரு திருமூர்த்தியாயுள்ளவனாகவும் வந்து பிறந்த பிறப்பு அவதாரமெனப்படுவது மிகப் பொருத்தம். வேதாந்த நூல்கள் எம்பெருமானை ஊனக்கண்ணால் காணத்தகாதவனாக வோதுகின்றன. *ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்* என்றும் *ந மாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்* என்றும் வடமொழி வேதம் கூறுவதுபோலவே தென்மொழி வேதமும் *கண்கள் காண்டற்கரியன்* என்றும் *கட்கிலி* என்றும் கூறுகின்றது. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் “ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாம் கத:” என்று கீதாபாஷ்ய ப்ரவேசத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கிறபடியே எல்லாருடைய கண்ணுக்கு மிலக்காகி அவதாரம் செய்வது எதற்காகவென்னில்; கீதையில் நான்காமத்யாயத்தில் அப்பெருமான்தானே அவதாரப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்துவைத்தான். ... (47)

48. “பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே.” என்கிற சுலோகம் அவதார ப்ரயோஜனத்தைக் கூறுமது. ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும் துஷ்டர்களை யொழிப்பதற்காகவும் தருமநெறியை ஸ்வாநுஷ்டானத்தாலே நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் தான் வந்து பிறப்பதாகச் சொல்லிவைத்தான். இக்காரியங்களை அவதரித்தே செய்யவேணுமோ? ஸங்கல்ப மாத்திரத்தாலே அனைத்தையும் நிர்வஹிக்க வல்லவனன்றோ அவன். அத்தகைய சக்தி வாய்ந்த அவன் *நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு* என்று நம்மாழ்வா ரருளிச் செய்கிறபடியே படாதபாடுகளும் படும்படி நாட்டில் வந்து பிறக்கவும் வேணுமோ? என்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இங்கு நம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்வது கேளீர். அது அடுத்த வார்த்தையில் விளங்கும். ... (48)

49. துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதென்கிற காரியம் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினால் ஸாதித்து விடவுங்கூடும்; ஸாது பரித்ராணம் அப்படி ஸாதிக்கமுடியாது; ஏனென்றால் எம்பெருமானை நேரில் காணவேணுமென்றும் கண்டு பேசவேணுமென்றும் தழுவி முழுசிப் பரிமாற வேணுமென்றும் விரும்புமவர்களே ஸாதுக்களாதலால் அன்னவர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பது ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகாது என்றார்—சுதாவதாரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில். துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதுங்கூட ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகாதென்று கருதினர் நஞ்சீயரென்னு மாசிரியர்; “ஈச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமையென்று ஜீயரருளிச் செய்வர்” என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண சூர்ணையின் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்திலே அது காணத்தக்கது. ... ... (49)

50. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் *சாதுசனத்தை நலியுங் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ் சோதியுருவை அங்குவைத் திங்குப் பிறந்த* என்றும், *மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்* என்றும் இங்ஙனே கீதையை யடியொற்றி அருளிச்

செய்திருக்கச் செய்தேயும் ரஸோக்தியாக வேறு சில ப்ரயோஜனங்களையும் அருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம்; *காணாயன் கடிமனையில் தயிருண்டு நெய்பருக நந்தன் பெற்ற ஆனாயன்* என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார்; திருவாய்ப்பாடியில் தயிரும் நெய்யும் பாலும் வெண்ணெயும் பாழ்படாமே அவற்றைப் பருகுவதற்காகவே கண்ணனுடைய திருவவதாரமென்றார். கோபிகளின் பேச்சாலே பேசுகின்ற நம்மாழ்வார் *இன்று இவ்வாயர் குலத்தை வீடுய்யத் தோன்றிய கருமாணிக்கச் சுடர்* என்று திருவாய்ப்பாடியை ஸத்தை பெறுவிப்பதற்காகவே கண்ண னவதரித்ததாகக் கூறினர். கோபிகளின் ஸமாதியாலே பேசுகின்ற ஆண்டாளோவென்னில் *கஞ்சன் வலை வைத்தவன்று காரிருளெல்லில் பிழைத்து, நெஞ்சு துக்கஞ் செய்யப் போந்தாய் நின்றவிக் கன்னியரோமை* என்கிறாள்—கம்ஸனிட்ட காவலுக்குத் தப்பிப் பிழைத்துத் திருவாய்ப்பாடியில் வந்து சேர்ந்தது கோபிமார்களைத் துன்பப்படுத்தவே யென்கை. இவையெல்லாம் ஸம்ப்ரதானங்களான ப்ரயோஜனங்களே யென்று கொள்ளத்தகும். ரஸோக்தி விசேஷங்க ளிருந்தபடி. .... (50)

51. திருவிருத்தத்தில் *சூட்டு நன்மாலைகள் தூயனவேந்தி விண்ணோர்கள் நன்னீராட்டி அந்தூபந் தரா நிற்கவே யங்கு, ஓர் மாயையினா லீட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுணப் போந்து இமிலேற்று வன் கூன் கோட்டிடை யாடினை கூத்து அடலாயர்தங் கொம்பினுக்கே* என்றுள்ள பாட்டு நம்மாழ்வாருடைய விலக்ஷண ஸாக்ஷாத்காரம். "முந்நீர் வாழ்ந்தார் சூட்டும் கோவையாழி யென்கிற ஸாக்ஷாத் க்ருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு" என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையைக் காண்பது. திருநாட்டில் நித்யஸூரிகள் பரமபதநாதனுக்கு நீராட்டம் கண்டருளப் பண்ணித் தூபம் ஸமர்ப்பிக்கும்போது புகையினால் திருமுகமண்டலம் மறையும்; பிறகு தீபம் ஸமர்ப்பிக்கும்போது திருமுக மண்டல ஸேவையாகும். இந்த தூபதீபங்களினிடையில் அப்பரமபதநாதன் விண்ணுலகில் நின்றும் மண்ணுலகில் வந்து கண்ணனா யவதரித்து "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் பெரிய பாரதம் கைசெய்து" என்னும்படியான ஸகல காரியங்களையும் தலைக்கட்டிக்கொண்டு, (விண்ணுலகில்) தீபாராதனையாகும்போது திருமுக மண்டல ஸேவை காட்ட ஸித்தனா யிருக்கிறபடி. இதனால், ஸாக்ஷாத் பரமபதநாதனே கண்ணபிரானாக வந்து பிறந்தவனென்பதும், திருநாட்டில் நடைபெறும் திருவாராதனத்தின் வைலக்ஷண்யமும் தெரிவிக்கப்பட்டவாறு. .... (51)

52. கண்ணபிரான் திருவவதரித்தது ரோஹிணீ நக்ஷத்திரமென்பது புராணப்ரஸித்தமும் ஜகத் பிரஸித்தமுமாம். இவ்வவதாரத்தில் விசேஷித்து ஈடுபட்டவரான பெரியாழ்வார், திருவோணத்தில் அவதரித்ததாகப் பலவிடங்களி லருளிச் செய்கிறார். *அத்தத்தின் பத்தா நாள் தோன்றிய வச்சுதன்* *நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய் நீ பிறந்த திருவோணம் இன்று நீ நீராடவேண்டும்* *திண்ணார் வெண் சங்குடையாய்! திருநாள் திருவோண மின்றேழு நாள்* என்பன அவருடைய பாசுரங்கள். இங்ஙனே யருளிச் செய்வது எங்ஙனே பொருந்துமென்று சிந்திக்க வேண்டா. அழகிய சிங்கர் அவதரித்தது ஸ்வாதீ நக்ஷத்திரமா யிருக்கச் செய்தேயும் *திருவோணத் திருவிழவி லந்தியம் போதி லரியுருவாகி* என்று அவரையும் திருவோணத்தி லவதரித்தவராக அருளிச் செய்தவரல்லரோ பெரியாழ்வார். *வேதப் பயன் கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன் வேதத்தை யடியொற்றி யருளிச் செய்தாரென்பது தத்துவம். யஜுர் வேதத்தில் நாலாவது காண்டத்தில் நாலாவது ப்ரச்நத்தில் ஸகல நக்ஷத்திரங்களுக்கும் தேவதைகளைக் கூறுமிடத்து "ச்ரோணா நக்ஷத்ரம் விஷ்ணுர் தேவதா" என்றன்றோ ஓதிற்று. (52)

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய துரந்தரர்களான ஆழ்வார்களின் திருவவ தார காலம் நம் முன்னேர்கள் குருபரம்பராப்ரபாவாதி நூல்களில் எழுதிவைத்திருக்கிறபடிதான் பொருத்தமானதென்று நன்கு நிரூபிக்கும் நூல்

ஆழ்வார்களினவதாரகால நிர்ணயம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

எழுதியது

ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு 171

ஸ்ரீ காஞ்சீ ஸ்ரீ வேங்கடேச்வர அச்சுக்கூடம்

கிடைக்குமிடம் :—

P. B. ANNANGARACHARYA,

Editor, Granthamala, L. Kancheepuram.

30—3—63

விலை — 60 NP

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்களினவதார கால நிர்ணயம்

[ஸ்ரீ காஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.]

— முதல் அதிகாரம் —

மயிலை மாதவ தாஸர் பதிப்பாராய்ச்சி.

1. திவ்வியப் பிரபந்தப் பதிப்புகள் பல பல இருந்தாலும் "மயிலை மாதவ தாஸன் பதிப்பு" என்று தற்காலம் மிகப் பிரசித்தி பெற்றுள்ள பதிப்பைப் பற்றியே இங்கு ஆராய்ச்சி வெளியிடப்படுகின்றது. மயிலை மாதவ தாஸன் என்பவர் சிலவாண்டுகட்கு முன்பு பூதவுடல் நீத்துப் புகழுடம்பு பெற்றவர். இவர் ஸ்மார்த்த ப்ராஹ்மண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்; 'மயிலை மாதவ தாஸன்' என்னும் பெயரை இவர் புனைந்து கொண்டாரென்று கேள்வி. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திலும் அதைச் சார்ந்த நூல்களிலும் இப்பெரியார் மெய்யன்பு வாய்ந்தவரென்பது நமது நம்பிக்கை. வைணவப் புலவர்களின் காலக்ஷேப கோஷ்டிகளிலும் உபந்யாஸ கோஷ்டிகளிலும் அந்வயிக்கப் பெற்றதனால் இவர்க்கு இவ்வன்பு தோன்றியதென்று பலர் பகரக் கேட்டிருக்கை. இவர் நம்முடைய சென்னையுபந்யாஸ கோஷ்டிகளில் நெடுங்காலம் அந்வயித்திருந்தும் இவரை நாம் வெகு நாள் வரை அறியாமலேயிருந்தோம்.

2. இப்பெரியார் முதன் முதலாக நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தை நல்ல முறையில் பதிப்பித்தனர். பிறகு திருப்பாவையின் வியாக்கியானங்களான மூவாயிரப்படி ஆறாயிரப் படி முதலானவற்றையும் பதிப்பித்தனர். இக்காரியங்களை இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெரியார்களின் உதவிகொண்டே செய்ததாகக் கேள்வி. இவருடைய நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தப் பதிப்பு 1943-ஆம் ஆண்டில் முதன்முதலாக நிகழ்ந்திருக்கின்றது. பிறகு இரண்டாம் பதிப்பு 1950ல் வெளிவந்தது. மூன்றாம் பதிப்பு மிகவும் ஸமீபகாலத்தில் வெளிவந்துள்ளது. அதாவது 1962 டிஸம்பரில் அச்சிடப் பெற்று (20—3—1963)ல் சென்னை கேசவப் பெருமாள் தேவஸ்தானத்தில் பல பெரியார்கள் மூலமாகக் குலாவப் பெற்று வெளிவந்துள்ளது. 'உயர்திரு. மணலி. லக்ஷ்மண முதலியார் ஸ்பெசிபிக் எண்டோமெண்ட்ஸ்' மூலம் வெளியிடப்பட்டது.

3. திவ்வியப் பிரபந்தம் மற்றைய நூல்களைப் போலல்லாமல் தமிழ் வேதமாகக் குலாவப் படுதலால் புதிய பாடங்களை மனம்போனபடி புகுத்தாமல் பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களுக் கிணங்கிய பழைய பாடம் ஆதரிக்கப் பட்டிருக்கின்றதாவென்று ஆராய்வதே என்போல்வாருடைய பணியாகும். மேலே குறித்த மயிலை மாதவ தாஸன் முதற் பதிப்பில் 743, 744ஆம் பக்கங்களில் துணை நூல் அட்டவணை வெளியிடப்பட்டதில் "ஸ்ரீப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியார்......வெளியிட்டுள்ள திவ்யார்த்த தீபிகை"........"ஸ்ரீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியார் வெளியிட்ட பகவத்கதை யமுதம்".......“ஸ்ரீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியார் பதிப்பு ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம், நித்யாநுஸந்தானம்" ஆக இப்புத்தகங்களைத் துணைகொண்டதாக" அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், நம்முடைய திவ்யார்த்த தீபிகையில் பூருவாசாரிய வியாக்கியான விருத்தங்களென்று மறுக்கப்பட்ட சில

பாடங்களும் அப்பதிப்பில் கொள்ளப்பட்டிருந்ததைக் கண்ட யாம் "இன்னின்ன பாடங்கள் திருத்தப்பட வேண்டும்" என்று அவர்க்குத் தெரிவித்திருந்தோம். அப்போது அப்பெரியார் ஆராய்ந்து பார்த்து "ஸ்வாமிகள் தெரிவித்த திருத்தங்கள் மிகவும் அவசியமானவையே; காரியஸ்தர்களின் கவனக் குறைவினால் ஏற்பட்ட தவறு மன்னிக்கத்தக்கதே; மறு பதிப்பில் கவனிக்கச் செய்யலாகும்" என்று விடை தந்திருந்தார்.

4. இப்போதைய பதிப்பில் அப்பிழைகளெல்லாம் அருமலிருப்பதோடு புதிய பிழைகளும் புகுந்துள்ளன. அருத பழைய பிழைகளில் சில எடுத்துக்காட்டலாமென நினைத்தேன்; அநுபந்தத்தில் பல பிழைகளையுமெடுத்துக் காட்டுவேன். புதிய பிழைகள் புகுந்தது மிக வருந்தத்தக்கது. இதில் ஒன்றே காட்டுகிறேன்; திருவிருத்தம் (பா. 89) "தீவினை கட்கரு நஞ்சினை நல்வினைக் கின்னமுதை" என்பது இப்போதைய பதிப்பு. "தீவினைக் கருநஞ்சை நல்வினைக் கின்னமுதத்தினை" என்று முன்னிரண்டு பதிப்புகளிலுள்ளது. பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களுள் ஒன்றில் இப்பாசுரத்தின் பாடத்தைப் பற்றின விசாரம் செய்யப்பட்டுள்ளது. நம்முடைய திவ்யார்த்த தீபிகை யுரையில் அதைப் பற்றி விரிவான ஆராய்ச்சி காணலாம். இப்பதிப்பில் ஸாஹஸமாகவே திருத்தம் செய்யப்பட்டு விட்டது. இங்ஙனே பல.

5. அன்பர்காள்! நாம் இவ்வாராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதத் தொடங்கியது முக்கியமாகப் பாடப்பிறழ்வுகளைப் பற்றியல்ல. ஸம்பிரதாய பரம்பரையிற் படிந்து ஸதாசாரியர்கள் பக்கலில் திவ்யப் பிரபந்தங்களை அதிகரிக்கப் பெறுமவர்கள் புத்தக பாடங்களினால் ஏமாற்றமடைய மாட்டார்களென்பது நமது நம்பிக்கை. முக்கியமாக இக்கட்டுரையின் விவக்ஷிதம் இனி விவரிக்கலாகிறது. மயிலை மாதவ தாஸருடைய முன்பதிப்புகளில் ஆழ்வார்கள் திவ்ய சரித்திரம் எழுதி முடித்தவுடனே "ஆழ்வார்கள் அவதரித்த காலம்" என மகுடமிட்டு எழுதி வெளியிடப்பட்டுள்ளதாவது—

"ஆழ்வார்கள் அவதரித்த காலம். திவ்ய ஸூரி சரிதத்திலும் ஆறாயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலும் ஆழ்வார்கள் திருவவதாரம் செய்த மாதங்களும் திருநக்ஷத்ரங்களுமே உள்ளன; யுகம் வருஷம் திதி வாரம் முதலியன காணப்படவில்லை. நம்மாழ்வார் திருவவதாரத்துக்கு மட்டும் லக்னம் உட்பட எல்லாம் ஆறாயிரப்படியில் தரப்பட்டுள்ளன. திருமங்கையாழ்வார் அவதார வருஷத்தின் பெயர் மட்டும் காணப்படுகிறது. 'மூவாயிரப்படி குருபரம்பரையில் கீழ்வருமாறுள்ளது:—பொய்கையாழ்வார் துவாபரயுகம் 862901 (=B. C. 4202 கி. மு.) சித்தார்த்தி௵ ஐப்பசி௴ சுக்லாஷ்டமி செவ்வாய்க்கிழமை திருவோணம்; பூதத்தாழ்வார் ஷை யுகம் ஷை௵ ஷை௴ சுக்லநவமி புதன்கிழமை அவிட்டம்; பேயாழ்வார் ஷை யுகம் ஷை௵ ஷை௴ சுக்லதசமி வியாழக்கிழமை சதயம்; திருமழிசைப்பிரான் ஷை யுகம் ஷை௵ தை௴ கிருஷ்ண பிரதமை ஞாயிற்றுக்கிழமை மகம்; மதுரகவிகள் ஷை யுகம் 863879 (B. C. 3224) ஈசுவர௵ சித்திரை௴ சுக்ல சதுர்த்தி வெள்ளிக்கிழமை சித்திரை நக்ஷத்ரம்; நம்மாழ்வார் கலிபிறந்த 43-வது நாள் (B. C. 3102) பிரமாதி௵ வைகாசி௴ பௌர்ணமி வெள்ளிக்கிழமை விசாகம்; குலசேகராழ்வார் கலி 28 (B. C. 3075) பராபவ௵ மாசி௴ சுக்ல துவாதசி வெள்ளிக்கிழமை புனர்பூசம்: பெரியாழ்வார் கலி 47 (B. C. 3056) குரோதன௵ ஆனி௴ சுக்ல ஏகாதசி ஞாயிற்றுக்கிழமை சுவாதி; ஆண்டாள் கலி 98 (B. C. 3005) நள௵ ஆடி௴ சுக்ல சதுர்த்தி செவ்வாய்க்கிழமை பூரம்; தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் கலி 289 (B. C. 2814) பிரபவ௵ மார்கழி௴

கிருஷ்ண சதுர்த்தசி செவ்வாய்க்கிழமை கேட்டை; திருப்பாணாழ்வார் கலி 343 (B. C. 2760) துர்மதி௵ கார்த்திகைமீ கிருஷ்ணதுவிதியை புதன்கிழமை ரோஹிணி; திருமங்கையாழ்வார் கலி 398 (B. C. 2714) நள௵ கார்த்திகைமீ பௌர்ணமி வியாழக்கிழமை கிருத்திகை நக்ஷத்ரம். ஸ்ரீரங்கம் தேவஸ்தானத்தின் பழைய சரித்திரத்தைக் கூறும் "கோயிலொழுகு" என்ற நூலில் குலசேகரப் பெருமாள் கல்யப்தம் ஐம்பது வருஷத்துக்கு மேல் சேர சோழ பாண்டிய மண்டலங்களுக்குப் பிரபுவாய்த் தமது புத்ரி சோழவல்லியை அழகிய மணவாளப் பெருமாளுக்குத் திருமணம் செய்வித்துத் தமது சொத்தை ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்து மூன்றும் ஆவரணத்தின் தென்மேற்கில் சேனைவென்றான் திருமண்டபம் கட்டிய செய்தியும், கல்யப்தம் 105-க்கு மேல் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே அழகிய மணவாளன் ரங்கமன்னாராக எழுந்தருளிச் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரைத் திருமணம் புணர்ந்த செய்தியும், கல்யப்தம் 445-க்குமேல் ஆழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தினம் திருவரங்கம் திருப்பதியிலே நித்யவாசம் பண்ணிக்கொண்டு திருப்பணிகள் நடத்திய செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளன. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (344-ம் பாசுரத்தில்) கோநெடுமாறன் பற்றியும், திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் (1128—1137) சில பல்லவ மன்னர் பற்றியும், (1498—1507) கோச்செங்கட் சோழன் பற்றியும் வரும் குறிப்புக்கள், சிலாசாஸனங்கள், செய்யுள் நடை, இலக்கண விசேடங்கள் முதலிய பல ஆதாரங்களைக் கொண்டு ஸ்ரீமான்கள் டாக்டர் எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், பி. டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், டி. ஏ. கோபிநாத ராவ், ராவ்சாஹேப் மு. ராகவையங்கார் முதலிய ஆராய்ச்சி நிபுணர்கள் ஆழ்வார்கள் காலம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குட்பட்ட ஐந்நூறு வருஷங்கள் (5th to 10th Century A. D.) என்கின்றனர். சம்ப்ரதாய ஞானமும் சரித்ர ஞானமும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்ற" ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பேரறிஞர்களுடைய ஆராய்ச்சிக்குரிய முதற்பொருளாக இஃதுள்ளது.

6. இக்கட்டுரை மிகவும் அழகியதே; ஆனால் இவ்வளவோடு நில்லாமல் "டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்" பெயரால் "ஆழ்வார்கள்காலம்" என்னுங்கட்டுரை 18 பக்கங்கொண்டதாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இது முற்றிலும் இருளும் மருளும் வடிவெடுத்தவர்கள் சிலர் எழுதியிருந்தவையும் ஏற்கெனவே [பலவாண்டுகட்கு முன்னமே] நம்மால் மறுத்தொழிக்கப் பட்டவையுமான கட்டுரைகளைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டதென்பதை விவேகிகள் உய்த்துணரவேணும். நம்முடைய அந்தப் பழைய மறுப்பு வியாஸத்தை இதில்மேலே வெளியிடுவோம்; அதன்பிறகு புதிய மறுப்புரையும் தருவோம். ... *

— இரண்டாம் அதிகாரம் —

காலஞ்சென்ற மு. இராகவையங்காருடைய மருள்விளக்கம்.

7. மேலே குறித்த 'இராசமாணிக்கனார்' தமது கட்டுரையில், காலஞ்சென்ற மு. இராகவய்யங்காரவர்களின் 'ஆழ்வார்கள் காலநிலை' என்னும் புத்தகத்தை அடிக்கடி உதாஹரிக்கின்றார். அந்த ராகவையங்கார் ஜீவித்திருந்த காலத்திலேயே அவருடைய கட்டுரைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் மதிமயக்கத்தினாலானவை யென்பதை நாம் விரிவுக்கு அஞ்சாமல் மூதலித்து 'செந்தமிழாராய்ச்சி' முதலான நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறோம். ஈண்டு மேலே காட்டுவதாகக் குறித்த மறுப்பு வியாஸமும் அவருடைய ஜீவிதகாலத்திலேயே வெளியிடப்

பட்டது. பிறகு அப்பெரியார் 10, 15 வருடங்களுக்குமேல் ஜீவித்திருந்தார். அவருடைய கட்டுரைகளை நாம் கண்டிக்கத்தொடங்கியது 1927ஆம் ஆண்டில். இற்றைக்கு முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாயிற்றென்க.

8. அப்பெரியார் ஆழ்வார்களின் அவதார காலத்தைப்பற்றித் தவறான ஆராய்ச்சிகள் வெளியிட்டது மல்லாமல் ஆழ்வார் பாசுரங்களிற் பாடங்களையும் சில பல மாற்றியிருந்தார். அதுவும் மிகத்தவறான பணி யென்பதை நாம் நிரூபித்து வெளியிட்டிருந்தோம். அவற்றை யெல்லாம் அவர் தமது ஜீவதசையில் பலகாலம் பார்த்திருந்தவரே யல்லது ஒன்றுக்கும் மறுப்புரைக்க நெஞ்சால் நினைத்ததுமில்லை. இவ்வளவேயன்று; திருவனந்தபுரத்திலும் இராமநாதபுரத்திலும் காஞ்சீபுரத்திலும் நம்மை அவர் சந்திக்க நேர்ந்தகாலங்களில் நமது மறுப்புரைகளினால் தாம் பரம த்ருப்தியடைந்ததாகவும் கூறினர்.

9. அப்பெரியார் திருமழிசைப் பிரானருளிய நான்முகன் திருவந்தாதியில் (பா.63.) * தரித்திருந்தேனாகவே * என்னும்பாட்டில் இரண்டாமடியில் "விரித்துரைத்த வெந்நாகத் துன்னை" என்று பூர்வாசார்ய வியாக்கியான ஸித்தமான பாடத்தைத் தம்முடைய குத்ஸித வாதங்களினால் "விரித்துரைத்த என்னாகத்துன்னை" என்று திருத்தி வெளியிட்டிருந்த வியாஸம் செந் தமிழ்ப்பத்திரிகையில் நமதுபார்வைக்கு வந்தது. அப்போது நாம் நான்முகன் திருவந்தாதிக்கு திவ்யார்த்த தீபிகையுரை எழுதிக்கொண்டிருந்தோம். அதில் அப்பாட்டின் உரையிலேயே விரிவான மறுப்பெழுதி வெளியிட்டோம். அந்த மறுப்பைக்கண்ட அந்த ராகவையங்கார் மிக்க அநுதாபங்கொண்டு "பூருவாசாரியர்களிடத்து மஹாபசாரப்பட்ட வெனக்கு தேவரீருடைய க்ஷமையல்லது புகலில்லை" என்று நம்மிடம் தெரிவித்தார். அந்த மறுப்பும் இங்கெடுத்துக் காட்டப்பட வேண்டியது அவசியமென்று தோன்றுவதால் முன்னம் அது காட்டப்படுகின்றதிங்கு; [நமது திவ்யார்த்ததீபிகையில் வெளிவந்த மறுப்பு;-]

10. "[தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த வெந்நாகத்துன்னை."] இக்காலத்துப் புதிய ஆராய்ச்சிக்காரர் சிலர் வெளியிட்டுள்ள "ஆழ்வார்கள் காலநிலை' என்னுமோர் புத்தகத்திலும் மதுரைச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையிலும் இப்பாசுரத்தை ஆராய்ச்சிசெய்யப் புகுந்து,

> "இதன் முதலிரண்டடிகட்கு - 'நக்ஷத்ரகதியாயிருக்கிற ஜ்யோதிஸ் - சாஸ்திரத்தைச் சொன்ன திருவனந்தாழ்வானுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிற உன்னை' என்பது பூர்வவியாக்கியானம். இதன்படி 'தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த' என்ற விசேடணம் ஆதிசேடனுக்கு உரியதாகும். ஆனால் அவனை இவ்வாறு விசேடிப்பதற்குரிய நேரான பொருத்தமொன்றுங் காணப்படவில்லை. ஆதிசேடன் செய்த சோதிட நூல் இன்னதென்பதுந் தெரிந்திலது. அதனால், 'வெந்நாகத்துன்னை' என்றுள்ள பாடம் 'விரித்துரைத்த வென்னாகத்துன்னை' என்றிருந்த பழம் பாடத்தினின்றும் மாறியதோ என்றுகருதஇடந்தருகின்றது. '(சோதிட நூலை) விரித்துரைத்த (என் + ஆகத்து =) எனதுநெஞ்சிடமாகவுள்ள, உன்னை' —என்பது இப்பாடப்படி பொருளாகும்..........இங்ஙனம் 'தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த' என்பது ஆழ்வார்க்குரிய விசேடணமாயின், தம்மாற் செய்யப்பெற்ற சோதிட நூலொன்றைப் பற்றி அவர்குறிப்பிட்டனராவர். அத்தகைய நூல் யாது என்பது ஆராய்ந்து அறிதற்குரியது"

என்று எழுதியுள்ளார். இதனாற் சொல்லிற்றாகிறதென்னென்னில், பகவத்க்ருபையாலும் ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தாலும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களின் உண்மைப்பொருள்களை நன்குணர்ந்து

அருளிச்செய்தவரும், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய எண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்பு ஸர்வஜ்ஞராய்ப் புகழ்பெற்று விளங்கினவருமான பெரியவாச்சான்பிள்ளை பிழையான பாடமொன்றைக் கொண்டனரென்றும், அப்பாடப்படி உரைக்கும் பொருள் பொருத்த மற்றதென்றும் சொல்லிற்றுகிறது. "வெம்நாகத்து" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரைசெய்தருளின பாடம்; "என் ஆகத்து" என்பது இப்புதியபுலவர் கற்பிக்கும் பாடம். பழையபாடத்திற் பொருத்தமின்மை கூறப்புகுமவர் தாங்கூறும் பாடத்தில் ஒரு பொருத்தம் காட்டித் தீரவேண்டும். ஆதிசேஷன்செய்த சோதிடநூல் இன்னதென்று தெரியவில்லை யென்னுமிவர் திருமழிசைப்பிரான் செய்த சோதிடநூல் இன்னதென்று தெரிந்துகொண்டவ ராதல்வேண்டும். "பார்க்கவம் பிருகு ருத்திர முதலிய கணித சோதிட கிரந்தங்கள் உள்ளன; இவைபோன்றதொன்றே பிருகுவமிசத்தவரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாக வேண்டும்" என்று அநுமானங் கூறுகின்றார். இத்தகைய அனுமானம் ஆதிசேஷன் பக்கல் கூடாமைக் குக் காரணமறிகின்றிலோம். வேதாங்கங்களுள் ஒன்றான ஜ்யோதிஷத்திற்கு ஆதிசேஷன் ப்ரவர்த்தகன் என்னுமிடத்தை "ബഹൊ ജൗതിഷീവിദ്യാ യദുപജ്ഞം ധരാതലെ! തമനന്തമനന്തസ്യ തല്പം സങ്കല്പയെ ഹൃദി = பபாஸே ஜ்யௌதிஷீ வித்யா யதுபஜ்ஞம் தராதலே, தமநந்தமநந்தஸ்ய தல்பம் ஸங்கல்பயே ஹ்ருதி" இத்யாதிகளான பல பிரமாணங்களினால் நன் கறிந்தே பூருவர்கள் மிகப்பொருத்தமாக வியாக்கியானஞ் செய்தருளினர். இவ்விஷயமாகச் சில வாண்டுகட்கு முன்னர் நாம் பலவிடங்களிலும் பல பெரியோர்களை விசாரித்து வருகை யில், மலைநாட்டில் திருவனந்த சயனத்தில் மலையாளிச் சோதிட நிபுணரொருவர் எடுத் துரைத்த ச்லோகம்மேற்குறித்தது. புராதநமான சோதிடநூலொன்றின் வியாக்கியானத்தில் மங்களச்லோகமாக அமைந்ததாமிது. ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் திரு வனந்தாழ்வானைப் பற்றியதான *தயா ஸஹாஸீந மித்யாதி ச்லோகத்தில் *ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமநி *என்றவிடத்து, வேதாந்த வாசிரியர் தாமியற்றிய பாஷ்யத்தில் "**पञ्चविधज्योतिस्सिद्धान्तप्रवर्तकत्वेन ज्ञानप्रकर्षोऽस्य प्रसिद्धः**" என்றெழுதியுள்ளார். இதைவிட வேறு பிரமா ணம் தேடவேண்டுமோ? ஆதிசேஷன் பஞ்சவித ஜ்யோதிஸ் ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகனென் றன்றோ இந்த பாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் விளங்க நின்றது.

இன்னமும் ஊன்றி ஆராயப்புகில் இத்தகைய ஆதாரங்கள் ஆகரத்துடன் பல கிடைக்கக் குறையில்லை. இதுநிற்க. திருமழிசைப்பிரான் பல மதங்களிலும் புகுந்து அந்தந்த மதங்கட்குச் சார்பாகப் பலநூல்களுமியற்றினரென்னும் ப்ரஸித்தியிருந்தாலும் சோதிடநூல் இயற்றியருளினராக எங்குங்கூறப்படவில்லை. அங்ஙனே ஏதேனுமொரு நூல் தாம் செய்தருளியிருந்தாலும் அதனை இங்கு அநுவதித்தருளிச் செய்தற்கு ப்ரஸக்தி யொன்றுமில்லை. இவ்வண்ண மருளிச்செய்யும் வழக்கம் ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களி லொன்றிலுமில்லை. ஆகவே 'என் ஆகத்து' என்று பாடத்தை மாறுபடுத்தல் பயனற்றது. ஸர்வஜ்ஞர்களான பூர்வாசார்யர்களின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளில் அல்பஜ்ஞரான நாம் குறைகூறுதற்குச் சிறிது மதிகாரமுடையோமல்லோம். பூருவர்கள் ப்ரமித்தார்களெனின் அந்த ப்ரமமே நமக்கும் தஞ்சமாகத்தக்கது. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கி மணவாள மாமுனிகள் வரையிலுள்ள ஸதாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் வேதவாக்கினுஞ் சிறந்து பிரமாணமாவனவென்று திண்ணிதாகக் கொள்வாரது திருவடிகளே சரணம். பூருவர் களருளிச்செய்த பொருள்கட்கு முரண்படாமல் விசேஷார்த்தங்களை விவேகித்துக்கூறின்

குறையொன்றுமில்லை. இதுவே கலையறக்கற்ற மாந்தர்பணியாம். இன்னமுமிங்கு விரித்துரைக்கவேண்டும் விஷயங்களைத் தனிப்புத்தகத்தில் விரித்துரைத்தோம், கண்டு கொள்க. *

11. ஆக இவ்வளவும் நமது நான்முகன்திருவந்தாதி திவ்யார்த்ததீபிகையில் பல பதிப்புகளிலும் ஏறியுள்ளது. இதை மு. ராகவையங்கார் கடாட்சித்து மிக்க அனுதாபங்கொண்டனர். இஃது ஒன்றன்று. இங்ஙனே பலவிஷயங்களிலும் அவர் மருண்டது அப்போதே நம்மால் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது. அன்னவரது கட்டுரைகளை ஆதாரமாகக் காட்டுதல் ஏசுதற்கிடமாமத்தனை. மறைந்துபோனவர்களின் மருள் வெளிவருவதற்கு ஹேதுவாகிறது.

மூன்றாமதிகாரம்.

— டாக்டர் ராசமாணிக்கனாரராய்ச்சியைச் சிறிது ஆராய்தல் —

12. உயர்திரு. ராசமாணிக்கனாரவர்களின் ஆராய்ச்சித் திறமையை நோக்கின் நமக்கு நினைவுக்கு வந்ததொன்றை முன்னம் வரைகின்றோம். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமாலையில் (36)* உழைக்கன்றேபோல நோக்க முடையவர் வலையுள்பட்டு* என்றும், திருமங்கையாழ்வாரது பெரிய திருமொழியில் *மல்கியதோளும் மானுரியதளு முடையவர் தமக்குமோர்பாகம்* என்றும், (அதிலேயே) *இணங்கு திருச்சக்கரத் தெம்பெருமானார்க்கிடம்* என்றும் வருகின்ற பாசுரங்களைக் கண்டவொரு பண்டிதர் தமது ஆராய்ச்சி நூலொன்றில் அப்பாசுரங்களைக் குறிப்பிட்டு எழுதியுள்ளார்—

> "ஸ்ரீராமாநுஜர் திருமங்கையாழ்வாருடைய காலத்திற்கும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் காலத்திற்கும் முன்னமே தோன்றியவர் என்பது இவற்றால் நிச்சயிக்கப்படும். ஆக, ஸ்ரீராமாநுஜர் காலத்திற்குப்பிறகும் ஆழ்வார்கள் சிலர் அவதரித்ததுண்டு என்பதை நிலைநாட்டினோமானோம்" என்று.

இப்பண்டிதர் இங்ஙனே யெழுதியது எது கொண்டென்றால், ஸ்ரீராமாநுஜரை வைணவர்கள் யாவரும் உடையவரென்றும் எம்பெருமானாரென்றுமே வழங்கி வருவதனால் மேலேயெடுத்துக் காட்டிய பாசுரங்களில் உடையவரென்றும் எம்பெருமானாரென்றும் வருவன அப்பரமாசாரியரையே குறிப்பனவென்றுகொண்டு.

13. இராசமாணிக்கனாருடைய ஆராய்ச்சியும் இத்தகைத்தாவென்று வியந்து கேட்பீர்கள். கேண்மின். "குலசேகரஆழ்வார்காலம்" என மகுடமிட்டு இப்பெரியார் எழுதிவருகையில் "இவர் தமது திருப்பாடலொன்றில் *ஆடிப்பாடி அரங்கவோவென்றழைக்குந் தொண்டரடிப்பொடியாட நாம்பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே* என்ற அடிகளிலே தொண்டரடிப்பொடி யென்ற தொடரை ஆளுதல் இங்குக் குறிப்பிடத்தகும்; இதினின்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரைத் தம் திருவுள்ளத்துக்கொண்டு இத்தொடரை வழங்கினரோ இப்பெரியார் என்ற சங்கை தோற்றுகின்றது. இஃதன்றேல், குலசேகரப் பெருமாள் வழங்கிய தொடரை விப்பிரநாராயணரான அப்பெரியார் தம் தாஸ்யநாமமாகத் தரித்தனரெனல் வேண்டும். ஆனால்,......முற்கூறிய கருத்தே ஏற்புடையதாகின்றது" என்றெழுதியுள்ளார். இஃது எவ்வளவு ஆச்சரியமான ஆராய்ச்சியென்று ஆராய்மின். நாம் கீழேகாட்டிய ஒரு பண்டிதருடைய ஆராய்ச்சிக்கும் இதற்கும் சிறிதேனும் வாசியுண்டோ? திருமாலைபாடிய ஆழ்வார் குலசேகராழ்வாரது பாசுரத்தில் தொண்டரடிப்பொடி யென்னும் பிரயோகத்தைக் கடாட்சித்து அத்தொடரின் அழகிலீடுபட்டு அதனைத் தமக்கு வியபதேசமாகக் கொண்டாரென்று நேர்மையான நெறியில் கொள்ளக் குறையென்னோ?

14. மயிலை மாதவதாஸர் ஆழ்வார்கள் திவ்யசரித்திரமெழுதி முடித்தபின் "ஆழ்வார்கள் அவதரித்த காலம்" என மகுடமிட்டுப் புராதன நூல்களிலிருந்து தெரியவரும் காலத்தை விரிவாகத் தெரிவித்து, பிறகு "பெரியாழ்வார் திருமொழியில்" என்று தொடங்கி நவீனர்கள் எழுதியிருப்பவற்றையும் சுருக்கமாக (10 வரிகளில்) தெரிவித்து "ஸம்பிரதாய ஞானமும் சரித்ர ஞானமும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பேரறிஞர்கள் ஆராயவேண்டிய விஷயமிது" என்று மிகப் பொருத்தமாக முடித்திட்டார். உண்மையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பேரறிஞர்கள்தாம் இதனை ஆராயவுரியார் என்பதையும், அவர்களுக்கு ஸம்பிரதாய ஞானம் இருக்கவேண்டியது முக்கியம் என்பதையும் மாதவதாஸர் வெட்டவெளிச்சமாகக் காட்டியிருப்பதை நோக்காது தகுதியற்றவர்கள் இவ்வாராய்ச்சியில் தலையிடுவது தகாது தகாது தகாது. மு. ராகவையங்கார் ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலத்திற் பிறந்தவராயிருந்தும் ஸம்பிரதாய ஞானம் லவலேசமுமில்லாதவராயிருந்ததனால் தடுமாறி நின்றெழுதினார். இங்ஙனம் அநதிகாரிகளால் விளையும் க்ஷோபம் வருந்தத்தக்கது.

15. இராசமாணிக்கனார் தமது கட்டுரையை முடித்தபின், "இராமாநுசர்காலத்தினர் எனப்பட்ட திருவரங்கத்தமுதனார் நம்மாழ்வாரை முறைவகுப்பில் இறுதியில் வைக்கிறார்" என்று தொடங்கிச் சில வரிகள் வரைந்துள்ளார். அவை தமது வாக்கியங்களல்லவென்பதையும் விளக்கியுள்ளார். இப்பெரியார் பெரும்பாலும் பக்கந்தோறும் கீழே சிறு கோடிட்டுப் பிறருடைய வாசகங்களையே தாம் ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளமையைக் காட்டியுள்ளார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலான நம்பூருவாசாரியர்கள் துர்வாதிகளின் வாதத்தைக் கண்டிக்குமிடத்து "तत् अन्धस्य जात्यन्धेन यष्टिर्दीयते—தத் அந்தஸ்ய ஜாத்யந்தேந யஷ்டிர்தீயதே." என்றனர். இடையில் குருடனானவனுக்குப் பிறவிக் குருடன் தடிகொடுத்து வழி நடத்தினவாற்றைக் காட்டினபடி. அநதிகாரிகள் பலர் கூடி எத்தனை யெழுதினாலும் அத்தனையும் தீயினில் தூசாகுமென்பதை இந்த நமது நூல் நிலைநாட்டும். இக்காலவாராய்ச்சியைப் பற்றி ஏற்கெனவே நாம் வெளியிட்டிருந்த வியாஸத்தை இந்நூலில் சேர்த்து வெளியிடுவதாகத் தெரிவித்திருந்தபடி அதை இங்கு வெளியிட்டுவிட்டுப் பிறகு இராசமாணிக்கனார்க்கு நற்றெளிவு நல்குவோம். .... *

— நான்காமதிகாரம் —

ஆழ்வார்களின் கால ஆராய்ச்சியின் மேலாராய்ச்சி.

(இது நாம் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பெழுதி வெளியிட்டிருந்தது.)

16. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் சிறந்த மெய்யடியார்களாகக் கொண்டாடப்படுகின்ற 'பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ் மழிசை யையன் அருள்மாறன் சேரலர்கோன் துய்யபட்ட நாதன் அன்பர்தாள் தூளி நற்பாணன் நன்கலியன்' என்னும் ஆழ்வார்கள் பிறந்து வளர்ந்த காலம் எது? என்பதைப் பலர் ஆராயப் புகுந்து பலபல வகையாக வரைந்திருக்கின்றார்களென்பது இவ்வுலகில் பிரசித்தமானதே. இவ்வாராய்ச்சி விஷயமாகச் சிலருடைய கட்டுரைகள் அச்சிடப் பெறாது எழுத்தளவிலே நிற்கின்றன. சில வெளிவந்துள்ளன. இத்தகைய புத்தகங்களை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். ஒவ்வொருவர் எழுதியிருப்பதும் மிக விசித்திரமாகவே யுள்ளது. ஆழ்வார்களினுடைய வரிசைக் கிரமம் பூருவாசாரியர்களால் அநுஸந்திக்கப்பட்ட விதம் மணவாள மாமுனிகளால் உபதேச ரத்தினமாலையில் "ஈதிவர்

தோற்றத் தடைவா மிங்கு" என்று காட்டப்பட்டிரா நின்றது. புதிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் இவ்வரிசைக் கிரமத்தையும் மாறுபடக் கூறுகின்றனர். ஆழ்வார்க ளெல்லார்க்கும் பிந்தியே நம்மாழ்வார் அவதரித்தாரென்றும், மதுரகவிகள் நம்மாழ்வார்க்கும் ஆசாரியரே யல்லது சிஷ்யரல்லர் என்றும், ஸ்ரீராமாநுஜரென்கிற உடையவருடைய காலத்திற்குப் பிறகும் சில ஆழ்வார்கள் தோன்றினர் என்றும் இப்புடைகளிலே அவரவர்கள் மனம்போன போக்கிலும் கைபோன போக்கிலும் எழுதிவைத்திருப்பவை மிகவும் விசித்திரமானவை.

17. சிலர், தாங்கள் மிகவும் பிராமாணிகமாக ஆராய்ச்சி செய்வதாகவும், தகுந்த சான்றுகள் காட்டுவதாகவும் கூறி, கி. பி. நாலைந்து நூற்றாண்டுகட்குப் பிறகே ஆழ்வார்கள் அவதரிக்க ஆரம்பித்தார்களென்றும், இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரத்தைந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன் ஒரு ஆழ்வாரும் இருந்ததில்லை யென்றும் வரைகின்றார்கள். ஆங்காங்குச் சில சிலாசாசனங்களும் செப்பேடுகளும் மற்றுஞ் சில ஆதாரங்களும் தங்கட்குத் துணைபுரிகின்றனவாகத் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

18. இருளும் மருளுமே வடிவெடுத்த இவர்களது கட்டுரைகளை நேரிய நெறியிலே களைந்தொழிக்க வேணுமென்று பல பெரியார்கள் அடியேனுக்குப் பலகாலும் தெரிவித்ததுண்டு. ஆனாலும் இந்த மறுப்புத் துறையிலிறங்க எனது மனம் சிலகாலம் இசையவில்லை; ஏனெனின், ஆழ்வார்கள் எக்காலத்தில் அவதரித்தவர்களாயினுமாகுக; பல்லாயிரம் வருடங்கட்கு முற்பட்டவர்கள் என்கிற காரணத்தினாலேயே ஒரு ஏற்றமும், சில நூற்றாண்டுகட்குள்ளாகவே தோன்றியவர்கள் என்கிற காரணத்தினால் ஒரு தாழ்வும் எண்ணுவாரில்லை. "புராண மித்யேவ ந ஸாது ஸர்வம் நசாபி காவ்யம் நவமித்யவத்யம்" என்றார் காளிதாஸ மகாகவி. உப்புக் கிணறானதொன்று நாலாயிர மாண்டுகட்கு முற்பட்டதெனினும் அதில் தண்ணீரருந்தார்கள்; அமுதக் கிணறு இன்று நேற்றே தோன்றிற்றெனினும் அதனை ஆதரிக்கப் பின்வாங்குவார் ஒருவருமிருக்கவில்லார். வீடு பற்றுக்களுக்குக் குற்றமும் நற்றமும் காரணமேயல்லது பழமையும் புதுமையும் காரணமல்லவென்பது விவேகிகளுக்குத் தெரிவரிதன்று.

19. ஆனால் சிலர் சொல்லக்கூடும்; நூதனமாக அமைக்கப்படுகின்ற ஆலயங்களுக்குப் பெருமையில்லாமையும், புராதனங்களென்று புகலப்படுகின்ற ஆலயங்களுக்கே பெருமையிருப்பதும் காண்கின்றோம்; அதுபோல, திவ்வியப் பிரபந்தங்கட்கும் புராதனமென்கிற காரணத்தினால் பெருமையுண்டாக வேணுமென்று கருதியே சிலர் ஆழ்வார்களின் காலத்தை வெகு பண்டைக் காலமென்று காட்டப் புகுந்தார்கள் என்று.

20. இந்த வாதமே பெரும்பாலும் நமது செவியில் விழுகின்றது. இதற்கு நாம் கூறும் விடையை நடுநிலைமையி லுள்ளவர்கள் குறிக்கொள்ளவேணும். ஆழ்வார்களுக்கும் அவர்களது திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும் பெருமை ஏற்பட்டிராத காலம் யாருடைய புத்திக்காவது புலப்படுகின்றதா? என்று பார்க்கவேணும். வடமொழிப் புலவர்களாகப் பிரசித்தி பெற்றிருந்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் ஸ்ரீராமாநுஜர் முதலான பூருவாசாரியர்கள் தாங்கள் உபநிஷத்துக்கள் முதலியவற்றால் போதுபோக்குவதைக் காட்டிலும் திவ்வியப் பிரபந்தங்களையே ஓவாத வூணுகக் கொண்டிருந்தார்களென்பது ஒருவராலும் அபலாபம் செய்ய முடியாத விஷயம். உடையவர் காலம் இற்றைக்குச் சற்று ஏறக்குறைய ஆயிரமாண்டு ஆகிறது. அப்போது எழுந்தருளியிருந்தவரான ஸ்ரீபட்டர் [கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரர்]

சேஷையரவர்களது கட்டுரையையும் மறுத்து நம்மாழ்வார் காலத்தை இன்னும் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகட்கு முன்னே தள்ளலாம் என்றெழுதுகின்றார்.

27. "முள்ளைக் கொண்டே முள்ளைக் களைவது" என்னும் பழமொழியும், வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு கபித்தாஸுரனை மோதி இருவரையும் தொலைத்த கண்ணபிரானது சரிதையும் நமக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன. இவர்களே யன்றோ பரஸ்பரம் வெட்டி மடிகின்றனர்.

28. இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிறவற்றுக்கெல்லாம் கொள்கலமாகிய நம்போலியர் தகர்க்குமளவிலே நிற்பதன்று உண்மைப் பொருள். ஆயினும் இவர்கள் சித்தாந்தம் செய்கிறபடியே ஆழ்வார்கள் மிகவும் பிற்காலத்தவர்களென்றே வைத்துக் கொள்வோம். கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டிலிருந்தவர் நம்மாழ்வார் என்கிறார்கள். பதினாறாவது நூற்றாண்டிலென்றும் வைத்துக்கொள்வோம். நிகழும் நூற்றாண்டில் என்றும் வைத்துக் கொள்வோம். அருமருந்தன்ன திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் "தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றபடி அநுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலு மமுதுமாக அமைந்திருக்கின்றமை அபலபிக்க முடியாத விஷயம். பதினாயிரமாண்டுகட்கு முற்பட்டவை யென்று வேறு சில நூற்கள் கிடைத்தாலும் அவற்றை ஒரு பொருளாக மதிப்பாரில்லை. திருவாய்மொழியின் ஈற்றுப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே (ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில்) நம்பிள்ளை அருளியுள்ள ஒரு அற்புதமான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:

> "ஆழ்வார்க்குப் பின்பு நூறாயிரம் கவிகள் போருமுண்டாய்த்து: அவர்கள் கவிகளோடு கடலோசையோடு வாசியற்று அவற்றைவிட்டு இவற்றைப் பற்றித் துவளுகைக்கடி இவருடைய பக்தியபிநிவேசம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாகையிறே."

என்கிற இந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் விலையுயர்ந்தவை.

29. இங்ஙனமாக நம் பூருவாசாரியர்கள் விசேஷித்து ஈடுபட்டிருத்தற்கு இலக்கான திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் உபய விபூதிக்கும் பரம போக்யமாக அமைந்திருக்கு மழகு வேறு எந்த நூலுக்கும் அமையமாட்டாது. இப்படிப்பட்ட திவ்வியப் பிரபந்தங்களும் இவற்றுக்கு வக்தாக்களான ஆழ்வார்களும் என்றைக்கு அவதரித்தாலென்ன? என்று விட்டிடுவர் சிலர். நாம் உண்மையைப் பலபடிகளாலும் விவரிப்போம்.

30. ஆழ்வார்களுடைய அவதாரம் ஏற்கெனவே மஹர்ஷிகளாலும் புராணங்களிலே காட்டப்பட்டிராநின்றது. வடமொழிப் புராணங்களில் ஸ்ரீபாகவத மென்பது மிகவும் ப்ரஸித்தமாகவும் பெருமை பெற்றதாகவும் விளங்குகின்றது. அதில் பதினோராவது ஸ்கந்தத்தில் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் 38, முதலான ச்லோகங்கள் ஸ்மார்த்தர் மாத்வர் வைஷ்ணவர் சைவர் என்னும் வாசியின்றி ஸகல ஜனங்களாலும் நிர்விவாதமாகப் பாராயணம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன; அந்த ச்லோகங்களாவன:—

> "க்ருதாதிஷு நரா ராஜந்! கலாவிச்சந்தி ஸம்பவம்
> கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா:
> க்வசித் க்வசித் மஹாபாக த்ரமிடேஷு ச பூரிச:,
> தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ
> காவேரீ ச மஹாபுண்யா ப்ரதீசீ ஸுரவர்த்மகா.
> யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர!
> தேஷாம் நாராயணே பக்திர் பூயஸீ நிருபத்ரவா" என்பனவாம்.

31. கலியுகத்திலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே உபாயோபேயமாகக் கொண்ட பரமபக்தர்கள் சிற்சில விடங்களில் அவதரிக்கப் போகிறார்களென்றும் தமிழ் நாடுகளிலே அதாவது) தாமிர பர்ணி, க்ருதமாலை, பாலாறு, காவேரி முதலிய புண்ணிய நதிகள் பெருகுமிடங்களிலே விசேஷித்து பக்தர்கள் அவதரிக்கப் போகிறார்களென்றும் இந்த ச்லோகங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கூறிய புண்ணிய நதிகளின் கரைகளிலே ஆழ்வார்கள் பதின்மர்தாம் அவதரித்துள்ளார்கள் என்பது கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாம். முதலாழ்வார்களும் திருமழிசைப்பிரானும் பாலாற்றருகே அவதரித்தவர்கள். நம்மாழ்வாரும் மதுரகவிகளும் தாமிரபர்ணிக்கரையில் உதித்தவர்கள். பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும் க்ருதமாலையருகில் அவதரித்தவர்கள். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருப்பாணாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் மூவரும் காவேரிக் கரையில் தோன்றியவர்கள். ப்ரதீசீ என்பது மேலாறு; அது குலசேராழ்வாரவதாரஸ் தலத்தருகே பெருகுவதென்பர்.

32. இந்த ஸ்ரீபாகவத ச்லோகங்கள் இன்று நாமெடுத்துக்காட்டுவனவல்ல. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "க்வசித் க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம் கலியுகங்கெடும்போலே ஸூசிதம்" என்றும், வேதாந்தவாசிரியர் பணித்த குருபரம்பராஸாரத்தில் "அகஸ்த்ய ஸேவிதமான தேசத்திலே அநேக தேசிகாபதேசத்தாலே அவதரித்தருளினான்; இத்தைக்கணிசித்து *கலௌகலு பவிஷ்யந்தி......தாம்ர பர்ணீ நதீ யத்ர........என்று மஹர்ஷியருளிச் செய்தான்" என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் காணத்தக்கன. இங்ஙனே பேசிவைத்த மஹர்ஷியின் காலத்தை ஆராய்ந்த பிறகன்றோ ஆழ்வார்களின் காலத்தை ஆராயவேண்டும்.

33. இங்ஙனே மஹா முனிவர்களின் அகக்கண்ணுக்கு இலக்காகி நின்ற பேராசிரியர்கள் எக்காலத்தில் அவதரித்தவர்களானாலும் அவர்களது ஒப்புயர்வற்ற பெருமைக்கும் அவர்களது திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் மஹிமைக்கும் ஒருவராலும் ஒருநாளும் ஒருகுறையும் சொல்லப் போகாதென்பது திண்ணம்.

34. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் மிகச் சிறந்ததொரு வார்த்தையை அருளியுள்ளார். அதாவது, "ததாத்வே நூதநம் ஸர்வம் ஆயத்யாஞ்ச புராதநம்" என்பதாம். எதுவுமே தோன்றும் போது புதிதாயும் நாளடைவில் பழையதாயும் ஆய்விடுமென்பது இதன் கருத்து. இந்த ரீதியிலே நோக்குமவர்கள் காலவிசாரத்தில் சிறிதும் கைவைக்கமாட்டார்கள். (தொடரும்.)

35. முற்குறித்த திருவாளர் சேஷைய ரவர்கள் தமது கட்டுரையில் எழுதியுள்ள மற்றுஞ் சில விஷயங்களைப்பற்றியும் தத்துவ முணர்த்துவோமிங்கு.

> "நம்மாழ்வார் காலத்தில் சைவவைணவ சம்வாதமில்லை யென்பதற்குத் திருவாய் மொழியே சான்று பகரும். அக்காலத்தில் வைணவரும் திருநீறிட்டு வந்தார் போலும்; "கரிய மேனிமிசை வெளிய நீறு சிறிதேயிடும்" (4-5-6.) என்றும் "நீறு செவ்வேயிடக் காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்" (4-4-7) என்றும் நம்மாழ்வார் கூறியிருக்கின்றார்." என்று ஐயரவர்கள் வரைந்துள்ளார்.

நமது திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகை யுரையை, அல்லது பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானத்தைச் சிறிதேனும் நோக்கி யிருப்பரேல் இங்ஙனம் எழுதத் துணிந்திரார்.

எமது தீபிகையுரை வாக்கியங்களை அப்படியே யிங்கெடுத்துக் காட்டுகின்றோம். "[கரியமேனி மிசை வெளிய நீறு சிறிதேயிடும்] இதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் பணிப்பர்கள். மேலே *பெரிய கோலத் தடங்கண்ணன்* என்று திருக்கண்களின் ப்ரஸ்தாவ

மிருக்கையாலே கரியமேனிமிசை என்றது—திருக்கண்களில் கருவிழியினுடைய கறுத்த நிறத்தால் வந்த அழகுக்குமேலே என்றபடி. வெளியநீறு சிறிதேயிடும்—அஞ்சன சூர்ணத்தை மங்கலமாகச் சிறிது அணிந்து கொள்ளுகிற என்றபடி. 'வெளியம்—அஞ்சனம்' என்று பன்னீராயிரம். வேதாந்த தேசிகன் தாதபர்ய ரத்நாவளியில் இப்பாசுரத்திற்காக * கர்ப்பூரா லேப சோபே * என்றருளிச் செய்திருக்கக் காண்கையாலே, சாமளமான திருமேனியிலே பச்சைக்கருப்பூர தூளியை அணிந்து கொள்ளுகிற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வெளிய என்றது வெள்ளிய என்றபடி. கரி அம்மேனிமிசை வெளிய, நீறு சிறிதேயிடும் என்று கொண்டு, கரி—குவலயாபீட யானையானது, அம்மேனிமிசை—கண்ணபிரானது அந்தத் திருமேனியிலே, வெளிய—சிறிப்பாய்ந்தவளவிலே, சிறிதே—க்ஷணகாலத்திற்குள், நீறு இடும்—அந்த யானையைப் பொடிபடுத்தின, என்றும் ஒரு தமிழன்."

36. இனி, * நீறு செவ்வேயிடக்காணில் * என்றவிடத்தும் எம்முடைய தீபிகையுரை வாக்கியங்களை யெடுத்துக் காட்டுகின்றோம்;—

"நீறு செவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்=திருமாலடியார்களுக்கு பஸ்ம தாரணம் சாஸ்த்ர நிஷித்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வாரறியாததன்று; நீறு இடுமவர்களை நெடுமாலடியாரென்று பிரதிபத்திபண்ண ப்ரஸக்தியில்லை; அப்படியிருக்க இங்கு அருளிச் செய்வதற்குக் கருத்து என்னென்னில்; இங்கே ஆறுயிரப்படி யருளிச் செயல்='த்ரவ்யம் ஏதேனுமாகிலும் ஊர்த்த்வமாக இடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்' என்பதாம். இதனை அடியொற்றியே மற்ற வியாக்யானங்களுமுள்ளன. பஸ்மதாரணம் பண்ணினவர்களேயாயினும் அந்த பஸ்மத்தைக் குறுக்கே பூசாதே நெடுக இட்டால் 'ஊர்த்வ புண்ட்ரதாரிகளிவர்கள்' என்று அவ்வளவுக்காக ப்ரதிபத்தி பண்ணுமென்றபடி. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் ஊர்த்வ புண்ட்ரதாரண விதிப்பகுதியில் * நநு ஸமஸ்தபாகவத ஸார்த்த ஸங்க்ருஹீத...... * என்று தொடங்கி அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களும் குறிக்கொள்ளத் தக்கவை. (அவற்றின் சுருக்கம் வருமாறு;) ஸகல பாகவதர்களாலும் சிரமேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழ் வேதமாகிய திருவாய்மொழியில் 'நீறு செவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்' எனகிற பாசுரத்தினால் பகவத் பக்தர்களுக்கு பஸ்மதாரணம் லக்ஷணம் போல் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறதே இது எப்படி? என்று க்ஷேபித்துக் கொண்டு சில ஸமாதானங்கள் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளன; கீழே நாம் காட்டிய வகையிலே ஒரு ஸமாதானம். மற்றொரு ஸமாதானமாவது—நீறு என்னுஞ் சொல் பஸ்மத்தையே சொல்லும் என்கிற நியதியில்லை; ஆழ்வார்தாமே 'மாயன் தமரடி நீறு கொண்டு அணிய முயலில்' என்று வேறோரிடத்தில் அருளிச் செய்திருக்கையாலே பாகவதர்களின் திருவடிப் பொடியையும் பொருளாகக் கொள்ளலாமென்பதாம்.

37. பஸ்மதாரணம் பண்ணுகிறவர்கள் குறுக்கே பூசக் காண்பதொழிய ஊர்த்துவமாக இடுவது முண்டோவென்று சிலர் முற்காலத்திலேயே சங்கித்தார்கள்; அதற்குப் பரிஹாரமும் நம்பிள்ளை யருளிச் செய்தார். ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—'அவர்கள் செவ்வேயிடுவர்களோ வென்னில், அதுவுமன்றிக்கே இதுவுமன்றிக்கே மசகப்ராயராயிருப்பவர்கள் தரிப்பர்களிறே.' (அதாவது) இரண்டுங் கெட்டான் என்று சொல்லப்படுகிற சிலர் பஸ்மத்தையே ஊர்த்வ புண்ட்ரமாகவும் தரிப்பர்கள் என்றபடி. மேற்குறித்த இரண்டு விஷயங்களிலும் இன்று நாம் புதிதாக எழுதவேண்டியது ஒன்றுமில்லை யென்று நிற்கின்றோம்.

38. நம்மாழ்வார் தமது திருநெற்றியில் விஷ்ணு பாதாகாரமான திருமண்காப்பையே தாம் அணிந்து கொண்டிருந்தமையைத் திருவாய்மொழியிலேயே (1–9–10) *நெற்றியுள் நின்று என்னை யாளும் நிறை மலர்ப்பாதங்கள் சூடி* என்கிற பாசுரத்தினால் ஐயந்திரிபறக்காட்டி யிருக்க, அபார்த்தங்களுக்கு அவகாச லேசமுமில்லை யென்றுணர்க. சிவபிரான் முதலான தெய்வங்களுங்கூட விஷ்ணு பாதாகாரமான திவ்யோர்த்வ புண்ட்ரத்தையே அணிந்து கொண்டிருந்ததாக நம்மாழ்வார் அப்பாசுரத்தில் காட்டியிருக்கின்றாரென்பதையும் அறிவுடையார் கண்டு தெளிக. ... ... *

39. ஆக இவ்வளவும் பலவாண்டுகட்கு முன்பு நாம் எழுதி வெளியிட்டிருந்தது. இந்த ஸங்க்ரஹம் போதாமையாலே இப்போது சிறிது விரிததுரைப்போம். ... *

— ஐந்தாவது அதிகாரம் —

திரு. ராசமாணிக்கனார்க்கு நல்கும் நற்றெளிவு.

40. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களல்லாத அந்தணர்கள் வடமொழிவேதத்தோடு நின்றார்கள். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணர்கள் [ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கி நிகழும் குரு பரம்பரையினர்கள்] உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்களென்னும் விருதுவஹித்து உபயவேதங்களையுங் கொண்டு போது போக்கி வருகின்றார்கள். ஆயிரமாண்டுகட்கு முன்பு வாழ்ந்த ஸ்ரீபராசர பட்டரென்னு மாசிரியர் "स्वं संस्कृतद्राविडवेदसूक्तैः—ஸ்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேத ஸூக்தை:" [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்: 1—16] என்றருளிச் செய்தபடி வடமொழி தென்மொழி வேதங்களினால் விளங்குபவன் எம்பெருமான். இவ்வுபய வேதங்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமையைப் பூருவாசாரியர்கள் பலவாறு பேசியுள்ளார்கள். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலிருந்து சிலநுட்பங்களைத் தெரிவிப்போமிங்கு.

41. "வேதநூலிருந் தமிழ்நூல், ஆஜ்ஞை ஆணை, வசையில் ஏதமில், சுருதி செவிக்கினிய, ஓதுகின்றதுண்மை பொய்யில் பாடல், பண்டை நிற்கும் முந்தை யழிவில்லா வென்னும் லக்ஷணங்களொக்கும். (45) சொல்லப்பட்டவென்ற விதில் கர்த்ருத்வம் ஸ்ம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தானென்றதுபோலே (46)......படைத்தான் கவியென்ற போதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பனமாமே." (48) இம்மூன்று சூர்ணைகள் முக்கியம்.

இந்த சூர்ணைகளின் ஸாரமான கருத்து வருமாறு:—

[வேத நூல்—இருந்தமிழ் நூல்.] *வேதநூற் பிராயம் நூறு* என்ற திருமாலைப் பாசுரம் வடமொழி வேத சாஸ்த்ர மென்றது போல * இருந்தமிழ் நூற்புலவனென்கிற பெரிய திருமொழிப் பாசுரம் த்ராவிட சாஸ்த்ர மென்றது. நூல் என்றது ஸாமான்யமான சொல்லன்று; சாஸ்த்ர பர்யாயமான சிறப்புச் சொல் என்க. [ஆஜ்ஞை ஆணை] வடமொழி வேதத்தை *श्रुतिस्स्मृतिर्ममैवाज्ञा—ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா * என்று பகவதாஜ்ஞா ரூபமாகச் சொன்னதுபோல *குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஆணையாயிரம் * என்று இதனையும் ஆஜ்ஞாரூபமாகச் சொல்லிற்று. [வசையில் ஏதமில்] அதை *வசையில் நான்மறை* என்று நிர்துஷ்டமென்றது போல, இதனையும் * சடகோபன் உரைத்த ஏதமிலாயிரம் * என்றது. [சுருதி செவிக்கினிய] அதனை * சுடர்மிகு சுருதியென்று செவிக்கினிதாகச்

சொன்னதுபோல இதனையும் * வளங்குருகூர்ச் சடகோபன் பாட்டாய தமிழ்மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்துங்கேட்டு ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே * என்று ச்ராவ்யமாகச் சொல்லிற்று. [ஓதுகின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல்] அதனை * வேதநூலோதுகின்றதுண்மை * என்று யதார்த்தவாதியாகச் சொன்னதுபோல, இதனையும் *குருகூர்ச் சடகோபன் பொய்யில்பாடலாயிரம் * என்று ஸத்யவாதியாகச் சொல்லிற்று. [பண்டைநிற்கும், முந்தையழிவில்லா] அதனை * பண்டைநான்மறை * என்று அநாதியாகவும், * நிற்கும் நான்மறை * என்று அழிவற்றதாகவும் சொன்னதுபோலே இதனையும் * வண்குருகூரவர்சடகோபன் முந்தையாயிரம் * என்று அநாதியாகவும், * சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த அழிவில்லாவாயிரம் * என்று அழிவற்றிருக்குமதாகவும் சொல்லிற்று.

42. இங்ஙனே நிர்வஹிக்கப்பட்ட உபயவேத ஒற்றுமையில் முடிவாகச் சொல்லப்பட்ட "பண்டைநிற்கும் முந்தையழிவில்லா வென்னும்" ஸாம்யம் மிகச்சிறந்தது. வடமொழி வேதம்போலே தென்மொழி வேதமும் உத்பத்தி விநாசங்களற்றதென்க. ஆனால், அந்த வேதத்திற்குக் கர்த்தா இன்னாரென்று தெரியாமலிருப்பதுபோல இதற்கில்லையே; * குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்னவாயிரம் * சொல்லப்பட்டவாயிரம் * என்றிருக்கையாலே நித்யத்வமும் அபௌருஷேயத்வமும் கூடாதே என்கிற சங்கைக்கும் பரிஹாரம் காட்டப்பட்டது (46) சூர்ணையால். அந்த வேதத்தை * अनादिनिधना ह्येषा वागुत्सृष्टा स्वयंभुवा— அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா * என்று பிரமன் படைத்ததாகச் சொன்னது எப்படி ப்ரகாசகத்வ ப்ரயுக்தமோ அப்படியே இதுவுங் கொள்ளத் தக்கதென்கை. ஆழ்வார் தாமே (7–9) * என்றைக்கு மென்னையென்னும் பதிகத்தில் இதை வெளியிட்டார்.

43. இன்னமும் முக்கியமாக வொன்று (48-ல்) காட்டப்படுகிறது. (அதாவது) "படைத்தான்கவியென்ற போதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பனமாமே" என்பது. இதன் கருத்தாவது, திருவாய்மொழியில் (3–9–10) நம்மாழ்வார் "ஒன்றியொன்றி யுகலம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு" என்றருளிச் செய்துள்ளார். ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்த பெருமானுடைய கவிஞராகத் தம்மைச் சொல்லிக் கொண்டதன் கருத்துயாதெனில்; பிரளயங் கொண்ட வுலகத்தை முன்பு போலப்படைத்த ஸர்வேச்வரனுடைய கவி நான் என்னும் பொருள்பட சொல்லியிருக்கையாலே ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டியிலும் சந்திரன் ஸூரியன் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் பழையபடியே படைக்கப்படுவதுபோல இந்த திராவிட வேதமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வகல்பனமாய் வருமென்று காட்டினபடியாம். இக்கருத்தில்லையாயின் ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத்தான் கவியென்று தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டது பயனற்றதாகும்.

சிரீவரமங்கலம்—வரகுணமங்கை.

44. வானமாமலைப்பதி சிரீவரமங்கலமென்றும், சிரீவரமங்கையென்றும் ஆழ்வாரால் பாடப்பெற்றது. ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் அருகே வரகுணமங்கையென்கிற திருப்பதி பாடப்பெற்றது. திருக்கண்ணபுரம், திருக்கண்ணமங்கை முதலிய திருப்பதிகள் எப்படி பகவானுடைய திருநாமங்கொண்டே அமைந்தனவோ அப்படியேயாம் இவையும். * ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன் * என்னப்பட்ட பகவானது பல்லாயிரம் திருநாமங்களில் ஸ்ரீவர:, வரகுண: என்பவை மிகச்சிறந்த திருநாமங்கள்.

பக்கம் 16-ல் 44-வது பாராவின் தொடர்ச்சி.

ஸ்ரீவரநாமவானுன எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயம் சிரீவர மங்கலம் (அல்லது) சிரீவரமங்கை; வரகுணநாமவானுன எம்பெருமானெழுந்தருளி யிருக்குமிடம் வரகுணமங்கை. என்றிப்படி ருஜுவாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்க வேறு விதமாகக் கொள்வது வீணுன பிடிவாதத்தாலாயது. உத்தரகோசமங்கை முதலான சிவாலயங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பெயர்களின் பொருளை இவர்கள் எவ் விதமாகக்கொண்டாலும் கேள்வியில்லை. வைணவசம்பிரதாயத்தில் விளங்கும் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளானவை வேதத்தில் எடுத்தாளப்பட்டவை என்கிற உண்மையை இவர்கள் அறியகில்லார். இத்தத்துவத்தை ஈண்டு நிரூபிப்போமாக. வைணவத்திருப்பதிகள் நூற்றெட்டு என வழங்கப்படுமவற்றில் "ஈரிருபதாஞ்சோழம் ஈரொன்பதாம்பாண்டி...........கூறுதிருநாடொன்ருக் கொள்" என்ற பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் பாசுரத்தின்படி *நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதம் ஒன்று போக மற்றவை நூற்றேழாகும். இங்ஙனேயான நூற்றேழு திருப்பதிகளை வேதம் எடுத்துக் கூறுகின்றது. (அதாவது) தைத்திரீய யஜுர்வேதம் நாலாவது காண்டம் இரண்டாவது பிரச்னத்தில் "𑌯𑌾 𑌜𑌾𑌤𑌾 𑌓𑌷𑌧𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍁𑌗𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾। 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌾𑌮𑌿 𑌬𑌭𑍍𑌰𑍂𑌣𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌶𑌤𑌂 𑌧𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌚 ।— या जाता औषधयो देवेभ्यस्त्रियुगं पुरा । मन्दामि बभ्रूणामहँ शतं धामानि सप्त च ॥" என்னும் ருக்கில் [𑌶𑌤𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌚 𑌧𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿] என்றது நன்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இதனை விவரித்துக்காட்டுகிறோம். धामानि शतं

सत च—தாமாநி சதம் ஸப்தச'' = யாஉ என்று ஸ்தலத்திற்குப் பெயர். யாஉாநி என்று பஹுவசனம்; ஸ்தலங்கள் என்றபடி. அவை எத்தனை? ஶதம் ஸப்த ச = நூறும் ஏழும்; நூற்றேழு என்றபடி. *நலமந்த மில்லதோர் நாடாகிய பரமபதம் ஒன்று தவிர மற்றைத் திருப்பதிகள் நூற்றேழேயாதலால் இங்ஙனம் கூறிற்று. நூற்றேழு என்பதை ஒரே சொல்லால் காட்டலாமாயிருக்க அங்ஙனம் காட்டாமல் [ஶதம் ஸப்த ச] நூறும் ஏழும் என்று பிரித்துக்காட்டியிருப்பதை நன்கு ஆராய்ந்தால் ஒரு விசேஷம் புலப்படும். வடநாட்டுத் திருப்பதிகளில் ஏழு ஸ்தலங்கள் பகவதாலயங்களில்லாமல் பகவத் ஸ்வரூபங்களாயும் பகவான் விபவாவதாரத்தில் உலாவினவிடங்களாயுமிருக்கையாலே இந்த வாசியைத் தெரிவிப்பதற்காகவே ஶதம் என்றும் ஸப்த என்றும் பிரித்து ஓதிற்றென்பது வெகு நுட்பமான விஷயம். சாளக்கிராமமும் நைமிசாரணியமும் பகவத் ஸ்வரூபங்களான தலங்கள். அயோத்தி வடமதுரை, துவாரகை, திருவாய்ப்பாடி திருப்பாற்கடல் இவை பகவான் உலாவின விடங்கள். நூற்றேழில் திருப்பாற்கடலை விட்டு அதன் ஸ்தானத்தில் விருந்தாவனத்தைக் கொள்வாருமுளர். ஆக ஏழு திருப்பதிகள் விபவாவதார ஸ்தலங்களென்னும் வாசியை வேதம் காட்டியிருக்குமழகு அதிசயிக்கத்தக்கது.

45. ''யா ஜாதா ஓஷதய:'' என்று மேலே யெடுத்துக்காட்டிய வைதிகமான ருக்கானது ஓஷதிவாபத்தில் விநியோகிக்கப்படும் மந்த்ரமாக பாஷ்யப்ரோக்தமாயிருந்தாலும் மீமாம்ஸகர் ஆதரிக்கும் விநியொஹவ்ரு யக்ஷூ ந்யாயத்தாலே இவ்வர்த்தத்தையும் இனிது கொள்ளும். இந்த ருக்கின் அர்த்தமாவது, [ஓஷதய: யா:ஜாதா:] மேலே * ஶதம் யாஉாநி ஸப்த ச* என்னப்பட்ட ஸ்தலங்களானவை ஸம்ஸாரிகளின் பிணியைத் தீர்க்கும் மருந்தாக ஆவிர்ப்பவித்தவை. ஓஷதய: என்றது ஔஷதங்களென்றே பொருள்படும். [தேவேப்ய:] *மேலாத் தேவர்களும் நிலத்தேவரும் மேவித்தொழும்* என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின்படி உபய தேவர்களுக்குமாகத் தோன்றியவை. ''மண்ணிலிதுபோ லுநக ரில்லையெனவானவர்கள் தாம் மலர்கள் தூய் நண்ணியுறைகின்ற நகர்'' என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரப் படிக்கும் ''மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான்'' என்ற திருப்பாணாழ்வார் பாசுரப்படிக்கும் தேவர்களும் வந்து தொழும் தலங்களன்றோ இவை. இவை எப்போது ப்ராதுர்ப்பவித்தவை? என்ன; [த்ரியுகம் புரா] த்ரேதா த்வாபர கலியுகங்களாகிற மூன்று யுகங்களுக்கும் முன்னேயென்றபடி. க்ருதயுகஸ்தலங்கள் இவை என்பது கருத்து. இந்த ஸ்தலங்கள் யாருடையவை என்ன? [பஹூணாம்—பப்ரூணாம்.] பிஹதீதி பஹு:; பிஹதீதி பஹவ: = ஸகலஜகதாதார பூதர்களான பகவான்களுடையவை என்றபடி. [மந்தாமி] ஸந்தோஷிக்கிறேன். இத்தலங்களை யநுஸந்தித்து மகிழ்கிறேனென்கை.

46. இப்பொருள் ஏறிட்டுக் கூறப்படுவதாக ஒருவரும் நினையார். இந்த ருக்கு நாலாவதுகாண்டம் இரண்டாம் பிரச்னத்திலுள்ளது. இதன் முன்னே முதல் ப்ரச்நத்தில் ''யஜத்ரா யாணை நந்த்ர உத்த யஜுர்வா ஜெவஹா உஹிஊ நஉ அஉத: । ய: வாஹீர்வாநி விஉஜெ ஹஹ தஜொ ஜாஹஸி ஜெவஹவிதா உஹிக்ஷநா.'' என்கிற ருக்கானது அர்ச்சாவதாரப்ரதிபாதகமென்பதும் பூருவர்களாலே வியாக்கியானிக்கப்பட்டுள்ளது. சிரீவரனென்னுமரசன் ஜனித்த பிறகு தோன்றிய தலம் சிரீவரமங்கலமென்றும், வரகுணனென்னுமரசன் தோன்றியபின்பு தோன்றிய தலம் வரகுணமங்கையென்றும் கூறுவது வேதமோதாதார் கூற்று. அங்ஙனம் சாஸனம் காண்கிறதென்றால் அத்தகைய சாசனங்களெல்லாம் கல்பிதங்களென்று ஒதுக்கத்தக்கன. ஆனைமலைச்சிலாசாசனமொன்றை ஆதாரமாகக்கொண்ட திரு. கோபிநாதராய

ரவர்கள் அந்த சாசனத்திலுள்ள வாசகங்களின் பொருளை உள்ளபடியுணராது மருண்டவ ரென்று திரு. K. G. சேஷய்யர் B. A., B. L., அவர்கள் எழுதியிருப்பது Law Report எனக் கொள்ளத்தக்கது. இவர்கள் காட்டும் சாசனங்கள் அடியோடு அப்ரமாணமென் கிற கொள்கைதான் வலிதாக நிற்கும். பரமப்ரமாணமே யென்றாலும் குறையில்லை. ஆழ் வார்கள் பவிஷ்யத்ஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவர்களென்பது ஊர்ஜிதமாகுமத்தனை. .... (5)

ஆறாவது அதிகாரம்

திரு. ராசமாணிக்கனார் கட்டுரை மறுப்பு.

47. "இராமாநுசர் காலத்தினர் எனப்பட்ட திருவரங்கத்தமுதனார் நம்மாழ்வாரை முறை வகுப்பில் இறுதியில் வைக்கிறார்" என்று முடிவில் காட்டியிருப்பது மருளினாலாயது. இராமானுச நூற்றந்தாதியில் ஆழ்வார்களுக்கு முறைவகுப்பு யாதொன்றும் கொள்ளப்படவில்லை. கொள் ளப்படவேண்டிய அவசியமும் அப்பிரபந்தத்திற்கு இல்லை. ஸ்ரீராமாநுஜர் ஆழ்வார்கள் திறத்துவைத்த பக்திப் பெருங்காதல் கவியின் உள்ளத்திற்கேற்பக் கூறப்படுகிறது. * வருத் தும் புறவிருள்* என்கிற எட்டாவது பாட்டுத் தொடங்கி ஆழ்வார்களின் ப்ரஸ்தாவமுள் ளது. முறையே மூன்று பாட்டுக்களில் பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்கள். பிறகு (11) திருப்பாணாழ்வார். பிறகு (12) திருமழிசையாழ்வார். அதன்பிறகு (13) தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார். அதன்பிறகு (14) குலசேகராழ்வார். அதன் பிறகு (15) பெரியாழ்வார். அதன் பிறகு (16) ஆண்டாள். அதற்கடுத்த பாசுரத்தில் (17) ஓராழ்வாரைப் பற்றின பேச்சுமில்லை. பிறகு (18) மதுரகவியாழ்வார். பிறகு (19) நம்மாழ்வார். நம்மாழ்வாரை யும் திருமங்கையாழ்வாரையும் பலகால் ப்ரஸ்தாவிப்பது இந்த நூற்றந்தாதி. தோத்திர நூலாகிய விதனில் ஒரு நியதி கொள்ளப்படவில்லை. ஆராய்ச்சித்துறையினர்க்கு இந்நூற் றந்தாதி எவ்வகைத்துணையும் புரியாது. திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின்னருளால் வந்த வுப தேசமார்க்கத்தைச் சிந்தைசெய்து பேசிய உபதேசரத்தினமாலையில் "ஈதிவர் தோற்றத்தடை வாமிங்கு" என்று காட்டப்பட்ட அடைவு எவராலும் மறுக்கமுடியாதென்பது திண்ணம்

48. "ஸ்ரீதத்வஸ்ய உபாஹ்யஸ்ய நாய........." இத்யாதிச்லோகம் ஸ்ரீபராசர பட்டர் அருளிச் செய்தது; தனியன்களின் வரிசையில் நியமேந அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின் றது. இதில் பூதத்தாழ்வார் பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வார் பெரியாழ்வார் திருமழிசை யாழ்வார் குலசேகராழ்வார் திருப்பாணாழ்வார் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமங்கை யாழ்வார் ஸ்ரீராமாநுஜர் நம்மாழ்வார் என்று முறைவைக்கப்பட்டுள்ளது. இதைப்பற்றிக் கொண்டும் இவர்கள் அதிகமான ப்ரஸங்கங்கள் செய்யலாமே. செய்யாமலென்ன? ஒரு வர் செய்தேயிருக்கிறார். ஸ்ரீராமாநுஜர்க்குப் பிறகு நம்மாழ்வாரைப் பேசியிருக்கையாலே ராமாநுஜர்க்கும் பிற்பட்டவரே நம்மாழ்வாரென்று தெற்றென விளங்குகின்ற தென்றெழுதி யிருக்கவில்லையோ? மேலே காட்டிய சுலோகத்திற்கு நமது விரிவுரை காண்க.

49. "ஆனைமலைக் கல்வெட்டுச் செய்திகளைக் கைவிட்டு வரகுண மங்கைப்பெயர் தோன்றிய காலத்தைச் சான்றாகக் கொள்ளலாமா?" என்று அலைபாய்ந்து நிற்பவர்கள் என்ஞான்றும் அலைபாய்ந்தே நிற்கக் கடவர்கள். திவ்ய ஸூரி சரிதத்தின் ப்ரஸ்தாவத்தை இவர்கள் அடிக்கடி யெடுக்கின்றனர். அதுவோ வடமொழிநூல். இவர்கட்கு அந்நூலோடு யாது தொடர்பு? அந்நூலோடு சம்பந்தப்படாமல் தோன்றியுள்ள சில தமிழ்நூல்களைக்கண்டு மருள்கின்ற விவர்கள் நகைச்சுவைக்கு இலக்காவரத்தனை. பிரம சூத்திரத்தில் விதுராதி

கரண மென்று ஒன்றுள்ளது. மனைவியில்லாதவர்க்கு விதுரரென்றுபெயர். அநாச்ரமி களுக்கு ப்ரஹ்ம வித்யாதிகார முண்டாவென்று விமர்சித்து முடிவுசெய்வது இவ்வதிகரணம். இதனையறியாத ராகவையங்காரவர்கள் மஹாபாரதத்தில் ப்ரஸித்தரான விதுரரைப்பற்றிப் பேசிவருகையில் "இப்பெரியாரைப்பற்றி வியாஸஸூத்ரத்தில் விதுராதிகரணமென்று ஓரதி கரணம் வகுக்கப்பட்டதென்றால் இவர் பெருமையை என்னென்பது!" என்றார் மன்னார்குடி வித்வத்ஸதஸ்ஸில். அப்போது "உம்முடைய பிரஸங்கங்களைத் தமிழ்நூலோடு நிறுத்திக் கொள்ளும்" என்று அவைத் தலைமை வஹித்த கீர்த்திமூர்த்தியான சிங்கப்பெருமாள் சுவாமிகள் அருளிச்செய்யக் கேட்டவர்கள் பலர் இற்றைக்குமுளர்.

50. கருடவாஹனபண்டிதரியற்றிய திவ்யஸூரிசரிதம் என்னும் காவியம் ஸ்ரீராமா நுஜர் காலத்தில் தோன்றியது. பின்பழகிய பெருமாளருளிய ஆறாயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தில் அடிக்கடி ஆதரிக்கப் பெற்றது. இந்த நவீனர்கள் செய்யும் ஆழ்வார்கள் கால வாராய்ச்சிக்கு அந்த நூல் எள்ளளவும் துணைபுரிய ப்ரஸக்தி கிடையாது. அதில் ஆழ்வார் களின் சரித்திரம் "ஈதிவர் தோற்றத்தடைவாமிங்கு" எனப்பட்ட அடைவுக்கு இணங்கவே [சிறிதளவும் மாறுபாடின்றியே] அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கத் தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஆண்டாள் ஸ்வயம்வரம் மட்டும் காவ்யலக்ஷணத்திற்கேற்பக் கவி புத்திசமத்காரம் பொலிய அபூர்வமானதொரு ஸரணியில் நிபந்திக்கப்பட்டுள்ளது. ரகுவம்சம் யாதவாப்யுதயம் முதலான காவியங்களிலும் இந்த ஸரணியைக் காணலாம். அந்த ஸர்க்கத்தில்

"காஸாரஹூத ஃஹஈாஹ்வயஹக்திஸாரஹத்ராம் வி ரெண ஃபுரெவாயொ திவாஹாரு।
க்ஷஸாதஃ்ர தத்ர கவி நா ஃயஃரெண யஃக்ராரு கூநெந்யா நயவந நஃஹொஸ்வஃநஹூஸ்ஃ॥

என்கிற சுலோகம் தொடங்கி [6, 7, 8 ஆக] மூன்று சுலோகங்களில் காணும் விஷயங்கள் சரித்திரரீதியில் ஸம்பாவிதமா? என்று காணக்கண்ணில்லையே யிவர்களுக்கு. ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ஆழ்வார் திருநகரியில் ஒன்றுகூடி ஒருவரையொருவர் தொழுது, நம்மாழ்வாரு டைய நான்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களையும் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் திருச்செவி சாத்தி, தங்கள் பிரபந்தங்களையும் நம்மாழ்வார் திருச்செவிசாத்தும்படி பண்ணினதாகவும், ஆண்டாளுடைய இரண்டு திவ்யப் பிரபந்தங்களையும் நம்மாழ்வார் மற்றுள்ள ஆழ்வார்களோடுங்கூடித் திருச் செவி சாத்தியுகந்தருளினதாகவுமன்றோ அந்த மூன்று சுலோகங்களில் கதை தொடுக்கப்பட் டுள்ளது. நூற்றிருபது சுலோகங்கள் கொண்ட அந்த ஸர்க்கம் முழுவதும் காவ்யரீதி நிபந்தனையேயல்லது வேறில்லை. 122 சுலோகங்கள் கொண்ட அடுத்த ஸர்க்கமும் பெரும் பாலும் அத்தகைத்தே. அழகியமணவாளனும் ஆண்டாளை ஆழ்வார் திருநகரிக்கு எழுந்த ருளியே திருமணம் புணர்ந்ததாகவன்றோ அதில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆழ்ந்து ஆலோசிக்கமாட்டாதவிவ்வாராய்ச்சியாளர் தமது கட்டுரையின் முடிவில்

> "வரகுணமங்கைப் பெயர் தோன்றிய காலத்தையும் ஆண்டாள் திருமணத் தொடர்பாகப் பெரியாழ்வார் நம்மாழ்வாருடன் கலந்துபேசத் திருக்குருகூர் சென்றனர் என்னும் திவ்ய சூரிசரிதச் செய்தியையும் சான்றாகக்கொண்டு நம்மாழ்வார், பெரியாழ்வாராண்டாள் காலத்தவரென்று கூறுதல் பொருத்தமாகும். பேராசிரியர் கே. ஏ. நீலகண்ட சாத்திரியார் நம்மாழ்வாரையும் மதுரகவியாழ்வாரையும் கி. பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கடைசி ஆழ்வார்களாகக் கூறியிருத்தல் இங்கு அறியத்தகும்."

என்றெழுதியிருப்பது "இவர் மஹாவிவேகிகளில் தலைவர்" என்று போற்றச் செய்யுமத்தனை. நீலகண்டரோ காலகூடரோ இதில் தலையிடுவதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி?

51. இடையில் ஒரு விநோதம் காண்மின்; இந்த மயிலை மாதவதாஸன் பதிப்பில் மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி திருவாய்மொழிப் பதிகமொவ்வொன்றின் முடிவிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அந்த நூற்றந்தாதிக்குத் தனியன் செய்யுள்கள் இரண்டுண்டு; அவை மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளால் [சிஷ்யர்களால்] இயற்றப்பட்டவை. மணவாளமாமுனிகளே இத்தனியன்களையும் இயற்றியதாக (பக்கம் 559ல்) பதிப்பித்துள்ளார்கள். (பக்கம் 561ல்) திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியை மணவாளமாமுனிகளருளியதாகப் பதிப்பித்த இவர்களே அந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரங்களையும் அம்மாமுனிகள் தாமே அருளியதாகப் பதிப்பித்தனரென்றால் இவர்களது ஆராய்ச்சிப் புலமையை என்னென்போம்! "இத்தனியன்களை இயற்றியவரின் பெயர் தெரியவில்லை" என்று முற்பதிப்பிலுள்ளது. இப்போது இந்த மஹா விவேகிகளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது போலும். "ஆழ்வார்கள் காலவாராய்ச்சி செய்பவர்கள் வேறு; மேலே காட்டிய அசந்தர்ப்பப் பதிப்பினர் வேறு" என்று சொல்லிவிடலாம். இவர்களது குழுவினில் அசந்தர்ப்பந் தவிர வேறில்லை யென்பது பேர்க்கவும் பேராத சிலாசாசனமாகும்.

52. இவர்கள் காட்டும் கல்வெட்டெல்லாம் இவர்களது இருள் துயக்கு மயக்குமருள்களுக்கிட்ட கல்வெட்டே யென்று பிராமாணிகர்கள் திடமான நம்பிக்கை கொள்ளலாம்.

> 'முதல் ஆதித்தசோழன் காலத்துக் கல்வெட்டென்று கருதப்படும் திருக்கண்ணபுரம் கல்வெட்டொன்றில் ஒருவன் பெயர் சடகோபனென்று காணப்படுகின்றது. அக்கல்வெட்டின் காலம் கி. பி. 908 என்னலாம். நம்மாழ்வாருக்கு முன்னர் இப்பெயரைக் கொண்டவர் வேறு எவரும் இல்லை......"

என்றெழுதியுள்ளார் இராசமாணிக்கனார் (பக்கம் 46ல்). சடகோபரென்னும் திருநாமம் நம்மாழ்வாருக்கு அஸாதாரணமென்கிற வுணர்ச்சி இவர்க்கும் இவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் யதார்த்தமாக இருக்குமாகில் இக்காலவாராய்ச்சியில் இவர்கள் கைவைக்க ப்ரஸக்தியே யிராது. விஷ்ணுவாலயங்களில் பாஞ்சராத்ரம் வைகாநஸம் என்று இருவகுப்பாகவுள்ள கோவில்களெல்லாவற்றிலும் எம்பெருமானுடைய திருவடிநிலைக்கு ஸ்ரீ சடகோப னென்றே வியபதேசம் எங்குமுள்ளது. இஃது என்றைக்குத் தொடக்கமாயிற்றென்று இவ்வாராய்ச்சியைச் செய்து முடிவுகண்டபின்பன்றோ ஆழ்வார் காலத்தினாராய்ச்சியில் இவர்கள் இறங்கவேணும். "நம்மாழ்வார் அவதரித்து சடகோபனென்று திருநாமம் வஹிப்பதற்கு முன்னமேசடகோபநாமப்ரஸித்தியிருந்தது" என்று எழுத இவர்களுக்கும் கைவரவில்லை. "நம்மாழ்வார்க்கு முன்னர் இப்பெயரைக் கொண்டவர் வேறு யாருமில்லை" என்று ஐயங்கிரிபற இவர்கள் கையினால் எழுதுவித்தது தெய்வமன்றோ.

53. அர்ச்சாவதாரம் எப்போது ஏற்பட்டது? அர்ச்சாவதார பகவான்களின் திருவடி நிலைக்கு ஸ்ரீ சடகோபன் (அல்லது) ஸ்ரீ சடாரி யென்கிற வியபதேசம் என்றைக்கு ஏற்பட்டது? என்று விமர்சித்து நிர்ணயிக்கவேண்டுவது மிகமுக்கியம். இதனை ஆழ்ந்து விமர்சிக்குங்கால் "படைத்தான் கவியென்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பனமாமே" என்று நாம் கீழேயெடுத்துக்காட்டிய ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணை அதிவாதமன்றியே யதாபூதார்த்தவாதியென்று வெற்றிபெற்று விளங்கும். ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் பணித்த பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் "ப்ரபோத ஸமயே ஸத்யா நவி ஸ்ரீரங்கநாயக பாதுகாயி க்ஷமா ப்ருதாம் வாசஸ்த்ர காதா." என்றுள்ள ச்லோகரத்னத்தின் பொருட்சுவையையறிந்துய்ய ஆஸக்தியில்லை யிவர்களுக்கு.

54. இந்த விசாரங்களினிடையே ஒரு முக்கியமான விசாரம் அவசியமானது. ஸ்ரீராமாயணத்தில் சித்திரகூடத்தில் பரதாழ்வானோடுகூட வந்தவர்களில் ஒருவரான ஜாபாலி முனிவர் நாஸ்திகவாதத்தைச் செய்ய, அதற்குக் கண்டனமுரைக்கின்ற சக்ரவர்த்தி திருமகனார் "𑌯𑌥𑌾 𑌹𑌿 𑌚𑍋𑌰𑌃 𑌸 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃— யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி புத்த:" என்று புத்தனையெடுத்துக் காட்டியிருப்பதை அறியாதாரில்லை. புத்தனுடைய காலத்தை எவ்விதமாக நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்துச் சொச்சம் வருடங்களுக்கு முன் பென்றுதானே நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அந்த புத்தனை யுதாஹரித்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய காலம கி. பி. வருடங்களுக்குச் சற்று முன்னரோ மிகவும் பின்னரோ இருக்கவேண்டும். ஸ்ரீராமாயணம் அவதரித்த காலம் கி. பி. எத்தனையாவது நூற்றாண்டாக இருக்கலாமென்பதையும் இவ்வாராய்ச்சியாளர்கள் ஆராய்ந்து முடிவு செய்க.

55. வடமொழி வேதத்தில் நூற்றுக்கணக்கான கதைகள் நடந்தனவாக ஓதப்பட்டுள்ளது; சிலவற்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுகின்றேன். (1) முதற்காண்டம் ஐந்தாவது பிரச்னத்தில் "देवासुरास्संयत्ता आसन् ते देवा विजयमुपयन्तोऽग्नौ वामं वसु संन्यदधत" இத்யாதி. இக்கதை வருமாறு;— தேவர்களுமசுரர்களும் போர் புரிகையில் தேவர்கள் வெற்றிபெற்று, பின்பொருகால் நமக்குத் தோல்வி விளைந்தாலும் அப்போது உபயோகப்படட்டுமென்று விஜயலப்தமான பொருளை அக்னிதேவதையினிடத்தில் வைப்பாக வைத்திட்டனர்; அப்பொருளை அக்னி தானே கவர்ந்துகொள்ளவெண்ணி அப்புறமோடத்தொடங்கினவளவிலே அவர்கள் அவனை நலியப் பின்தொடர்ந்து பிடித்துக்கொள்ள, அப்போது அக்னி அழ, அழுததனாலுண்டான கண்ணீர் வெள்ளியென்கிற நாணயமாயிற்று; ஆகவே அந்த நாணயம் ஹவ்யகவ்யங்களில் தக்ஷிணைக்குரியதன்று; எவன் தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கிறானோ அவனுடைய வீட்டில் ஒரு வருடத்திற்குள் அசுபம் ஏற்படும்—என்பதாம். இக்கதை எப்போது நடந்தது? கி. பி. இத்தனையாவது நூற்றாண்டில் நடந்ததென்று சிலர் சாசனம் காட்டினால் அவ்வாண்டிற்குப்பிறகே வேதம் தோன்றியதென்று கொள்ளவேணும்போலும். विश्वरूपो वै त्वाष्ट्रः पुरोहितो देवानामासीत् स्वस्रीयोऽसुराणां तस्य त्रीणि शीर्षण्यासन् = த்வஷ்டாவுக்கு விச்வரூபனென்றொரு மகனிருந்தான்; அவன் தேவதைகளுக்குப் புரோஹிதன்; அஸுரர்களுக்கு மருமகன். அவன் மூன்று வாய்களுள்ள மூன்று தலைகளையுடையனாயிருந்தான். ஒரு வாயினால் ஸோமபானமும், மற்றொரு வாயினால் ஸுராபானமும், இன்னொரு வாயினால் அன்ன போஜனமும் செய்துகொண்டிருந்தான்........ அவனுடைய விஷமச்செயல்களைக் கண்டு கோபங்கொண்ட இந்திரன் அவனது தலைகளை வெட்டிவிட்டான். (இது மிகப் பெரிய கதையாய்ச் செல்லுகின்றது.) இந்தக் கதை எப்போது நடந்ததென்று ஆராயவேண்டும். மற்றொன்று காண்மின்; *त्वष्टा हतपुत्रो वीन्द्रँ सोममाहरत्तस्मिन्निन्द्र उपहवमैच्छत तं नोपाह्वयत पुत्रं मेऽवधीरिति स यज्ञवेशसं कृत्वा प्रासहा सोममपिबत् = இந்திரன் த்வஷ்டாவின் மகனான விச்வரூபனைக் கொன்றதனால், ஒருகால் ஸோமயாகம் பண்ணத் தொடங்கின அந்த த்வஷ்டாவானவன் இந்திரனில்லாமலே யாகம் பண்ணினான். அதில் இந்திரன் தன்னை யழைக்கும்படி கோரினான். அவனை அழைக்கவேயில்லை. அதனால் சீற்றமுற்ற இந்திரன் யாகத்தைக் கெடுத்து பலாத்காரமாக ஸோமபானம் பண்ணிவிட்டான் என்பது இங்குக் கூறின கதை. இந்தக்கதை நடந்த காலத்தையும் ஆராயவேணும். தேவலோகத்தில் நடந்ததான இக்கதைகளை விட்டிட்டு மநுஷ்யலோகத்துக் கதைகளைச் சிறிது காட்டுவோம்.

विश्वामित्रजमदग्नी वसिष्ठेन स्पर्धेताम्

விச்வாமித்ரரும் ஜமதக்னியும் வஸிஷ்டரோடு சண்டையிட்டனர்.

वसिष्ठो हतपुत्रोऽकामयत विन्देय प्रजाम्........

வஸிஷ்டருடைய மகன் கொலையுண்டு போக, அவர் பிள்ளை பெற விரும்பினர்.

मनुः पुत्रेभ्यो दायं व्यभजत् स नाभानेदिष्ठं ब्रह्मचर्यं वसन्तं निरभजत् स आगच्छत् सोऽब्रवीत् कथा मा निरभागिति न त्वा निरभाक्षमित्यब्रवीत्.........

மனு மஹர்ஷி தன் புத்திரர்கட்குப் பங்கு பிரித்தார்; அப்போது நாபாநேதிஷ்டனென்னும் புதல்வன் வேதமோதுவதற்காக வெளியே சென்றிருந்தபடியால் அவனுக்குப் பங்கு வைக்கவில்லை. அவன் வந்து எனக்கு ஏன் பங்கு வைக்கவில்லையென்று கேட்டான். அப்பா! உனக்கு நான் பங்கு வைக்காமற்போகவில்லை யென்றார் தந்தை.........

नृमेधश्च परुच्छेपश्च ब्रह्मवाद्यमवदेतामस्मिन् दारावार्द्रेऽग्निं जनयाव यतरो नौ ब्रह्मीयानिति नृमेधोऽभ्यवदत् स धूममजनयत् परुच्छेपोऽभ्यवदत् सोऽग्निमजनयदेष इत्यब्रवीत्...........

ந்ருமேதன் பருச்சேபனென்னுமிரண்டு ஸப்ரஹ்மசாரிகள் வேதமோதி மீளுகையில் நீ ப்ரஹ்மவித்தா நான் ப்ரஹ்மவித்தா என்று விவாதப்பட்டார்கள். உடனே ஒரு ஈரக்கட்டையை எடுத்துப் போட்டு இதில் நெருப்பையுண்டாக்குபவனே ப்ரஹ்மவித்தென்று கூறி, ந்ருமேதன் மந்த்ரம் கூற புகையே உண்டாயிற்று; பருச்சேபன் மந்த்ரங் கூற கணகணவென்று நெருப்பு ஜ்வலித்தது........

56. இங்ஙனே நூற்றுக்கணக்கான கதைகள் வேதத்தில் கருமகாண்டத்திலும் ப்ரஹ்மகாண்டத்திலுமுள்ளன. யதார்த்தவாதியான வேதம் இக்கதைகள் நடவாமலிருந்தால் கூறமாட்டாது. ஒவ்வொருகதையாக எடுத்துக்கொண்டு 'இக்கதை எப்போது நடந்தது? இக்கதை எப்போது நடந்தது?' என்று ஆராய்ந்து அவ்வவற்றுக்குக் காலம் கண்டுபிடிக்க முயலவேணும். எம்மால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்பவர்கள் தமிழ் வேதத்தில் கூறப்படும் அரசர்களது கதைகளின் காலமும் கண்டுபிடிக்க முடியாததென்று கையொழிந்து நிற்கவேணும். இதைக்கண்டு பிடிக்க ஸாதனமிருக்கிறதே யென்னில், வஞ்சகமான ஸாதனங்களைக் கண்டு மருளவேண்டாவென்று பல்காலுங் கூறி நிற்கிறோம். ... ... *

—இதன் சேஷம் மற்றொருகால் வெளிவரும்—

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் **அண்ணங்கராசாரியர்**

எழுதிய

ஆழ்வார்களி னவதாரகால நிர்ணயத்தில்

முதற்பகுதி முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய ரெழுதிய

பாஷாசதுஷ்டய க்ரந்தமாலைகளில்

அறுநூற்றுமுப்பத்தேழாம் நூலாகிய

ஸர்வஜ்ஞலோககுரு ஸூக்திஸர்வஸ்வம்.

பிள்ளைலோகாசார்யரருளிய அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள்
ஒன்றான தனித்வய ரஹஸ்யத்தில்

"த்ரௌபதியும்-அந்த பெரிய ஸபையிலே துச்சாஸனனென்பானொரு
முரட்டுப்பயல் வாசாமகோசரமான பெரிய பரிபவத்தைப்பண்ண
தர்மம் ஜயிக்கிறதென்றிருந்த பர்த்தாக்கள் ஐவரும், தர்ம
மில்லை யென்றிருந்த நூற்றுவரும், தர்மாதர்ம விவே
கம் பண்ணமாட்டாத பீஷ்மத்ரோணாதிகளும்....
ஆன ஸபையிலே ப்ரபத்தியை வெளியிடப்
பிறந்த பாக்யவதியாகையாலே"

என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளையும் மற்றும் பல திவ்ய ஸூக்திகளையும்
ஆதரிக்க பாக்யமற்றவர்களைத் தெளிவிக்கத்
தோன்றியது.

ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு 171.

சுபக்ருத் ஸம்வத்ஸர மீநவிசாகம்.

12—4—1963

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸர்வஜ்ஞலோககுரு ஸூக்திஸர்வஸ்வம்

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்

த்ரௌபதீ சரணாகதி விஷயமாகச் செய்யும் நிர்ணயம்.

द्रौपदीन्याससिद्धाञ्जनाख्यं लेखं सहस्रशः । भञ्जयन् प्रादुरस्त्येष सर्वस्वाख्यो गभस्तिमान् ॥
पाञ्चाली प्राक् प्रपत्त्यैव प्राप स्वाभीष्टमच्युतात् । प्रपत्तेर्मोघता नैव तत्राभूदित्युदीर्यते ॥

— முன்னுரை —

1. உத்தரராம சரிதத்தில் பவபூதிமஹாகவி பெருமாள் திருவாக்காக வைத்துக் கூறுகின்றான்— *हाहा धिक् परगृहवासदूषणं यत् वैदेह्याः प्रशमितमद्भुतैरुपायैः । एतत्तत्पुनरपि दैवदुर्विपाकात् आलर्कं विषमिव सर्वतः प्रसृतम् ॥* என்று. ஒருகால் தகுந்த ஔஷதப்ரயோகத்தாலே அடங்கிப் போனது மற்றொருகால் மீண்டும் தலைகாட்டுவதுண்டு, வெறி நாய்க் கடி விஷம் இதற்கு உவமை என்பது மேலே குறித்த சுலோகத்தினாலுணரத் தக்கது. இவ்வண்ணமாகவே, த்ரௌபதீ சரணாகதி விஷயமான சில பல விசிகித்ஸைகள் சில வருஷங்களுக்கு முன்னமே ஜகதாசார்ய ஸூக்தி ஸுதாநிதி, சிங்கப்பெருமாள் திருவாக்கு வெற்றி, வேங்கடார்ய சதகம் முதலான நமது நூல்களினால் அறவே தொலைந்திருந்தும் இப்போது மீண்டும் தலைகாட்டாநின்றது. நிகழும் பங்குனித் திங்களில் வெளிவந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சநம் 184-ல் (பக்கம் 600-ல்) த்ரௌபதீ ப்ரபத்திஸித்தாஞ்ஜனம் என்றொரு கட்டுரை வெளி வந்திருப்பது கண்டோம். இது இரண்டொரு வருஷங்களுக்கு முன்னமும் வெளிவந்து இப்போது மறுபதிப்பேறுவதாகச் சிலர் சொல்லக்கேட்டோம். இப்போது கண்டதைக் களைந்தொழிப்போமாக. எம்பெருமானுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்டி வியாபாரத்தைப் பற்றிப் பேசும் நம் ஆசாரியர்கள் "சோம்பாதிப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா!" என்னும் நம்மாழ்வார் பாசுரத்தைக் காட்டி "ஒருநாளும் சோம்பிக் கைவாங்காதே...." என்றருளிச் செய்கிறார்கள். அவ்வண்ணமாகவே வாத-விவாத வியவஹாரங்களில் நாம் ஒருபோதும் சோம்பிக் கைவாங்குவோமல்லோம். எழுத்தெழுத்தாக வெடுத்துக் களைந்தொழிப்போம். செத்த பாம்பையடிக்க முயல்வதாகச் சிலர் நினைத்தாலும் நினைக்க.

2. ஸுஜாத லேககர் தமது கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் "நவாஹாந்யவி ஸம்வத்ஸராந்" என்னும் திருவடி வசநமாகிய ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தைச் சிறிது மாறுபடுத்தியெழுதியுள்ளார். மாற்றப்பட்டிருக்கும் உத்தரார்த்தம் * வக்ஷ்யாமி வசநம் கிஞ்சித் அநந்யாயம் உதிஷ்ட ராகவ * என்று மறுவடிவெடுக்குமென்னத்தட்டில்லை. எந்த வியாஸத்தையும் நாம் வாசிக்கும்போது இரண்டு விஷயங்களே முக்கியமாக நோக்குவது, (1) இவர் குருமுகமாகக் கேட்டவர்தானா? (2) பிராமாணிகார்த்தங்களை மாறுபடுத்தாமல் ஆஜ்ஞைவத்துடன்

எழுதுபவர் தானு? என்று. ஷூரீவசநபூஷணவ்யாக்யாந இவற்றை எளிதாக அறிந்துவிடலாமன்றே. இவ்விரண்டிலும் வருந்தத் தக்க நிலைமையேயுள்ள தந்தோ! இரண்டுக்கு மிரண்டிடம் காட்டுவோம். (1) இவ்விவாத விஷயம் தனி ச்லோக வியாக்கியானத்தில் நுழைக்கப் பட்டன்றே வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. முன்னே * அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம் * என்கிற வராஹ சரம ச்லோகத்தின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அதில் "ஆதிவாஹிகர்கள் கையிலே காட்டிக் கொடேன், அத்தவாளத்தலையாலே முட்டாக்கிட்டு நானே கொண்டு போகக் கடவேன்" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியை விவரிக்கின்ற விவர் "நான் யாரென்று தெரியாமைக்காக அத்தவாளம் என்னும் மேற்கட்டித் தலைப்பாலே முட்டாக்கிட்டுக் கொண்டு, நானே அவனை யழைத்துச் செல்லுவேன்" என்றெழுதியுள்ளார். ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தருக்கு இப்படி அபார்த்தம் தோற்றுது. அத்தவாளத்தலையாலே முட்டாக்கிடுவது கொண்டு போகப்படுகிற வ்யக்திக்கே யல்லது கொண்டு போகிற தனக்கன்று. "நான் யாரென்று தெரியாமைக்காக" என்று ஹேது எழுதுவது வெகு விசித்திரம். ஆச்சரியமான ப்ரதிபையன்றே இங்ஙனே யெழுதுவித்தது.

3. மேலே யெடுத்துக் காட்டிய ஸ்ரீஸூக்தி பெரிய திருமொழிவியாக்கியானத்தில் (3-7.) * கள்வன்கொல்யானறியேன் திருமொழியின் ப்ரவேசத்திலும் சிறிது வேறுபாடு கொண்டுள்ளது.

அங்குள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தி வருமாறு—

> "......தானே வந்து முகங்காட்டி இவளைக்கூடக் கொண்டுபோக; ஆதிவாஹிகரை வரக்காட்டிக் கொண்டுபோம் சிலரை; பெரிய திருவடியை வரக்காட்டிக் கொண்டுபோம் சிலரை; * நயாமி யென்று தானே கொண்டுபோம் சிலரை; அப்படியே தானே வந்து அத்தவாளத்தலையாலே மறைத்துக் கொண்டுபோக."

என்று. அத்தவாளத்தலையாவது உத்தரீயத்தின் தலைப்பு; அதனால் தன்னையா மறைத்துக் கொண்டுபோனுன்? உள்ள ஸ்ரீஸூக்திக்கு இங்ஙனே அர்த்தமாகுமா? இவ்வர்த்தத்தில் சுவைதானுண்டா? ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்த ஸதாசார்ய ஸேவை பண்ணினவர்களுக்கு இங்ஙனே அர்த்தம் தோன்றத்தான் ப்ரஸக்தியுண்டா? விமர்சவிஷயமாக எடுத்துக்கொண்ட இரண்டில் முதலது காட்டியாயிற்று; இனி இரண்டாவது காட்டுவோம்;

4. "ப்ராமாணிகார்த்தங்களை மாறுபடுத்தாமல் ஸுஜீவத்துடன் எழுதுபவர்தானு?" என்கிறவிமர்சம் இரண்டாவது. இதைப்பற்றியொன்று கேண்மின்; (பக்கம் 602-ல்) "அவன் தூரஸ்தனுனாலும் இது கிட்டி நின்றுதவும்" என்கிற முமுக்ஷுப்படி ஸூக்தியை யெடுத்துக் காட்டி "இதன் பொருளாவது, அவ்வெம்பெருமான் உதவாத தசையிலும் திருநாமம் உதவும் என்பது" என்றெழுதியுள்ளார். இது அபத்தமும் அஸம்பத்தமுமாம். "பகற் கண்ட குழியிலே இரா விழுவாரைப் போலே" என்று ஆசாரியர்கள் ஸாதிப்பதுண்டு. பகற்கண்ட குழியிலே பகலிலேயே விழுவது கிடையாதந்தோ! இது தானிங்கு விசேஷம். துடுப்பிருக்கக் கைவேக வேணுமோ? விசதவாக் சிகாமணிகளின் அற்புதமான வியாக்கியானமிருக்க, இவரெழுதும் விப்ரலம்பகமான அர்த்தம் எங்கு விலைச்செல்லும்? 'எம்பெருமான் உதவாத தசையிலும்' என்று நெஞ்சாலும் நினைக்கத் தகாதது. அவன் தூரஸ்தனுனாலும் என்ற ஸ்ரீஸூக்தி அந்யூநாதிரிக்தமாக எவ்வளவு பொருளைத் தருமோ அவ்வளவே மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்திருப்பது. (அதாவது) "இதுக்கு வாச்யனானவன் ஸந்நிஹிதனன்றிக்கே

தூரஸ்தனாயிருந்த காலத்திலும்'' என்று. இதையடியொற்றிப் பொருள் விவரிக்கவேண்டியதை விட்டு 'அவன் தூரஸ்தனானாலும்' என்பதற்கு அவன் உதவாத தசையிலும் என்று பொருளெழுதுவது அப்ராமாணிகம். எம்பெருமான் ஸந்நிஹிதனாயிருந்தால் தான் உதவுவன், தூரஸ்தனாயிருந்தால் உதவமாட்டான் என்று இவர்கள் யாரிடம் சிக்ஷிக்கப் பெற்றார்களோ?

5. சரமச்லோகத்தில் மோக்ஷயிஷ்யாமிக்குப் பொருள்பணிக்கின்ற பிள்ளை லோகாசாரியர் "ணிச்சாலே நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப் போங்காணென்கிறான்" என்றருளிச் செய்துள்ளார். இதன் தாத்பரியத்தை எவ்வளவாகக் கொள்ள வேணுமென்பதை இவர்கள் அறிவர்களோ? கண்ணனும் வேண்டாமல் அர்ஜுநனும் வேண்டாமல் எங்ஙனே பாபங்கள் தன்னடையே விட்டுப்போம்? பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தையும், உத்தரார்த்தத்தாலே ஸ்வக்ருத்யத்தையும் கூறுவதாக அருளிச்செய்த பிள்ளையுலகாசிரியர் இங்கு இங்ஙனே யருளிச்செய்தால் எப்படி பொருந்துமென்று கேட்டால் குருகுலக்லிஷ்டரல்லாதார் விடைகூறவறியார். *தன்னடையே விட்டுப் போங்காணென்றதற்கு அடுத்த சூர்ணை— "என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோ வென்கை." என்பது இதற்கு அவதாரிகையிடுகின்ற மாமுனிகள் "இப்படியருளிச்செய்த தன் கருத்தை வெளியிடுகிறார்" என்றிட்டு,

> "பாபங்களாகின்றன — குப்பையிலாமணக்குப்போலே யெழுந்து பாம்புபோலே மிடற்றைப் பிடிப்பதொன்றன்றிறே; சேதநன் பண்ணின கர்மங்கள் க்ஷணத்வம்ஸிகளாகையாலே அப்போதே நசித்துப்போம்; அஜ்ஞதையாலே கர்த்தாவான இவனும் மறந்துபோக, ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் உணர்ந்திருந்து ப்ராப்தகாலங்களிலே தப்பாமல் நிறுத்து அநுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் அவ்விஷயத்தில் பின்னை கிடக்குமோவென்கை இதுக்குக் கருத்தென்றபடி."

என்று யதாவஸ்திதமான தாத்பரியத்தை விசதீகரித்தருளினாராயிற்று. நிக்ரஹத்தைப்பற்றிச் சொன்னது அநுக்ரஹத்தைப்பற்றியும் சொன்னபடியேயாம். எங்கும் உதவுபவன் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனுமான எம்பெருமானே யொழிய அசேதநக்ரியாகலாபமன்று என்கிற தத்வார்த்தம் தெளிவாயிற்று. இந்தத் தெளிவுக்கு இவர்கள் இட்டுப் பிறந்திலர்.

6. ப்ரக்ருதலேகர் ஸ்ரீவசனபூஷண அரும்பதத்தில் எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமி ஏதோ எழுதியிருப்பதாகக் காட்டி அதில் பொருந்தாமைகூறத் தொடங்கி "சரமச்லோக வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை த்ரௌபதீ சரணாகதியானது யாதொரு குறையுமற்றதென்றும், புஷ்கலமானதென்றும், அந்த சரணாகதிக்குப் பரமபுருஷன் பலனளித்தானென்றும் பலவிடங்களில் அருளியிருப்பதற்குப் பொருந்தாது" என்றெழுதியுள்ளார். இதனால் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்திற்கு நேர்முரணாக இவர் தாம் இக்கட்டுரை யெழுதப் புகுந்தாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டமாயிற்று. த்ரௌபதீ ப்ரபத்தி குறையற்றதென்றும் புஷ்கலமானதென்றும் அந்த ப்ரபத்திக்குப் பரமபுருஷன் பலனளித்தானென்றும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பலவிடங்களில் அருளியிருப்பதாகத் தாம் எழுதிமுடித்து விட்டு, மேலே இதைத் தாமே கண்டித்து வீண்க்ரந்தவிஸ்தரம் செய்துபோகிறார் என்பதுதவிர வேறு என்ன முடிவுபெறும். [illegible] ॥

7. "இல்லையில்லை; மேலே '2. இனி த்ரௌபதீ ஆபத்திக்குக்கிடைத்தபலன்கள் யாவை? எப்போது கிடைத்தன? என்னும் கேள்விகள் எழுகின்றன' என்று தொடங்கி நான் விவரித்திருப்பவற்றையும் காணவேணும்" என்பர். காணுதொன்றில்லை; கண்டோங் கண்டோங் கண்டோங் கண்ணுக்கினியன கண்டோம். அத்தனையும் ஜாஹ்நவீ ப்ரவாஹ ந்யாயத்தாலேயென்பதை ஸ்பஷ்டமாக விரிவுக்கஞ்சாமல் நிரூபிப்போம். ஓரெழுத்தையும் விடுவோமல்லோம். .... *

முன்னுரை முற்றிற்று.

— இனி க்ரந்தாரம்பம். —

8. * ஸர்வஜ்ஞலோககுருநிர்மிதம் ஆர்யபோக்யம் வந்தே ஸதா வசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரம் * என்று திவ்ய சாஸ்த்ரமாகப் போற்றப்பட்ட ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில்—"ப்ரபத்திக்கு தேசநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகாரநியமமும் அதிகாரி நியமமும் ஃபலநியமமுமில்லை" என்கிற சூர்ணையினால் ப்ரபத்திக்கு தேச, கால, ப்ரகார, அதிகாரி, பலன்களின் நியமமில்லாமையை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, இவற்றுள் ப்ரகார நியதியில்லாமையை உபபாதிக்கிறவிடத்திலே "த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று" என்றருளிச்செய்தும், அதற்கு மேலே அதிகாரி நியமமில்லாமையை உபபாதிக்கிற விடத்திலும் "த்ரௌபதி சரணம் புகுருகையாலே" என்றருளிச்செய்தும, அதற்குமேலே ஃபல நியமமில்லாமையை உபபாதிக்கிற விடத்திலும் "த்ரௌபதிக்குப் பலம் வஸ்த்ரம்" என்றருளிச் செய்தும் போருகையாலே த்ரௌபதியானவள் ரஜஸ்வலையாயிருக்கிற காலத்திலே எம்பெருமானை நோக்கி ப்ரபத்தி பண்ணினாளென்றும், அந்த ப்ரபத்திக்குப் பலனாகப் பெறப்பட்டது வஸ்த்ரமென்றும் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகிறது. இங்ஙனேயருளிச்செய்த பிள்ளை லோகாசார்யர் தாமே முமுக்ஷுப்படியில் "த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே" என்றருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். இதனால் த்ரௌபதிக்கு விளைந்த வஸ்த்ரவ்ருத்தியானது அவள் திருநாமம் சொன்னதற்குப் பலன் என்றதாகத் தெரியவருகிறது. இவ்விரண்டு ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் பரஸ்பர விருத்தமான பொருளைத் தெரிவிப்பனபோல் காண்கிறது. 'வஸ்த்ரம் ப்ரபத்திக்குப் பலன்' என்பதாக ஸ்ரீ வசநபூஷணாபிப்ராயம். அது திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்திற்குப் பலன் என்பதாக முமுக்ஷுப்படியின் அபிப்ராயம். ப்ரபத்தியும் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமும் வெவ்வேறு காரியங்களேயொழிய ஒரே காரியமென்னவொண்ணாது. ஆகவே, ஒரு க்ரந்தத்தில் வஸ்த்ரவ்ருத்தியை ப்ரபத்தியின் பலனாகச் சொல்லுவதும், மற்றொரு க்ரந்தத்தில் அதைத் திருநாம ஸங்கீர்த்தநத்தின் பலனாகச் சொல்லுவதும் விருத்த பாஷணமாகுமன்றோ. இந்த விரோதத்தை எங்ஙனே பரிஹரிப்பது? என்று சங்கை.

9. இங்கே முக்கியமாக விசாரிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றே. அதாவது, மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே த்ரௌபதியானவள் துச்சாஸநனால் பரிபவிக்கப்படுகிறபோது அந்த பரிபவ நிவ்ருத்தியை யுத்தேசித்துச் செய்த காரியம் ப்ரபத்தியா? அல்லது திருநாம ஸங்கீர்த்தநமா? என்பதே. ஒரு க்ரந்தத்தில் ப்ரபத்தி செய்ததாகச் சொல்லி, மற்றொரு க்ரந்தத்தில் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்ததாகச் சொல்லியிருந்தால் அதுதான் பரஸ்பர விருத்தமென்று சங்கிக்கக்கூடியதாகும். த்ரௌபதி செய்த காரியம் ப்ரபத்திதானென்று ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினால் நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தேறியிருக்கிறது. "ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்" என்ற த்ரௌபதி வசனத்தாலும் இது தேறியிருக்கிறது. முமுக்ஷுப்படியில் 'த்ரௌபதி

ப்ரபத்தி பண்ணவில்லை, திருநாம ஸங்கீர்த்தனந்தான் பண்ணினாள்' என்று அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கிறதாவென்று பார்க்கவேணும். அப்படி வசந வ்யக்தியிருக்குமாகில் அப்போது விரோத சங்கைக்கு இடமுண்டாகியே தீரும். ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் ஸாதித்த ப்ரபத்த்ய நுஷ்டானத்தை இல்லைசெய்யும் ஸ்ரீஸூக்தியானது முமுக்ஷுப்படியில் ஓரிடத்திலும் காணப் படவில்லை. "த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே" என்ற விடத் திற்கு வியாக்கியான மருளிச் செய்யாநின்ற மணவாளமாமுனிகள் "*ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்* என்று சரணம்புகுந்த த்ரௌபதிக்கு" என்றருளிச் செய்திருப்பதை உற்று நோக்க வேணும். அநபேக்ஷிதமாக ஓரக்ஷரமும் எழுதியருளத் திருவுள்ளம் பற்றாதவரான மாமுனிகள் "சரணம் புகுந்த த்ரௌபதிக்கு" என்றெழுதியருளினதானது, அக்காலத்திலேயே சில அல்பச்ருதர்கள் ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூக்திக்கும் முமுக்ஷுப்படி ஸூக்திக்கும் பரஸ்பர விரோத சங்கை செய்துகொண்டிருக்கலாம்; அது ஸூதராம் அஸ்தானே என்று காட்டியருள் வதற்காகவே. த்ரௌபதி தன்னுடைய ஆபந்நிவாரணார்த்தமாகச் செய்தது சரணாகதியே, இதில் விப்ரதிபத்தியில்லை. உபய க்ரந்தங்களும் இதில் ஏககண்டமே. இனி, வஸ்த்ர வ்ருத்தியை சரணாகதியின் பலனாக ஒரு க்ரந்தத்திலும், நாமஸங்கீர்த்தனத்தின் பலனாக மற்றொரு க்ரந்தத்திலும் அருளிச் செய்திருப்பது விருத்தந்தானே என்கிற கேள்வி எழுந்தால் இது மிகவும் ஸ்வல்பஜமானது.

10. ஏனென்னில், ப்ரபத்தியின் சரீரத்திலே நாமஸங்கீர்த்தநமும் ஓர் உறுப்பாயிருக்கும். முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணத்தில் "ப்ரபத்யே—பற்றுகிறேன்" என்றருளிச்செய்த வனந்தரம் "வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை, * ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமாகக் கடவது" என்றருளிச் செய்து, அடுத்த சூர்ணையிலே "இம்மூன்றும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்திலே பாந்தபடி ஸ்ரீ ஸூக்தியை யுதாஹரித்து அதிகாரி பூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கு மென்று மணவாளமாமுனிகள் நிரமித்தருளியுள்ளார். "அயமேவ உபாயபூதோ மம" என்று மனத்தினால் சிந்தித்து "ஸர்வரக்ஷக! அசரண்யசரண்ய! ஸ்ரீமந்நாராயண! த்வமேவ உபாயபூதோ மே பவ" என்று வாக்கினாலும் ப்ரார்த்தித்து, தாளுந்தடக்கையுங்கூப்பிப் பணிதல் கரணத்ரயத்தாலுமான சரணாகதியாம். கஜேந்த்ராழ்வானுடைய சரணாகதியைச் சொல்லுமிடத்து "பரமாபத மாபந்நோ மநஸாசிந்தயத் ஹரிம்" என்கையாலே அங்கு மாநஸிக ப்ரபத்திமாத்ரமே யென்று கொள்ளலாம். "நாராயணாவோ மணிவண்ணா நாகணையாய்! வாராய் என்னாரிடரை நீக்காய், என வெகுண்டு தீராத சீற்றத்தால் சென்று" [சிறிய திருமடல்] என்றிது முதலான பல ஸூக்திகளுக்கிணங்க வாசிக ப்ரபத்தியும் கஜேந்த்ராழ்வான் பக்கலிலேயுண்டென்று கொள்வதிலும் குறையில்லை.

11. த்ரௌபதீ விஷயத்தில் "கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத்க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம்" என்கிற பகவதுக்தியையும் சேர்த்துப்பார்க்கிறபோது வாசிக ப்ரபத்தியும் நேர்ந்திருக்கிற தென்பது அறுதியிடலாகிறது. "भगवत्प्रवृत्तिविरोधि स्वप्रवृत्ति निवृत्तिः प्रपत्तिः—[பகவத்ப்ர வ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:"] என்கிற நம் பூர்வாசார்யர்களின் திவ்யஸூக்தியின்படி கஜேந்த்ராழ்வானிடத்தில் "கஜ ஆகர்ஷதே நீரே" என்னப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தியிலிருந்து ஓய்கைதான் ப்ரபத்தியென்றும், த்ரௌபதியிடத்தில் புடவையைத் தன்கையால் இறுக்கிக்கொள்ளுதலாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலிருந்து ஓய்கைதான் ப்ரபத்தி யென்றும் சொல்லுவதுமுண்டு. வாசிககாயிகங்கள் அந்தஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியைத்

தெரிவிப்பனவாகுமத்தனை. நாமஸங்கீர்த்தன மென்று தனிப்பட்ட ஒரு உபாயமுண்டு; த்ரௌபதியிடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுவது அதுவன்று; சரணாகதியின் ஓர் உறுப்பான நாமோச்சாரணமேயாயிற்று. அது காரியம் செய்தது என்று கூறுவதனால் ப்ரபத்தியிற் காட்டில் வேறென்று காரியஞ்செய்ததாகக் கூறினதாகாது. முமுக்ஷுப்படியில் வாச்யனான எம்பெருமானிற் காட்டில் வாசகமான திருநாமத்திற்கு ப்ராபாவமருளிச் செய்யப்புகுந்த விடமாகையாலே அதற்கு அநுகுணமாக "த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே" என்றருளிச் செய்தது ரஸோக்தியில் சேரும். 'ப்ரபத்திதானே புடவை சுரந்தது' என்றாலுங்கூட, புடவை சுரத்தலாகிற பலப்ரதாநம் பரமசேதநனான ப்ரபத்தவ்யனுக்கு ஸம்பாவிதமாகுமே யல்லது அசேதநக்ரியா ரூபமான ப்ரபத்திக்கு ஸம்பவியாதென்பதை எம்பெருமானார் தொடங்கி மணவாளமாமுனிகளீறாகவுள்ள ஸகலாசார்யர்களும் ஒருமிடறாகவருளிச் செய்யக்காண்கிறோம். *கெடலிலாயிரத்துள்ளிவைபத்தும், கெடலில் வீடு செய்யும் கிளர்வார்க்கே* *தெருள்கொள்ளச் சொன்ன வோராயிரத்துளிப் பத்து, அருளுடையவன் தாளணைவிக்கும் முடித்தே* என்றிவை முதலான நிகமனப் பாசுரங்கள் பலவற்றிலும் பாசுரமே பலன்கொடுப்பதாகச் சொல்லியிருந்தாலும் பாசுரங்கேட்டு ப்ரஸந்நனான எம்பெருமான்தான் பலன் கொடுப்பவனென்பதிலே தாற்பரிய மென்று விசதமாக வியாக்கியானங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆக, ப்ரபத்தியின் பலனாக வஸ்த்ரவ்ருத்தியாயிற்று என்றதனோடும் திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தின் பலனாக வஸ்த்ர வ்ருத்தியாயிற்று என்றதனோடும் வாசியற இரண்டும் ஸமாநார்த்தகமேயொழிய ஈஷத்தும் வாசியில்லை. எந்த ஸந்தர்ப்பத்திலும் பலனளிப்பவன் எம்பெருமானே யல்லது ப்ரபத்தியுமன்று, நாமோச்சாரணமுமன்று. *"फलमत उपपत्तेः"* *[பலம் அத: உபபத்தே:] என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி யருளிச்செய்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளிவை; "स एव हि सर्वज्ञः सर्वशक्तिर्महोदारो यागदानहोमादिभिरुपासनेन चाराधित ऐहिकामुष्मिकभोगजातं स्वस्वरूपमपवर्गं च दातुमीष्टे; न ह्यचेतनं कर्म क्षणध्वंसि कालान्तरभाविफलसाधनं भवितुमर्हति" என்று. ப்ரபத்தி பண்ணினாலும் நாமஸங்கீர்த்தநம் செய்தாலும் மற்று ஏது செய்தாலும் அவை எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் உகப்புக்கு உறுப்பாகுமத்தனையல்லது அவை நேரே பலனளிப்பவையல்ல. த்ரௌபதீ விஷயத்தில் பலனளித்தவன் எம்பெருமானே. பலனளிக்கும்போது திருவுள்ளத்தில் உகப்பு உண்டாகியே தீரவேணும். அவ்வுகப்பு ப்ரபத்தியினாலுண்டாயிற்று என்று ஓரிடத்திலும், திருநாமோச்சாரணத்தினாலுண்டாயிற்று என்று மற்றோரிடத்திலும் சொல்லியிருந்தாலும் இதில் முரண்பாடு சிறிதும் கிடையாது; இரண்டும் ஒன்றேயன்றி வெவ்வேறுபட்டதல்ல. வர்ஷஶதம்'போராடினாலும் இதுவே ஸித்தாந்தமாகத் தேறும்.

12. இதனை இன்னமும் சிறிது விவரிப்போம். த்ரௌபதீ வஸ்த்ராபஹார வ்ருத்தாந்தம் மஹாபாரதத்தில் ஸபாபருவத்தில் தொண்ணூறாமத்யாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் நாற்பத்தொன்று நாற்பத்திரண்டாவது ச்லோகங்கள்—"ज्ञातं मया वसिष्ठेन पुरा गीतं महात्मना। महत्यापदि संप्राप्ते स्मर्तव्यो भगवान् हरिः ॥ इति निश्चित्य मनसा शरणागतवत्सलम्। आकृष्यमाणे वसने द्रौपदी कृष्णमस्मरत् ॥" என்றுள்ளது. இதனால் த்ரௌபதி மாநஸிகமாக ப்ரபத்திபண்ணினாளாகவே விளங்குகிறது. வஸிஷ்ட மஹர்ஷியும் "ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந் ஹரி:' என்றே சொல்லிவைத்திருந்தாராகையாலே அவருபதேசித்ததும் மாநஸிக ப்ரபத்தியே. இதற்குமேல் "சங்க சக்ர கதாபாணே!" என்று தொடங்கி ஆறு ச்லோகங்களினால் அவள் மிகவும் கதறினதாகத் தெரியவருகிறது. அங்கு முடிவில் ஊன்றிப்பார்த்தால்

" प्रपन्नां पाहि गोविन्द कुरुमध्येऽवसीदतीम् । इत्यनुस्मृत्य कृष्णं सा हरिं त्रिभुवनेश्वरम् । प्रारुदद्दुःखिता राजन् मुखमाच्छाद्य भामिनी ॥ " என்கிற விடத்தில் "அநுஸ்ம்ருத்ய" என்றே சொல்லியிருக்கையாலே அங்குள்ளதெல்லாம் நெஞ்சிலோடினதைச் சொன்னபடியே யாகிறது. "கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம்" என்கிற கண்ணபிரானுடைய நிர்வேத ச்லோகத்தில் 'ஆக்ரந்தத்' என்றிருக்கையாலே உரக்கக் கத்தினளென்று தெரிய வருகின்றதே யென்று சிலர் கலங்குவர்கள். உள்ளொமுருகிக் குரல் தழுத்து நின்றநிலை தான் ஆக்ரந்தனமாகச் சொல்லப்பட்டது. அது ப்ரபத்திநிஷ்டைக்கு சைதில்யத்தை விளைவிக்கும்படியான வ்யாபாரமன்று. இவர்கள், த்ரௌபதி சரணாகதி செய்தபோது அந்த சரணாகதியோடு நில்லாமல் கோவிந்தா கோவிந்தாவென்று பன்முறையும் திருநாமஸங்கீர்த்தனமும் செய்ததாகக் காண்கையாலே அந்த நாம ஸங்கீர்த்தநமாகிற உபாயாந்தர ஸம்பந்தத்தினால் சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே ப்ரபத்தி நழுவிப்போனபடியாலே அது கார்யகரமாகாமற் போயிற்றென்றும், நாமஸங்கீர்த்தந பலமாகவே வஸ்த்ரவ்ருத்தி ஏற்பட்டதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதில் சிறிதும் ஔசித்யம் காண்கின்றிலோம். த்ரௌபதிக்கு சரணாகதி நழுவிவிட்டதென்று சொல்லுவது ஸம்ப்ரதிபந்நமன்று. சரணாகதியினால்தான் அவள் பலன்பெற்றாளென்பது உறுதி. நாமஸங்கீர்த்தநமாகிற உபாயாந்தரத்தில் அவள் கைவைத்தாளென்றும், அதுதான் பலனளித்ததென்றும் ப்ரபத்தியானது அவளுக்கு வ்யபிசரித்துவிட்டதென்றும் சொல்லுகிற வார்த்தை ஸர்வாத்மநா அஸங்கதம்.

13. "ஆழ்வார்கள்...ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே" என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணஸூக்தியின்படி ஆழ்வார்கள் பண்ணின ப்ரபத்தியிலும் அபரிமிதமான நாமஸங்கீர்த்தனங்களைக் காணாநின்றோம். * உலகமுண்ட பெருவாயனில் எத்தனை திருநாமங்கள் அநுஸந்திக்கப்பட்டனவென்று பார்க்குமளவில் அபரிமிதமான நாமங்கள் காணலாம். இதனால் சணல்கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே ஆழ்வாருடைய ப்ரபத்தி நழுவிவிட்டதென்று சொல்லுவாருண்டோ? ப்ரபத்தி நிஷ்டர்கள் தங்களுடைய நிஷ்டையை வெளிக்காட்டக்கூடிய சப்தராசிகளை உச்சாவசமாகப் பொழிவதுண்டு; அவை ஆர்த்தியின் கனத்தைக் காட்டுவதிலே பர்யவஸித்து நிற்குமேயல்லது உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியாகி சணற்கயிற்றின் ஸ்தானத்திலே நிற்கமாட்டா. எம்பெருமானார் சரணாகதிகத்யத்திலே "சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்றவளவோடு நிற்கவில்லையே; அங்குள்ள வாக்விஸ்தரங்கள் சணல் ஸ்தானத்திலே நிற்பனவென்று நெஞ்சாலும் நினைக்கத் தகாதே. கிம் பஹுநா? த்ரௌபதி செய்தது சரணாகதியே. அவள் மாநஹாநி நேராவண்ணம் காத்தருள வேணுமென்று இவ்வளவுக்காக ப்ரபத்திபண்ணினாளேயல்லது கண்ணபிரான் ஸாக்ஷாத்தாக ஓடிவர வேணுமென்று ப்ரபத்தி செய்திலள். அவள் கோலின பலன் கைபுகுந்ததென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தின் உபோத்காதத்தில் நாமஸங்கீர்த்தனத்தை ஸ்வதந்த்ரோபாயமாக வைத்து அருளிச்செய்திருக்கிற விஷயங்கள் தனிப்பட்டவை. ப்ரக்ருதத்தில் த்ரௌபதி நாமஸங்கீர்த்தனத்தைத் தஞ்சமாகப் பற்றினவளல்லள். சரணாகதியைத் தான் தஞ்சமாகக் கொண்டாள். அவள் பண்ணின நாமோச்சாரணம் சரணாகதியின் உள்ளீடானதொன்றேயொழிய வேறுபட்டதன்று. மேகம் பெய்ததனால் நெல் விளைந்தது என்று ஒருவன் சொல்லுகிறான்; தண்ணீர் பாய்ந்தபடியாலே நெல் விளைந்தது என்று மற்றொருவன் பேசுகிறான். இந்த வார்த்தைகளில் பரஸ்பர விரோத சங்கைக்கு அவகாசமுண்டோ? இதுபோலவே ப்ரபத்தியின் பலனாக வஸ்த்ரவ்ருத்தியாயிற்று என்று சொல்லுவதும்,

திருநாமம் சொன்னதின் பலனுக அதுவாயிற்று என்று சொல்லுவதும் வ்யாஹதங்களல்ல வென்று கொள்ளக்கடவது. இதைச்செவ்வனே கிரஹிக்கமாட்டாதவர்கள் எத்தனை பக்கங்களெழுதினுலும் அத்தனையும் அரண்யரோதிதமே யென்னத்தட்டில்லை.

14. த்ரௌபதியானவள் மஹாஸபையில் துச்சாஸநனுல் பரிபவப்படுத்தப்படுகிற ஸமயத்திலே அவள் த்வாரகாநாதன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணி ரக்ஷணம் பெற்ருளென்று சொல்லப்படுகிறது. ரக்ஷணமாவது என்ன? என்று ஆராயுமளவில் அநிஷ்டத்தைப் போக்கி இஷ்டத்தைத் தருகையே ரக்ஷணமென்று மஹான்கள் கூறுகின்ருர்கள். இஷ்டத்தைத் தருகை அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கை என்கிற இரண்டில் ஏதேனுமொன்று செய்தால் ரக்ஷணமாகாது; இரண்டும் செய்தால்தான் ரக்ஷணமாகும். ஆனுல் ரக்ஷ்யபூதன் இரண்டையும் கோராமல் இரண்டத்து ஒன்றையே கோரியிருந்து அவ்வொன்றை நிறைவேற்றினுல் அது ரக்ஷணமாகாதோ? என்று கேட்கவேண்டா. ஆகும். ஆனுலும் ரக்ஷணம் செய்யுமிடங்களில் அர்த்தாத் இரண்டும் ஸித்தித்தே தீரும். இராமன் விச்வாமித்ரயாகத்தை ரக்ஷித்தானென்கிருேம். விச்வாமித்திரமுனிவர் தம்முடைய வேள்விக்கு இடையூறு விளைக்கும் ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்யவேணுமென்று [அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை மாத்திரம்] அபேக்ஷித்திருந்தாலும் ஸ்ரீராமபிரான் செய்தருளின ரக்ஷணமானது அநிஷ்டநிவாரண ரூபமாகவும் இஷ்டப்ராபண ரூபமாகவும் தலைக்கட்டியிருக்கின்றது. ராக்ஷஸவதம் செய்தது அநிஷ்டநிவாரணம். யஜ்ஞம் குறையற நடந்தேறும்படிசெய்து அவபிரதம் செய்வித்தது இஷ்டப்ராபணம். இவ்விதமாகவே எங்கும் காணலாம். த்ரௌபதீரக்ஷணத்திலும் அநிஷ்டநிவாரணம் இஷ்டப்ராபணம் ஆகிற இரண்டு அம்சங்களும் காணலாம். த்ரௌபதியின் அபிப்ராயத்தாலே ப்ராபணீயமான இஷ்டம் எது? நிவாரணீயமான அநிஷ்டம் எது? என்று ஆராய்ச்சி செய்யவேணும். ரஜஸ்வலையான த்ரௌபதியை துச்சாஸநன் ஸபையிலே கொண்டு நிறுத்தித் துகிலுரியத் தொடங்கினுன்; அப்போது அவளுக்கு மஹத்தான துக்கமுண்டாயிற்று. அதனுல் சரணுகத வத்ஸலனுன துவரைப்பிரானை நோக்கிச் சரணுகதி செய்தாள். "சங்கசக்ரகதாபாணே! த்வாரகாநிலயாச்யுத!, கோவிந்த! புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷமாம் சரணுகதாம்." என்று அநுஸந்தித்தாள். சரணுகதையான என்னை நீ ரக்ஷித்தருளவேணுமென்ருள். மேலும் "ஹா க்ருஷ்ண! த்வாரகாவாஸிந்! க்வாஸி யாதவநந்தந, இமாமவஸ்த்தாம் ஸம்ப்ராப்தாம் அநாதாம் கிமுபேக்ஷஸே?" என்ருள். இப்படிப்பட்ட துரவஸ்தையிலேயிருக்கிற அநாதையான என்னை உபேக்ஷிக்கலாகுமோ? என்ருள். இந்த ச்லோகத்தில் "த்வாரகாவாஸிந்" என்று சொல்லி உடனே 'க்வாஸி' எங்கிருக்கிருயென்று கேட்டிருப்பதைப்பற்றி விமர்சிக்கவேணும். கண்ணன் த்வாரகையிலிருக்கிருனென்று எண்ணித்தானே த்வாரகாநிலய! என்றும் த்வாரகாவாஸிந்! என்றும் விளித்தாள். அங்ஙனம் விளித்தவள் நீ எங்கிருக்கிருய்? என்று கேட்டதானது, * கருதரியவுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையுமொருதனி நாயகமான நீ இல்லாதவிடமுண்டோ? த்வாரகையில் மாத்திரமன்றே நீ யிருப்பது; அங்குமிங்கு மெங்கு மிருக்கிருயன்ருே. அப்படியிருக்கின்ற உனக்கு நான் படும் பரிபவம் தெரியாமலா இருக்கிறது? என்னுமபிப்ராயத்தை யுட்கொண்டது. இதைத்தானே அடுத்தபடி ஸ்பஷ்டமாகவும் சொல்லுகிருள்—"கோவிந்த த்வாரகாவாஸிந்! க்ருஷ்ண கோபீஜநப்ரிய, கௌரவை: பரிபூதாம் மாம் கிம் ந ஜாநாஸி கேசவ" என்று. ஆகவே, நான் படும் பரிபவம் உனக்குத் தெரிந்திருந்தும் இதை நீ பரிஹரியாமலிருப்பது

3

தகுதியோ? என்றிவ்வளவே த்ரௌபதியின் வார்த்தையிலிருந்து நன்றாகத் தெரியவருகின்றது. அவளுடைய பரிபவம் மேன்மேலும் வளர்ந்து செல்லாதபடி உடனே பரிஹரிக்கப்பட்டு விட்டதென்பது ஸர்வஜநஸம்ப்ரதிபந்நமான விஷயம். ஆக, த்ரௌபதிக்கு விவக்ஷிதமான ரக்ஷணம் குறையற நடந்தேறியதென்று கொள்வதில் ஒருவிதமான விவாதமும் ஒருவர்க்கும் கிடையாது. காலக்ரமேண நடைபெற வேண்டியவையும் நடந்தே தீர்ந்தன.

15. அந்த ஸமயத்தில் கண்ணபிரான் நேரில்வந்து ஸேவை ஸாதிக்கவேணுமென்பதை த்ரௌபதி கோரியிருந்தவளல்லள். கஜேந்த்ராழ்வான் முதலை துணிபடவேணுமென்கிற விரோதிநிரஸநத்தைக் கருதாமல் எம்பெருமான் நேரில் எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தருள வேணுமென்பதையே அபேக்ஷித்திருந்தானென்பது "நாஹம் கலேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்தகமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பிதும் தவ" என்கிற கஜேந்த்ரகண்டோக்தியாலும், "தோழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே" என்கிற திருவாய்மொழியாலும் ஸுஸ்பஷ்டம். இவ்விதமான அபேக்ஷை த்ரௌபதிக்கு இருந்ததில்லை. அந்த ஸமயத்தில் இஃது இருக்க ப்ரஸக்தியுமில்லை, கண்ணபிரான் தன்னுடைய அநிர்வசநீயமான குண விசேஷத்தினால் த்ரௌபதி பரிபவப்பட்டபோது ஐயோ! நான் நேரில்சென்று உதவப்பெற்றிலேனே!, அந்தோ! என் பிழைப்பு என்னாயிற்று' என்று துடித்ததுண்டு. இதனால் த்ரௌபதியானவள் கண்ணபிரானுடைய ஸமக்ஷ ஸமாகமனத்தை அப்போது விரும்பியிருந்தாளென்று கல்பிக்கலாகாது. வஸ்துஸ்திதி இப்படியிருக்க, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நேரில் எழுந்தருளாமைக்குக் காரணம் சரணாகதி செய்பவர்கள் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே பற்றவேணுமென்பது முறையென்றும், த்ரௌபதி அப்படி பற்றவில்லையென்றும அதனாலேயே அவளுடைய சரணாகதி விபலமாகி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நேரில் எழுந்தருள நேராமல் போயிற்றென்றும் இவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது ப்ராமாணிகமன்று. மற்றும் சிலர், ஸ்ரீருக்மிணிப்பிராட்டியானவள் சில ஔசித்யங்களை ஆலோசித்துக் கண்ணபிரானைக் கிளம்பவொட்டாமல் தன்னுடைய லீலாவிசேஷங்களாலே ஹோமரஸங்களில் அழுந்தச்செய்து விட்டாளென்று கூறுவர். இதெல்லாம் ஹரிகதைக்காரர்களின் ஸபாவ்யாமோஹக வ்யாஹாரவிசேஷங்களத்தனை! மஹாபாரதத்திற்கு அடியோடு பொருந்ாதவை.

16. பூர்வாசாரியர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் பரஸ்பர விரோதமிருப்பதாக வைத்துப் பரிஹாரமுணர்த்துவதிற் காட்டிலும் உண்மையில் பரஸ்பரவிரோதமே கிடையாதென்று கண்டறிதல் சாலச்சிறக்கும். "பரஸ்பர விரோதம் ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும்போது அஃது இல்லையென்று எங்ஙனே சொல்லலாகும்?" என்று வாதிப்பவர்கள் ஊன்றிக்காண்க. த்ரௌபதி சரணாகதி செய்தாளென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் "தர்மிக்ராஹக மாந ஸித்தம்" என்றொரு வார்த்தை சொல்லுவர்கள். அவ்வண்ணமாகவே இங்கும் "ரக்ஷமாம் சரணாகதாம்" என்கிற த்ரௌபதீ வசனத்தினாலேயே அவள் சரணாகதி செய்தாளென்பது ஸித்தமாயிராநின்றது. இதுபோலவே அவள் புடவை சுரக்கப் பெற்றாளென்பதும் ப்ரமாணாரூடமாயிராநின்றது. "யதநந்தரம் யத பவதி தத் தஸய காரணம்" என்கிற நியாயத்தின்படி சரணாகதி செய்தவுடனே வஸ்த்ரவிவ்ருத்தி கண்டோமாகில் இது சரணாகதியின் பலனே யென்று நிர்ணயிப்பதில் என்ன அருமை. "தர்மபுத்ராதிகளுக்குப் பலம் ராஜ்யம்" என்கிற ஸ்ரீ வசநபூஷண ஸூக்திக்கு அர்த்த விசாரம் செய்யப்புகுந்து, தர்மபுத்ராதிகள் ப்ரபத்தியினால் அடைய விரும்பின பலன் என்று அர்த்தமா? அடைந்த பலன்என்று அர்த்தமா?

என்று விகல்பித்து அடைய விரும்பின பலன் என்னவேணுமே யல்லது—அடைந்தபலன் என்னவொண்ணாது என்று இவர்களெழுதுவதும் இதற்கு ப்ரமாணங்கள் காட்ட ப்ரயாஸங் கொள்வதும் வீணான ஆயாஸம். த்ரௌபதி மாநபங்க பரிஹாரத்தை யபேக்ஷித்தாள், அதனைப்பெற்றாள். விஷயம் முடிந்தது.

17. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ப்ரபத்திக்குப் ஃபலநியமம் கிடையாதென்று ஸாதித்த பிள்ளை லோகாசார்யரின் திருவுள்ளம் என்ன? ப்ரபத்தியானது ஸகல பலன்களையும் கொடுத்துத் தீருமென்பதுதானே. அந்த ப்ரகரணத்தில் தர்மபுத்ராதிகளை எடுத்திருப்பது எதற்காக? இதற்காகத்தானே. அங்கே காட்டப்பட்டுள்ள காக, காளிய, கஜேந்த்ர, விபீஷணாதிகளிடத்திலே ப்ரபத்தியை ஸபலமாகக் கண்டிருக்கிறோமே. அதேரீதியில் த்ரௌபதியிடத்திலும் தத்ஸாபல்யம் கண்டிருக்கிறோமே. இதை இல்லைசெய்யவொண்ணுமோ? ஸ்ரீராமபிரானையும் இந்த ப்ரகரணத்தில் சேர்த்தெடுத்திருக்கிறதே. நநு, "பெருமாளுக்குப் பலம் ஸமுத்ரதாரணம்" என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறதே; பெருமாளுக்கு அந்தபலன் ப்ரபத்தியினால் கைபுகவில்லையே! என்பார்க்குத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமுடையவன்" என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச்செய்திருப்பது ப்ரஸித்தம். ஸர்வலோக சரண்யரான பெருமாள் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியேயல்லர். * அஸமர்த்தம் விஜாநாதி மாமயம் மகராலய:* என்று, அனந்தரம் பெருமாள்தாமே அருளிச் செய்ததைக் கொண்டு ஈட்டிலே பெருமாள்ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியல்லரென்று முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "அஸமர்த்தம் விஜாநாதி யென்பாராகாது" என்பது ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி. அப்படியிருக்க, இங்கு ஸ்வாமி பெருமாளையும் ப்ரபத்தாக்களிலே ஒருவராக எடுத்திருப்பது எதனாலே? என்கிற விசாரம் தனிப்பட்டது. இது பூருவர்களாலே சர்ச்சித்து முடிக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயமாதலாலும் ப்ரக்ருதம் இந்த விசாரம் அநபேக்ஷிதமாகையாலும் விடப்பட்டது. த்ரௌபதிக்கு ப்ரபத்தியின் பலன்ஸித்தமாயிற்றென்பதே நூற்கொள்கை. இது மஹாபாரதத்தில் ஸுஸ்பஷ்டமென்பது பண்டே பரக்க நிரூபிதம்.

18. விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளின் தெள்ளிய திவ்யஸூக்திகளுக்கு அரும்பதவிளக்கங்கள் அநபேக்ஷிதம். பூர்வாசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளோடொப்ப மதிக்கத்தக்க பெருமையில் ஏகதேசமும் அரும்பதவுரைகளுக்குக் கிடையாதென்பது சர்வித சர்வணம். ஸ்ரீமத் எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமிக்கும் அண்ணாவப்பங்காருக்கும் மிக முற்பட்ட மஹாமதிகளால் இயற்றப்பட்ட ஈட்டரும்பதவுரையிலேயே ஆங்காங்கு விப்ர்யாஸங்கள் காணும்போது, மற்றையோர்களைப்பற்றி இங்கு வக்தவ்யமொன்றுமில்லை. அண்ணாவப்பங்காருடைய திருவுள்ளத்திற்கு முரணாக எம்பார்ஜீயர் எழுதியுள்ளவிடங்கள் பலவுண்டு. விரோதமில்லாதவிடங்களில் ஸம்ப்ரதிபத்திக்கு ஸம்வாதமாகக் கொள்ளலாமத்தனை. இது வஸ்துஸ்திதி தெரிவிக்கவேண்டியதற்காக இங்கு எழுதினபடி. ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் அரும்பதவிளக்கத்தினால் ஸாதிக்கத்தக்கதோ பாதிக்கத்தக்கதோ எதுவுமில்லை. பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைமாத்திரமே நாம் நிதியாகக்கொள்வோம்

19. பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீராமாயணத்தில் பல ச்லோகங்களுக்கு விசேஷார்த்த வியாக்கியானம் செய்தருளியிருப்பதுபோல, த்ரௌபதியின் சரணாகதி ச்லோகமான "சங்க சக்ரகதாபாணே" இத்யாதிக்கும் இன்சுவைமிக்க வியாக்கியானமருளிச்செய்துள்ளார்.

(விவரிக்கிறோம்). அந்தத் தனி ச்லோகத்தில் 'ரக்ஷமாம்' என்று ப்ரதீகமெடுத்து "ரக்ஷிக்கையாவது விரோதியைப்போக்குகையும் அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையும்" என்றருளிச்செய்து மேலே சரணுகதாம் என்றதின் விவரணத்தில் "இவளுக்கு வஸ்த்ரவர்த்தநமும் சத்ருஸம்ஹாரமும் அபேக்ஷிதம்" என்று அருளிச்செய்துவைத்தார். வஸ்த்ரவர்த்தநம் உடனே பலித்தது; சத்ருஸம்ஹாரம் நாளடைவில் பலித்தது. சத்ருஸம்ஹாரத்தையும் உடனே பலிப்பிக்கவல்ல ஆற்றல் கண்ணபிரானுக்கு இருக்கச்செய்தேயும் அதை விளம்பித்து முடித்ததானது கீதாசாஸ்த்ராவதாரணம் முதலியவற்றைக் கருதியென்றும், திருவாய்மொழியை அவதரிப்பிக்க வேண்டி ஆழ்வாருடைய ப்ரபத்தியை விளம்பேந ஸபலமாக்கினது போலவே இதுவுமென்றும் பெரியார்கள் நிர்வஹித்துள்ளார்கள்.

20. பெரியவாச்சான் பிள்ளை தாமே "சங்கசக்ரகதாபாணே!" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் "* தொழுங்காதல்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே; அப்படியே கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வந்தருளித் தனக்கு முகங்காட்டவேணுமென்று." என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கி இவர்கள் மயங்குகிறார்கள். அங்கு பிள்ளைதாமே உடனே விவரித்தருளியிருக்கிறார்; (எங்ஙனே யென்னில்;) "பின்பு இவளுக்காகவிறே*ஸ பாஞ்ச ஜந்யோச்யுத வக்த்ரவாயுநா * ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத் * என்று கலங்கச் சங்கம் வாய்வைத்ததும்—ஆழி கொண்டன்றிரவி மறைத்ததும்—கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர் எல்லாச் சேனையுமிருநிலத்தவித்ததும்." என்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியினால் தேறினதென்னவென்றால், காலக்ரமேண. கிடைக்கக் கூடியவற்றையே த்ரௌபதி வ்யங்க்யமாக ப்ரார்த்தித்தாளென்றும், அந்த ப்ரார்த்தனையும் க்ரமேண ஸபலமாயிற்றென்றும் தேறிற்று. (புண்டரீகாக்ஷ!) என்றவிடத்தில் "உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காதொழிவதென்? என்னுடைய ஆபத்துக்கு அவலோகனதானமன்றோ அபேக்ஷிதம்" என்று வியாக்கியானம் செய்தருளியிருப்பதும் இவர்களை மயங்கப்பண்ணும். இதெல்லாம் க்ரமேண நேரவேண்டுமென்றபேக்ஷித்தபடியேயொழிய வேறில்லை. அந்த க்ஷணந்தன்னிலே நேரவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கவும் முடியாது. ராவணவதாதிகளின் ஆவ்ருத்தி எப்போது பலித்தது? இங்குச் சிலர் மயங்கவும் கலங்கவுங் கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியே முடிவாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தாமே யருளிச்செய்த ஸ்ரீ ஸூக்திகள்—"இவளுக்கு வஸ்த்ரவர்த்தநமும் சத்ருஸம்ஹாரமும் அபேக்ஷிதம்" என்று. (ரக்ஷமாம்) என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் "* அலமன்னுமடல் * இத்யாதி." என்று பெரிய திருமொழிப்பாசுரத்தை யெடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. அப்பாசுரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்ட காரியமே த்ரௌபதியினால் இங்கு ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட ஸ்வரக்ஷணத்தில் சேர்ந்ததென்று காட்டியருளினபடி.

21. ஸதஸ்ஸில் பரிபூதையான த்ரௌபதிக்கு ரஜஸ்வலாவஸ்தை யென்பது நிர்விவாதமாதலால் அப்போதே கண்ணபிரான் நேராக வந்தருளி ஸேவை ஸாதிக்கவேணுமென்று அவள் கோரினாளென்பது பொருந்தாது. பொருந்தாத இந்த அர்த்தத்தை ஒரு ஆசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியும் காட்டிக்கொடாதென்பது திண்ணம். கண்ணபிரான்நேரில் வந்து ஸேவை ஸாதிக்கவேணுமென்பதும் த்ரௌபதிக்கு நெஞ்சில் ஒரு மூலையில் அபேக்ஷிதமாயிருந்ததென்று கொண்டாலும் ப்ரக்ருதத்தில் அதனால் வருவதொரு ஹாநியில்லை.

22. "த்ரௌபதி திருநாமத்தையுஞ்சொல்லி ப்ரபத்தியையும் செய்தாள்; ஆனாலும் அவள் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமடியாகவே பயன் பெற்றவள்; வஸ்த்ரவ்ருத்தி சரணாகதியின்

பயனாக விளைந்ததன்று" என்கிற வார்த்தை மஹாபாரதாதி ஸகலக்ரந்த விருத்தம். இந்த வார்த்தை எங்ஙனே யிராநின்றதென்னில்? ஸ்ரீராமன் அம்புகளை சார்ங்கத்திலே தொடுத்து அரக்கருடலில் ப்ரயோகமும் பண்ணினான்; ஆனாலும் அம்புகளை வில்லில் தொடுத்ததனால் தான் ராக்ஷஸவதம் விளைந்தது; பாணப்ரயோகம் செய்ததனால் அது விளையவில்லை—என்னுமாபோலே யிருந்தது. அதற்குமிதற்கும் எள்ளளவும் வாசிகிடையாது.

23. "ப்ரபத்திசரீரத்தில் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் ஓர் உறுப்பா யுள்ளதென்று நாமெழுதியிருப்பது ஒருவர்க்கும் மறுக்கமுடியாதது. திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தைத் தனிப்பட்ட காரியமாக வைத்துப் பார்த்தாலல்லவோ இரண்டு க்ரந்தங்களுக்கும் பரஸ்பரவிரோத சங்கை உண்டாகும். நாமஸங்கீர்த்தனத்தை ப்ரபத்தியிலே அவயவைகதேசமாக இசைய வேண்டின பின்பு விரோத சங்காப்ரஸக்தி தானுமில்லையே. வஸ்த்ரவ்ருத்தி ப்ரபத்தியின் பலமன்றென்று சொல்லுவது நிராதாரமானது. எந்த ப்ரமாணத்தாலும் அதுதேறாது. த்ரௌபதீ வ்ருத்தாந்தத்திற்கு முதன்மையான ப்ரமாணம் மஹாபாரதம். எந்த ஆசார்யரும் சரித்திரங்களைச் சொல்லுமிடத்து இதிஹாஸ புராணங்களை யனுஸரித்துச் சொல்லக்கடமைப்பட்டவர்களே யல்லது தாங்கள் ஸ்வதந்த்ரமாக ஒன்றும் சொல்லகில்லார். அந்த மஹாபாரதத்தில் த்ரௌபதி ப்ரபத்தி பண்ணினதும் அதனால் வஸ்த்ரவ்ருத்தி பெற்றதும் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டிருக்க, வஸ்த்ரவ்ருத்தி ப்ரபத்தியின் பலமன்று" என்று சொல்லும் வார்த்தையானது மஹாபாரதம் நடையாடும் நாட்டில் விலை செல்லக்கூடியதன்று.

மஹாபாரதே ஸபாபர்வணி தொண்ணூறுமத்யாயத்தில் (42ஆம் ச்லோகத்தில்) த்ரௌபதியின் ப்ரபத்தி தெரிவிக்கப்பட்டது. 48 ஆம் ச்லோகம் வரை அவளுடைய ஆர்த்தியின் கனம் விவரிக்கப்பட்டது. உடனே * தஸ்ய ப்ரஸாதாத் த்ரௌபத்யா: க்ருஷ்யமாணே அம்பரே ததா, தத்ரூபமபரம் வஸ்த்ரம் ப்ராதுராஸீத் அநேகச: * என்று ப்ரபத்தியின் பயனாகவேபுடவை சுரந்த சரிதை பேசப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரபத்தி விபலமாய்விட்டதென்கிற வார்த்தை மஹாபாரதத்திற்கு நெடுந்தூரத்திலே நிற்கவேண்டுமத்தனை.

24. நம்மாழ்வார் (திருவிருத்தத்தில்) "கண்ணன் வைகுந்தனோடு என்னெஞ்சினாரைக் கண்டாலென்னைச் சொல்லி அவரிடை நீரின்னஞ் செல்லீரோ" என்றும் (திருவாய்மொழியில்) * என்னெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தார், உழந்தினி யாரைக் கொண்டென்னுசாகோ?* என்றுமிப்புடைகளிலே அருளிச்செய்த பாசுரங்களை மேலெழப் பார்ப்பவர்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமானது ஆழ்வாரை விட்டுப் பிரிந்தே போய்விட்டதென்று சொல்லுவதுண்டு. நெஞ்சு பிரிந்துபோய்விட்ட பிறகு ஆழ்வார் எப்படி பாசுரம் பாடுகிறாரென்று கேட்டால் விழிப்பர்கள். நெஞ்சுக்கு விஷயாந்தர வ்யாஸங்கலேசமுமில்லை யென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக வாக்விந்யாஸ சமத்காரமிது வென்று அறியப்பெறுவார் சிலரே. அதுபோலவே, திருநாமம் சொன்னவர்களுக்குப் பலன் தப்பாது என்னுமிடத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக "அவன் தூரஸ்தனானாலும்" இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகள் அவதரித்தபடி. "பிராட்டியுமவனும் விடிலும் திருவடிகள்விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்" என்ற முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீஸூக்தியே இதற்கு நிதர்சநம். உண்மையில் அவன் காரியம் செய்தானா? திருநாமம் ஸ்வதந்த்ரமாய்க் காரியம் செய்துவிட்டதா? என்று ஆர அமர விசாரிக்குமளவில் 'திருநாமத்

தால் ப்ரஸந்நனை அவன்தான் கார்யம் செய்தானென்று சொல்லிக் கைகூப்பி நிற்க வேண்டுமத்தனையே. திருநாமம் த்வாரமாகத்தான் நிற்கும். ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸா பாஷ்யத்தில் ‘மந்த்ரகரணகரக்ஷணஸ்ய ஸ்வரூபேண பகவத்கர்த்ருக ரக்ஷண பர்யவஸாயித்வம்’’ நிகமனம் செய்யப்பட்டிரா நின்றது. அதை நிரஸிக்க ஸர்வசக்தனை அவன் தன்னாலு மாகாது. ‘‘பர்யவஸாயித்வேபி’’ என்ற சொல்லி பேலே யெழுதியிருப்பதானது மூல ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சேமம் செய்யவேண்டிய முறையில் அமைந்தது.

25. முமுக்ஷுப்படி ஸூக்திக்கும் ஸ்ரீ வசநபூஷண ஸூக்திக்கும் பரஸ்பர விரோத ப்ரஸங்கமே கிடையாதென்று நாம் நிர்வஹித்த கட்டளையே தஞ்சம். இங்ஙனன்றிக்கே, விரோதமுண்டுதானென்றால் அந்த விரோதம் தரிமூர்த்திகள் திரண்டு வந்தாலும் பரிஹரிக்க வொண்ணாததேயாகும். த்ரௌபதி ப்ரபத்தி பண்ணினதும், அந்த ப்ரபத்தியினால் வஸ்த்ர வ்ருத்திபெற்றதும் மஹா பாரதத்தில் பேர்க்கவும் பேராதபடி கல்வெட்டாக விளங்காநிற்க, அதைக் கண்ணழித்துச் செய்யும் விரோதபரிஹாரம் ப்ராமாணிகர்களால் ஏற்கத்தக்கதன்று. மஹாபாரதத்தில் த்ரௌபதி ப்ரபத்தி பண்ணினதாகச் சொல்லப்படவில்லை யென்று கொள்ளுகிறோமென்றும், அவள் நாமஸங்கீர்த்தனம் பண்ணினதாகவே சொல்லப்படுகிறதென்று கொள்ளுகிறோமென்றும், அந்த நாமஸங்கீர்த்தனத்தின் பயனாகவே வஸ்த்ர வ்ருத்தியாயிற்றென்று மஹாபாரதத்தின் கருத்தாகச் சொல்லிவிடுகிறோமென்றும் சொல்லப் பார்க்கில், அப்போது ‘த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று’’ இத்யாதி ஸ்ரீவசந பூஷண ஸூக்திகள் நிராதாரமாய் முடியும். இல்லாத விரோதமொன்றை ஏறிட்டுப் பரிஹரிக்கப்புகுந்ததன் பயன் ப்ரபல விரோத ப்ராபணமாய் முடிந்து நிற்கும்.

26. ப்ரபத்திக்குப் பலநியமமில்லையென்று அருளிச்செய்த பிள்ளை லோகாசார்யருடைய திருவுள்ளமென்னவென்று பார்க்கவேண்டியது அவசியம். எந்த பலத்தை யுத்தேசித்தும் ப்ரபத்திபண்ணலாமென்று இவ்வளவேயன்று திருவுள்ளம். மணவாளமாமுனிகள் * ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம பலப்ரதா * என்கிற ஸநத்குமார ஸம்ஹிதா வசனத்தையெடுத்துக் காட்டியருளி ப்ரபத்தி ஸகல பலன்களையுமளிக்கவல்லது என்பதே ஸ்ரீ வசநபூஷண ஸூக்தியின் திருவுள்ளமாக விசதீகரித்துள்ளார். அப்படிப்பட்ட ப்ரகரணத்தில் ப்ரபந்நையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற த்ரௌபதிக்கு ப்ரபத்தியினால் பலனில்லையென்றால் இது எங்ஙனே பொருந்தும்? ஒரு மருத்துவனுடைய பெருமையைப் பேசுமிடத்து ‘ இவர் சிகித்ஸிக்குமிடத்தில் வியாதி நியமமில்லை’ என்று சொல்லி, இன்னின்ன வியாதிகளின் பரிஹாரார்த்தமாக இன்னாரின்னார் இவரிடம் வந்து பணிந்தார்களென்றும் சொல்லிவைத்தால், அப்படி வந்து பணிந்தவர்கள் யாவரும் வியாதி தீரப்பெற்றார்களென்பது அங்கு விவக்ஷிதமா? வந்தவர்கள் மரணமடைந்தார்களென்பது விவக்ஷிதமா! என்று பார்க்கவேணும். ‘‘வியாதிகளின் பரிஹாரார்த்தமாக வந்து பணிந்ததை மாத்திரமே நான் சொல்லவல்லேன்; பிறகு அவர்கள் கதி என்னாயிற்றோ, அது தெரியாது’’ என்னுமவன் மருத்துவனுடைய பெருமையைச் சொல்லுபவனாக ஆவனோ? ஒருகாலு மாகான். ‘‘ஆரே துயருழந்தார் துன்புற்றாராண்டையார்?—நாளுமடைந்து’’ என்று பேயாழ்வார், ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களுக்குப் பலன் தப்பிற்றில்லையென்று திண்ணமாக வருளிச் செய்கிறார்.

27. ஒரு வித்வானுடைய பெருமையைச் சொல்லவந்தவர் ‘‘இவர் ப்ரவசனம் செய்யுமளவில் சாஸ்த்ர நியமமில்லை ’ என்றால் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் இவர் அவலீலையாக

ப்ரவசநம் செய்துவருகிறாரென்பது விவக்ஷிதமே யொழிய, ,சாஸ்த்ரங்களை வாசிக்க இவரிடம் பலரும் வருகிறார்களத்தனை, பிறகு என்னகிறதோ தெரியாது' என்பதன்று. அப்படிச் சொன்னால் அது அவர்பெருமையைச் சொல்லுவதாக ஒரு நாளுமாகாது, சிறுமையையே சொன்னபடியாம். இதை நன்கு குறிக்கொள்ளவேணும். ப்ரபத்திக்குப் பல நியமமில்லை யென்றும், பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்? என்று மருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர் ப்ரபத்தி ஸகல பலன்களையும் வரையாதே கொடுத்துத் தீருகிறது என்கிறாரே யல்லது, வேறொன்றை விவக்ஷிக்கிறாரல்லர். பெயரிட்டுச் சில வ்யக்தி விசேஷங் களை நிர்தேசித்திருப்பதும் அவர்கள் ப்ரபத்தியினால் பேறு பெற்றார்களென்கைக்காகவே. இந்த ச்ரேணியில் ஸ்ரீராமபிரானையும் சேர்த்திருக்கிறதே யென்பது கொண்டு கலங்கவேண் டாவென்று முன்னமே சொல்லியாயிற்று. அதைப்பற்றி மீண்டும் விவரிக்கிறோம். "விஷய நியமமேயுள்ளது" என்னப்பட்ட விஷய நியம நிர்ப்பந்தத்தைக் கணிசியாமல் அஸ்தாநே ப்ரபத்தி பண்ணுவது தகாது என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஸமுத்ர சரணாகதி யென்பது வந்துபுகுந்தது. யுத்தகாண்டத்தின் முதலிலேயே * ஸர்வதா ஸுஸமர்த்தோஸ்மி ஸாகரஸ்யாஸ்ய லங்கநே * என்றுவாய்விட்டுச் சொல்லியிருக்கின்ற பெருமாள் உவர்க் குழியைச் சரணம் புகவேண்டிற்றில்லை. * ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி * என்ற பக்தவசனத்திற்கு உடன் படுகின்றமைகாட்டுதல் ஒன்று. அஸ்தாநே ப்ரபத்திபண்ணி னால் மநஸ்தாபந்தான் அதற்குப் பலன் என்று காட்டுதல் முக்கியமானது. அதனைக் காட்ட வேண்டியது சாஸ்த்ர க்ருத்யமுமாகையாலே அது காட்டவேண்டியே (ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரே) பெருமாளுடைய சரணாகதியை ஊடே சேர்த்ததென்று பூருவர்களால் தத்துவம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. பெருமாளொருவரைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் செய்த ப்ரபத்திக ளெல்லாம் பலனோடு சந்தித்தவையே யொழிய நிஷ்ப்பலமான ப்ரபத்தி ஒன்றுகூட இல்லை.

28. "த்ரௌபதி ப்ரபத்தி பண்ணினது வாஸ்தவம்; அது நாமோச்சாரணமாகிற உபாயாந்தர ஸ்பர்சத்தாலே [சணல் கண்ட் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயேந] நழுவிப்போயிற்று" என்கிற வாதமானது இந்த வாதம் செய்பவர்களாலேயே நிரஸிக்கப்பட்டொழிந்ததென்க. ப்ரபத்தி கார்யகரமாகவில்லையென்றால் அதைக் கெடுக்கவந்த நாமோச்சாரணம் மாத்திரம் எங்ஙனே கார்யகரமாகும்? ப்ரபத்திக்கு உறுப்பாகச்செய்யும் நாமஸங்கீர்த்தனத்தை சணல் போன்ற விரோதிஸ்தானத்திலே வைத்துப் பேசுமளவில் அபரிமிதமான ஆபத்துகள் நேரும். ஆழ்வார் முதலானாருடைய ப்ரபத்திக்கும் நழுவுதல் சொல்லவேண்டிவரும். "ஆழ்வார் முதலானாருடைய ப்ரபத்திகள் நழுவிவிட்டனவென்று கொண்டாலும் அதனாலுண்டாகும் குற்றம் யாதோ அறிகிலோம்" என்றெழுதியிருக்குமிவர்களுக்கு ஸ்ரீதூஷமே தேறி நிற்கும். "நாராயணாவோ மணிவண்ணா நாகணையாய்!" என்று நாமோச்சாரணம் பண்ணின கஜேந்த்ராழ்வான், (மத்யத்தில்) அபரிமிதநாமோச்சாரணம் பண்ணியருளின எம்பெருமானார் ......முதலான ஸகலருடையவும் ப்ரபத்திகள் நழுவிவிட்டன வென்றே சொல்லித் தீரவேணும். நாமோச்சாரணமில்லாமல் ப்ரபத்தி செய்தவர்யாவர் ?என்று தேடிப்பிடிக்கவேணும்.

29. நம்மாழ்வாருடையவும் எம்பெருமானாருடையவும் ப்ரபத்திப்ரகாசக ஸ்ரீஸூக்தி களில் காணும் நாமோச்சாரணங்கள் ப்ரபத்திக்கு உபயுக்தங்களான குணவிசேஷங்களைத் தெரிவிப்பனவென்றும், த்ரௌபதியின் ப்ரபத்திப்ரகாசந ப்ரகரணத்திலுள்ள நாமோச் சாரணங்கள் அப்படிப்பட்டவை யல்லவென்றும் சொல்லிவிடுகிறோமென்னில்; இதற்கொரு

ஸம்ப்ரதிபந்நமான ப்ரமாணம் காட்டியே யாகவேணும். அதுகாட்ட இயலாது. "நம்மாழ்வார்போல்வாருடைய ப்ரபத்தியும் த்ரௌபதியின் ப்ரபத்தியும் துல்யமாய்விடுமா" என்றும், "அவர்களுடைய ப்ரபத்தி ப்ரகாசக ஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள நாமஸங்கீர்த்தனங்களுக்கும் த்ரௌபதீ ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்தில் காணப்படும் நாமஸங்கீர்த்தனங்களுக்கும் நெடுவாசியுண்டு" என்றும் இவர்கள் எழுதியுள்ளதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறோம்; த்ரௌபதி நம்மாழ்வாரைப்போலே திருவாய்மொழிஸாதிக்கவில்லையென்றும், எம்பெருமானாரைப்போலே ஸ்ரீபாஷ்யமநுஸூத்ராதிகள் ஸாதிக்கவில்லையென்றும் ஒப்புக்கொள்வோம். த்ரௌபதியைக்காட்டிலும் அவர்கள் மிகவும் உத்க்ருஷ்டாதிகாரிகள் என்பதை மறுப்போமல்லோம். காகம், காளியன், கஜேந்திராழ்வான், விபீஷணாழ்வான், இளையபெருமாள் ஆகிய இவர்களையெல்லாம் பிள்ளைலோகாசார்யர் ஒரே சூர்ணையில் ஒரே ச்ரேணியில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்; இவர்கள் துல்யாதிகாரிகளாவென்பதை விமர்சிக்கவேணும். ப்ரபத்தாக்கள் என்னுமம்சத்திலே துல்யர்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதில் என்ன குறை?

30. ஸ்ரீ வசநபூஷணஸூக்தியும் முமுக்ஷுப்படி ஸூக்தியும் உண்மையில் பரஸ்பர விருத்தமாகத் தோன்றும்படியிருந்தால் மணவாள மாமுனிகளே விரோத சங்கையைக் கிளப்பிப் பரிஹார ப்ரகாரத்தைக் காட்டியிருப்பர். வியாக்கியானத்திற்கு இது முக்கியமான க்ருத்யம். வஸ்துத: இங்கு விரோத ப்ரஸக்தியே யில்லாமையினால்தான் மாமுனிகள் சங்கா ஸமாதானங்களில் ப்ரவர்த்திக்கவில்லை. ஆங்காங்கு விரோதம் தோன்றுமிடங்களில் ப்ரஸங்கித்துப் பரிஹாரம் காட்டியருளியே யிருக்கிறாரென்பது வியாக்கியானங்களில்விசதம். வஸ்த்ர வ்ருத்தியை ப்ரபத்தியின் பலனாகச் சொல்லுவதும் திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தின் பலனாகச் சொல்லுவதும் ஈஷத்தும் விருத்தமன்று. சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கம் இளையபெருமாள் செய்ததென்று ஸ்ரீராமாயண ஸித்தமாயிருக்க, ஆழ்வார்கள் அது பெருமாள் செய்ததாகவே எங்குமருளிச்செய்திருக்கக் காண்கிறோம். இங்கு நம் ஆசாரியர்களே செய்துள்ள சங்கா பரிஹாரங்கள் ஸுவிதம். ப்ரக்ருத விவாத ஸ்தலத்தில் குருமுகமாகக் கேட்டவர்களுக்கு சங்கை யுதிக்க வழியே கிடையாது. உதித்தாலும், வஸ்த்ர வ்ருத்தியை ப்ரபத்தியின் பலனாகச் சொன்னாலென்ன? அதன் உள்ளீடான நாமஸங்கீர்த்தனத்தின் பலனாகச் சொன்னாலென்ன? என்று புத்திமான்கள் தாங்களே ஸமாஹிதராவர்கள் என்று திருவுள்ளம் பற்றியே மணவாளமாமுனிகள் விரோதோத்பாவந தத்பரிஹாரங்களில் கைவைத்திலர்.

31. முமுக்ஷுப்படியில் முதலில் "மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் கார்யகரமாவது" என்றருளிச்செய்து வைத்து, மேலே "சொல்லும் க்ரம மொழியச் சொன்னாலும் தன்ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது" என்றருளிச் செய்கிறார்; முந்தின ஸ்ரீஸூக்தியில் நிர்ப்பந்த விசேஷம் காட்டப்பட்டது; பிந்தின ஸ்ரீஸூக்தியில் அஃதில்லாமை காட்டப்பட்டது. இவை பரஸ்பர விருத்தங்களல்லவா வென்று அல்பச்ருதர்கள் சங்கிப்பதுண்டு. இங்கே இவர்கள் பரிஹாரமுணர்த்த வெழுந்தால் உலகுக்கு மிகமிக உபகரித்ததாகும்.

இடையில் அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு.

32. இப்போது நாம் எழுதி வருகிற இந்த மறுப்பானது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்ரிகையைக் குறித்து மட்டுமல்ல. சில பல வருஷங்களுக்கு முன்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டி

யில் இந்த விவாதம் இன்னுரால் கிளப்பப்பட்டதென்பதை அறியாதாரில்லை. கீர்த்தி மூர்த்தியாய் விளங்கும் ஸ்ரீமத். வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமியின் ஷஷ்டியப்தபூர்த்தி ஸமயத்தில் வெளியிடப்பட்ட நினைவுமலரில் வெளியிட விரும்பப்பட்டு அதில் அச்சேறின வியாஸம் பிறகு பதின்மூன்ருண்டுகட்குப் பின்னர் பக்தன் பத்ரிகையிலும் அதே ரீதியாகப் பிரசுரமாகி, நம்முடைய பல நூல்களினுல் மறுவாய் திறக்க இடமில்லாதபடி மறுத்தொழிக்கப்பட்டது. திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. பண்டித ரத்னம் திருக்கண்ணபுரம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமியினுலும் த்ரௌபதீ ப்ரபத்தி ஸாபல்ய மென்னும் விரிவான நூலினுல் கண்டிக்கப்பட்டொழிந்தது. இப்படி ஶதஶ: ஸஹஸ்ரஶ: ஶிஷ்டீக்ருதமான விஷயத்தில் ஸுதர்சந பத்ராதிபர் தலையிடப்புக்கது மிகவும் அநவஸரம். இவர் * உஹாபோஹ்ய தீய: வத்நா: * என்கிற ரீதியில் எழுதியிருப்பதாக ஏற்கெனவே ப்ரவாதம் பரவியிருந்தது. அவரவர்கள் தாம் தாம் எழுதுவதை அபிமாநமாகவும் அற்புதமாகவும் நினைப்பது எங்கும் ஸஹஜமே. இவர் தாம் தலையிட்டு எழுதுவதைத் தடுப்பாரில்லை. ஆனுல் ஏற்கெனவே விரிவான நூல்களினுல் வெளி வந்துள்ள விஷயங்களைக் கண்டிக்க நினைப்பவர் அந்த (நமது) நூல்களில் கண்ட விஷயங்களையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றுக்கு ஸமுசிதமான ஸமாதானங்களைத் தெரிவித்து எழுதினுல் அது போற்றத்தக்கதாகும். இப்போது நாம் நூதனமாக ஒன்றும் எழுதினேமல்லோம். இவ்விஷயங்கள் நமது நூல்களில் பலகாலும் பரவியுள்ளன. அவற்றையெல்லாமெடுத்து நினைப்பூட்டினவளவேயிங்கு. இவற்றுக்கெல்லாமிவர் அடைவே லக்கமிட்டு விடையிறுக்கட்டும்.

33. த்ரௌபதீ ப்ரபத்தி ஸித்தாஞ்ஜன மென்று பெயரிட்டு இவரெழுதியதில்—"10. இவ்விடத்தில் ஓர் ஐயம் ஏற்படக்கூடும்; அசேதநமான திருநாமம் எப்படிப் புடைவை சுரக்க முடியும்? அத்திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தால் உகந்த பரம புருஷன் தானே பலனையளிக்க முடியும். அப்படியிருக்கும்போது......இது எப்படி ஒட்டும்? இது ரஸோக்தியாகத்தானே யிருக்கமுடியும்? என்னும் ஐயம் ஏற்படக்கூடும்." என்று ஶங்கையைக் கிளப்பி மேலே "இங்கு ஒரு தர்ம ஸூக்ஷ்மத்தையறியவேண்டும்" என்று தொடங்கி ஏதோ எழுதியுள்ளார். அந்த தர்ம ஸூக்ஷ்மத்தை அடுத்தபடியாக ஆராய்வோம். 'ஐயம் எழக்கூடும்' என்று இவர் கிளப்பினது ஐயமன்று; அசைக்கமுடியாத ஸித்தாந்தத்தையே இவர் பூர்வபக்ஷமாக்கியுள்ளார். கீழே (பாரா 11 ல்) நாம் எடுத்துக்காட்டியுள்ள ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் "நஹ்யசேதநம் கர்ம க்ஷணத்வம்ஸி காலாந்தரபாவிபலஸாதநம் பவிதுமர்ஹதி" என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக வருளப்பட்ட விஷயத்தை இவர் ஶங்கையாகவைத்து, அதன் மேலே தாம் ஏதோ தரும ஸூக்ஷ்மம் கண்டவராகக் காட்டிக்கொள்வது ஏதேதிகளையும் மயக்காது.

34. அந்த தர்மஸூக்ஷ்மத்தையும் பார்ப்போம். "ஒரு குடும்பத்தலைவன்" என்று ஆரம்பித்து அநுவதிக்கவும் தகாத அசட்டு த்ருஷ்டாந்த மொன்றை யெழுதியுள்ளார். * ஜகதேககுடும்பிநே * என்று போற்றப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய குடும்பத்தில் சேர்ந்தவர் இன்னுர், சேராதவரின்னுரென்று நிர்ணயிக்க இவரார்கொல்? த்ரௌபதி திருநாம ஸங்கீர்த்தனமாகிற உபாயாந்தரத்தைப்பற்றிவிட்டதாக நெஞ்சால் நினைப்பதும் அவத்யமாயிருக்க இதனை யெழுதியும் வைப்பது, அதிலும் பரம பவித்திரமான பூர்வாசார்ய க்ரந்த ரத்னத்திலே இத்தகைய அஸமஞ்ஜ ஸோக்திகளைச் சேர்ப்பது, அநீதி ! அநீதி !! அநீதி !!!.

35. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (8) "உபாயத்துக்குப் பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும்... போலே யிருக்கவேண்டும்......த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்" என்றவிடத்தில் மணவாள மாமுனிகள் "துச்சாஸநன் ஸபாமத்யே துகிலையுரிகிற வளவில் லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தானொருதலை இடுக்குகையன்றிக்கே இரண்டு கையும் விடுகை.........மஹாபத்தசையிலே 'இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன்' என்று மஹாவிச்வாஸம் பண்ணி" என்றருளிச்செய் திருக்கையாலே அவள் உத்தமப்ரபந்நையேயல்லது உபாயாந்தரபரிக்ரஹம் பண்ணினவ ளல்லள். தனித்வயமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் "ப்ரபத்தியை வெளியிடப்பிறந்த பாக்யவதி" என்று கொண்டாடப்பட்ட விவளைப்பற்றி மனம்போனபடி யெழுதுவது மஹாபசாரம்.

36. ஸாரமான வார்த்தை இது கேளீர். திருமங்கையாழ்வார் "நாராயணா வென்னும் நாமம் குலந்தரும் செல்வந்தந்திடும்........பெற்றதாயினு மாயின செய்யும்" என்கிற பாசுரத்தினால் எல்லாப் பலன்களையும் திருநாமமே தந்துவிடு மென்றருளிச் செய்தார். பேயாழ்வார் தமது திருவந்தாதியில் "தேசுந்திறலும் திருவு முருவமும் மாசில் குடிப்பிறப்பும் மற்றவையும் பேசில்—வலம்புரிந்த வான்சங்கங் கொண்டான் பேரோத, நலம்புரிந்து சென்றடையும் நன்கு" என்கிற பாசுரத்தினால் திருநாமமோதின வளவிலே இப்பேறுகளெல்லாம் ப்ராப்தமாகு மென்றருளிச்செய்தார். இவ்விரண்டு பாசுரங்களுக்குமுள்ள வாசியை அறிஞர் ஆழ்ந்து அறிவர். குலம் முதலியவற்றைத் திருநாமமே கொடுத்து விடுமென்ற கலியன் பாசுரத்தின் கருத்தைப் பேயார் பாசுரங்கொண்டு நிர்வஹித்துக் கொள்ளவேணும். ப்ரபத்தி பலனளித்தது, திருநாமம் பலனளித்தது, திருவாய்மொழி பலனளித்தது, தேசவாஸம் பலனளித்தது என்று எங்ஙனே சொன்னாலும் இவற்றால் ப்ரஸந்நனான எம்பெருமான் பலனளித்தான் என்றதாகுமேயல்லது வேறொன்றுமாகாது. இத்தத்துவத்தை யுணர்ந்து தெளிவுடன் வாழ்வது. .... (*)

श्लो ॥ पुंसो दिष्टहतस्य मुद्गरहतिर्हास्या यथा स्यात्तथै-
वैतद्ग्रन्थविलेखनं च भवतीत्याहुर्विपश्चित्तमाः ।
तस्मादद्य विरम्य, भाविसमये दुर्वादकोलाहलो
भूयस्स्याद्यदि तर्हि वज्रपरशुं संदर्शयिष्यामि भोः ॥

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்
எழுதிய
ஸர்வஜ்ஞலோககுரு ஸமீக்ஷிஸர்வஸ்வத்தில்
முதல்பரிசேதம் முற்றுப்பெற்றது.